

G U I L L A U M E musso

MOST!

Sose feledd, hogy két életed van.
A második akkor kezdődik,
amikor megérted, hogy csak egyszer élsz.

G U I L L A U M E
musso

MOST!

PARK KÖNYVKIADÓ

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Guillaume Musso: *L'Instant Present*
XO Éditions, 2015, Párizs

Copyright © XO Éditions, 2015
All rights reserved.

Hungarian translation © 2021 Sárközy Éva
Magyar kiadás © 2021 Park Könyvkiadó, Budapest
Borítóterv © Tillai Tamás

ISBN 978 963 355 720 4

Felelős szerkesztő Tönkő Vera
Szerkesztette Bognár Róbert
A szöveget gondozta Lovass Gyöngyvér és Tomka
Eszter
Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi

Fiamnak
Apámnak

*Az igaz szeretetnek foga van; az
igaz szeretet mélyen beléd harap;
és a sebek nem hegednek.*

Stephen KING

Félelmeink története

*Életünk története
félelmeink története.*

Pablo DE SANTIS

1971

– Ne félj, Arthur! Elkaplak. Ugorj!

– Egész biztos, apa?

Ötéves vagyok. A bátyámmal közös emeletes ágyunk tetején ülök, lábam a semmibe lóg. Apám kitárt karral, jóságosan néz rám odalentről.

– Rajta, nagyfiú!

– De félek...

– Elkaplak, mondom. Hát nem hiszel az apádnak?

– De, hiszek...

– Hát akkor? Gyerünk, bajnok! Ugrás!

Ingatom a fejem, aztán elmosolyodom, és a nyakába ugrom annak, akit a világon a legjobban szeretek.

De az apám, Frank Costello az utolsó pillanatban hátrál egy lépést, és én hanyatt vágódom a földön. Az állkapcsom és a homlokom nagyot koppan a parkettán. Kell egy kis idő, mire összeszedem magam. Szédelgek, és sajog az arccsontom. Mielőtt sírva fakadnék, apám kioktató szavait hallom, amelyeket nem felejték el, amíg élek:

– Senkiben nem bízatsz meg, Arthur! Világos?

Rémülten nézek rá.

– SENKIBEN! – ismétli meg, szomorúan és ingerülten. – Még a saját apádban sem!

ELSŐ RÉSZ

24 Winds Lighthouse

A világítótorony

*Kíváncsi vagyok, mit tartogat
számunkra a múlt.*

Françoise SAGAN

1.

Boston

1991 tavasza

Június első szombat reggelén, pontosan tíz órakor váratlanul megjelent nálam az apám. Mandulás piskótát és citromos *cannolit* hozott, amit a felesége csak az én kedvemért készített.

– Támadt egy ötletem, Arthur! Együtt tölthetnénk a mai napot.

Azzal nekiállt kávéfőzni, mintha otthon volna.

Karácsony óta nem találkoztunk. A konyhaasztalon könyököltem, és a króm kenyérpirító oldalában megjelenő tükörképemet bámultam. Nagy volt a szakállam, kócos a hajam és karikás a szemem a kevés alvástól és a sok *Apple Martinitól*. Egy kifakult Bart Simpson-alsónadrág volt rajtam, és az a Blue Öyster Cult-os póló, amit még gimnazistaként vettem. Tegnap este, a negyvennyolc órás ügyelet után a kelleténél többet ittam a Zanzi bárban Veronika Jelenskivel, a Massachusetts General Hospital legvonzóbb és legközvetlenebb ápolónőjével.

A lengyel szépség nálam töltötte az éjszakát, de szerencsére két órája fogta a zacskó füvet meg a cigarettapapírját, és lelépett, így megúszta a kínos találkozást az apámmal, a kórház egyik legjobb sebészével.

– Tessék egy dupla, nem is indulhatna jobban a nap! – Frank Costello egy csésze sűrű feketét tett le elé.

Szó nélkül szélesre tárta az ablakokat, hogy kiszellőzzön a szobából az átható fűszag. Beleharaptam egy péksüteménybe, és a szemem sarkából alaposan végigmértem az öreget. Bár két hónapja töltötte be az ötvenet, ősz haja és ráncos arca tíztizenöt évvel többnek mutatta. De hála szabályos vonásainak és a Paul Newmanéhez hasonló, átható kék szempárnak, így is vonzó férfi maradt. Aznap reggel a megszokott márkás öltöny és méretre készült félcipő helyett egy régi khaki nadrágot, kopott cipzáras pulóvert és vastag bőrbakancsot húzott.

– A horgászbótok és a csalik az autóban várnak – jelentette ki, és felhajtotta a kávéját. – Ha most elindulunk, délre ott vagyunk a világítótornyánál. Bekapunk valamit, aztán pecázunk egész délután. Ha van kapás, visszafelé beugrunk hozzánk, és megsütjük a durbincsot sütőpapírban, paradicsommal, fokhagymával és egy kevés olívaolajjal.

Úgy beszélt, mintha csak tegnap váltunk volna el. Bár kissé falsnak hangzott, mégsem bántam. A kávé kortyolgatva azon tűnődtem, vajon miért akart hirtelen találkozni velem.

Az utóbbi években alig-alig volt köztünk kapcsolat. Most töltöm be a huszonötöt. Bátyám és nővérem van, én vagyok a legfiatalabb a családban. Apám áldásával ők ketten vitték

tovább a családi vállalkozást, egy szerény manhattani reklámügynökséget, amit még a nagyapám alapított. Úgy felfuttatták a céget, hogy néhány héten belül remélhetőleg felvásárolja őket egy ismert médiaügynökség.

Ami engem illet, mindig is szerettem kivonni magam az ügyeikből. Része voltam a családnak, de csak „távolról”. Valahogy úgy, mint egy külföldön élő, külön nagybácsi, akit örömmel fogadnak, ha felbukkan a hálaadás napi vacsorán. Igazság szerint amint tudtam, igyekeztem minél messzebb kerülni Bostontól. Az észak-karolinai Duke-ba jártam előkészítőre, aztán négy év orvosi egyetem következett a Berkeley-n, majd egy év gyakorlat Chicagóban. Néhány hónapja tértem vissza Bostonba, hogy megszerezsem a második év gyakorlatomat sürgősségi betegellátó orvosként. Nyolcvan órát dolgoztam egy héten, de szerettem a munkám, tetszett a pörgés. Jó volt emberekkel foglalkozni, és szembenézni az élettel, a maga nyers valójában. A szabadidőmben unottan jártam a North End bárjait, füveztem, és olyan elvarázsolt, nem túl érzelmős lányokkal kavartam, mint Veronika Jelenski.

Az apámat bosszantotta, hogy így élek, de nem hagytam neki támadási felületet: sosem kértem tőle pénzt tandíjra. Tizennyolc évesen, anyám halála után fogtam magam, otthagytam a családi házat, és onnantól nem számítottam tőle semmire. Látszólag nem viselte meg az elválás. Feleségül vette az egyik szeretőjét, aki kellően kedves és intelligens volt, hogy elviselje őt. Évente kétszer-háromszor meglátogattam őket, és ennél többre egyikünk sem vágyott.

Ezért lepődtem meg annyira, amikor az apám felbukkant azon a reggelen. Mint a dobozból kiugró krampusz, betoppant az életembe, és barátkozni próbált, amire aztán végképp nem számítottam.

– Na, mi lesz? Megyünk horgászni? – türelmetlenkedett Frank Costello.

– Rendben, apa. Csak előbb gyorsan lezuhanyozom és átöltözöm.

Elégedetten előhúzott egy doboz cigarettát, és rágyújtott a szélbiztos ezüst öngyújtójával, amely ősidők óta ott lapult a zsebében.

– Azt hittem, a rák után abbahagytad...

Szúrós tekintettel nézett rám.

– A kocsiban várlak – állt fel a székből, kékes füstkarikát fújva.

2.

Bostonból Cape Codig kevesebb mint másfél óra volt az út. A késő tavaszi szép délelőttön a szikrázó nap beragyogta a szélvédőt, és aranyló fényfoltokkal borította be a műszerfalat. Apám, szokásához híven, nem erőltette a csevegést, a csend mégsem volt kellemetlen. Hétvégenként, ha beült a Chevrolet pick-upba, ugyanazt a pár kazettát hallgatta újra és újra: egy Sinatra-válogatást, egy Dean Martin-koncertfelvételt és egy elfeledett countryalbumot az Everly Brothers utolsó éveiből. A hátsó szélvédőt Ted Kennedy 1970-es választási kampányának matricája díszítette. Apám néha szerette magát egyszerű

parasztembernek beállítani, holott Boston egyik legismertebb sebésze volt, mellesleg részvényes egy több tízmillió dollárt érő vállalatban. Nem egy üzleti partnere súlyos árat fizetett, amiért hagyta magát megvezetni a bugris álcával.

Áthajtottunk a Sagamore Bridge-en, majd beugrottunk a hídtól negyven kilométerre lévő Sam's Seafoodba *lobster roll*ért, [1] sült krumpliért és egy karton világos sörért.

Alig múlt dél, amikor a pick-up a Winchester Bay északi csücske felé vezető murvás útra kanyarodott.

Szilaj táj tárult elénk, az óceán felől fújt a szél, mint szinte mindig. Ezen a világvégi, sziklás partszakaszon állt a *24 Winds Lighthouse*, a huszonnégy szél világítótornya.

Az egykori jelzőépület nyolcszögletű faszerkezete tizenkét méter magas is megvolt. Mellette egy fehér deszkával borított házikó állt csúcsos palatetővel. Jó időben kellemes nyári lak lehetett, de amint elkezdtek gyülekezni a felhők vagy beesteledett, a képeslapra illő táj helyét Albert Pinkham Ryder festményeinek borús, lidérces világa vette át. Az épület három generáció óta a családuké. A nagyapám, Sullivan Costello 1954-ben vásárolta egy repülőgépmérnök özvegyétől, akinek a férje egy állami árverésen kaparintotta meg 1947-ben.

Abban az évben az amerikai állam több száz olyan létesítményen adott túl forráshiány miatt, amelyek idővel elvesztették stratégiai fontosságukat. Így járt a *24 Winds Lighthouse* is, amikor tizenöt kilométerrel délebbre, Langfordban felépült egy modernebb világítótorony.

A nagyapám nagyon büszke volt a szerzeményre, és nekilátott a világítótorny és a kis ház felújításának, hogy egy kényelmes hétvégi lakot rendezzen be bennük. A munkálatok közepén tartott, amikor 1954 kora őszen rejtélyes körülmények között eltűnt.

A kocsija, egy Chevrolet Bel Air, nyitott tetővel parkolt a ház előtt, a slusszkulcs a műszerfalon. Sullivan szerette ebédidőben a sziklákon ülve elfogyasztani a szendvicsét, így feltételezték, hogy ott érte baleset. Bár a hullámok sosem mosták partra a holttestét, a hivatalos álláspont szerint a nagyapám vízbe fulladt Maine partjainál.

Nem ismerhettem személyesen, de az elmesélésekből tudom, hogy különc, színes egyéniség volt. Őutána kaptam a második keresztnévemet, és mivel a bátyám nem tartott rá igényt, én hordtam Sullivan óráját is: egy Tank Louis Cartier az 1950-es évek elejéről, szögletes ház, kékített acélmutatók.

3.

– Hozd a kaját meg a sört, üljünk ki a napra! – csukta be apám a kocsiajtót.

Hóna alatt megpillantottam azt a kopott bőrtáskát, amit anyámtól kapott az egyik házassági évfordulójukra, amikor még gyerek voltam.

A hűtőtáskát letettem egy faasztalra, ami a ház bejáratától tíz méterre, a kövekből kirakott kerti sütő mellett állt. Hihetetlen, de ez az asztal és a hozzá tartozó két Adirondack szék közel húsz éve tűrte az időjárás viszontagságait. A nap

magasan járt, de csípős volt a levegő. Felhúztam a dzsekim cipzárját, és kicsomagoltam a *lobster rollokat*. Apám egy svájci bicskát vett elő a zsebéből, kinyitott két Budweisert, és leült az egyik vörös cédrus székre.

– Egészségedre! – nyújtotta felém az egyik üveget.

A sörrel a kezemben leültem mellé. Alighogy belekortyoltam, feltűnt, hogy apám szemében bujkál valami nyugtalanság. Egy szót sem szólt, harapott néhányat a szendvicsből, és máris új cigarettára gyújtott. A feszültség szinte tapintható volt, és már biztosan tudtam: nem azért hívott ide, hogy kellemesen eltöltsünk együtt egy napot. Másról szól ez az egész, nem lesz itt pecázás, hátba veregetés, sem olaszos, papírban sült hal.

– El kell mondanom neked valami fontosat – kezdte, és a táskájából néhány dossziét vett elő, rajtuk a Wexler & Delamico ügyvédi iroda diszkrét logója.

Ők képviselték a családunkat már évtizedek óta.

Mélyet szívott a cigarettából, és csak utána folytatta:

– Elhatároztam, hogy rendbe teszem a dolgaimat, mielőtt elmegyek.

– Hová?

Alsó ajka alig észrevehető, keserű mosolyra rándult.

– Úgy érted, mielőtt *meghalsz*? – kérdeztem.

– Erről van szó. De ne örülj, nem holnapra tervezem, még ha lassacskán számolni kell is az eshetőséggel! – Hunyorítva a szemembe nézett. – Sajnálom, Arthur, de egy dollárt sem kapsz a vállalat eladásából, ahogyan az életbiztosításomból és az ingatlanjaimból sem.

Nehezen tudtam leplezni a megdöbbenésemet. Elfutott a méreg. Először dühös lettem, aztán tanácstalan.

– Ha csak azért jöttünk ide, hogy ezt elmondd, kár volt ennyit utazni. Tudhatnád, hogy nekem nem kell a pénzed...

Fejével az asztalon fekvő dossziékra bökött, mint aki meg sem hallotta, amit mondtam.

– Gondoskodtam róla, hogy a teljes vagyonom a bátyádra és a nővéredre szálljon...

A kezem ökölbe szorult. Mire jó ez az egész cirkusz? Ha az apám kitagad az örökségből, hát legyen, de miért kell ekkora feneket keríteni a bejelentésnek?

– Az egyetlen örökséged... – Eltaposta a csikket, és néhány másodpercig színpadiasan lebegni hagyta a mondatot. – Az egyetlen örökséged a *24 Winds Lighthouse* – mondta végül, és a világítótoronyra mutatott. – Ez a telek, a ház, a torony...

Felélénkült a szél, és felkavarta a port. A döbbenettől egy ideig szóhoz sem jutottam.

– És mégis mihez kezdjek ezzel a viskóval?

Amikor azonban válaszra nyitotta a száját, ijesztő köhögőroham tört rá. Vártam, hogy elcsituljon, és már bántam, hogy belehergeltem.

– Rajtad áll, hogy elfogadod-e, Arthur – mondta, amikor újra lélegzethez jutott. – De ha úgy döntesz, hogy megtartod az örökséget, meg kell ígérned két dolgot! Először is: sosem adhatod el. Érted? SOHA. A világítótorohnak a családban kell maradnia. Örökre.

– És mi a második feltétel?

Apám hosszasan dörzsölgette a szemét, és sóhajtott egy nagyot.

– Gyere velem! – szólt végül, és felállt az asztaltól.

Kelletlenül követtem a toronyőr egykori lakhelye felé. A már jó ideje lakatlan, egyszerű házból dohos szag áradt. A falakat halászhálók, egy lakkozott fa hajókormány és helybeli művészek szedett-vedett tájképei díszítették. A kandallópárkányon egy petróleumlámpa és egy palackba zárt miniatűr vitorlás állt.

Apám kinyitott egy ajtót, amely mögött legalább tíz méter hosszú, lakkozott lécekkel borított folyosó nyílt, egyenesen át a világítótoronyba. Ott azonban ahelyett, hogy elindult volna a toronyba vezető lépcsőn, felemelt egy csapóajtót, és leereszkedett a pincébe.

– Gyere utánam! – kiáltotta, és egy zseblámpát vett elő a táskájából.

Görnyedten követtem a nyikorgó lépcsőkön a föld alá.

Amikor felkapcsolta a villanyt, láttam, hogy egy alacsony belmagasságú, négyzet alakú helyiségbe jutottunk, amelynek fala vörös téglával van kirakva. Az egyik sarokban pókháló lepte hordók és faládák heverték, évezredes porréteg alatt. A plafonon ütött-kopott csőrendszer tekergett. Emlékszem, hogy bár tilos volt, gyerekkorunkban a bátyámmal egyszer beszórtunk ide, és szétnéztünk. Az apám akkor úgy megbüntetett bennünket, hogy többé be sem tettük a lábunkat a pincébe.

– Mire megy ki ez az egész, apa?

Válasz helyett egy fehér krétát vett elő az ingzsebéből, és jókora keresztet rajzolt a falra.

– Ezen a helyen a téglák mögött egy vasajtó rejtőzik.

– Miféle ajtó?

– Egy átjáró, amit több mint harminc éve befalaztam.

– És hová vezet az átjáró? – ráncoltam össze a szemöldökömet.

Az apám nem válaszolt, újabb köhögési roham jött rá.

– Ez a második feltétel, Arthur – mondta, amikor újra levegőhöz jutott. – Ígérd meg, hogy soha nem próbálsz meg kinyitni azt az ajtót!

Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy talán elment az esze. Szerettem volna mást is kérdezni tőle, de sietősen lekapcsolta a villanyt, és kiment a pincéből.

Az örökség

A múlt előreláthatatlan.

Jean GROSJEAN

1.

Az óceán felől fújt a szél, valósággal fejbe vágta az embert.

Újra a kerti asztalnál ültünk, egymással szemben.

Apám egy régi, fényes acél töltőtollat nyújtott felém.

– Most már tudod, mik a kötelezettségeid, Arthur. Itt van minden feketén-fehéren a papírokbán. Csak rajtad áll, hogy elfogadod-e vagy sem. Várok pár percet, hogy eldöntsd, aláírod-e.

Kinyitott magának egy újabb sört.

Elnéztem az arcát. Sohasem sikerült közel kerülnöm hozzá, igazán megismerni, ahogy azt sem tudtam, mit gondol rólam valójában. Mégis, a nehézségek ellenére hosszú éveken át próbáltam szeretni őt.

Frank Costello nem a vér szerinti apám. Sosem beszéltünk róla, de mindketten tudtuk, hogy így van. Ő talán már a születésem előtt tudomást szerzett róla, én csak akkor, amikor kamaszodni kezdtem. A tizennegyedik születésnapom másnapján anyám bevallotta, hogy 1965 telén néhány hónapon át viszonya volt egy bizonyos Adrien Langlois-val, aki akkoriban a család háziorvosa volt, és nem sokkal azután, hogy

én megszülettem, Québecbe költözött. Egykedvűen fogadtam a hírt. Ahogy a legtöbb titok, ez is már jó ideje mérgezte a családuk mindennapjait. Tulajdonképpen megkönnyebbülést hozott a vallomás: végre megértettem, miért volt az apám néha olyan bizalmatlan velem.

Furcsának tűnhet, de sosem próbáltam megkeresni az igazi apámat. Elraktároztam az információt az agyam egyik hátsó szegletébe, és szép lassan megfeledkeztem róla. Egy családot nem a vér köt össze, és a szívem mélyén már Costello voltam.

– Hogy döntesz, Arthur? Kell az örökség vagy nem?

Bólintottam. Csak egy dologra vágytam: mielőbb véget vetni ennek a komédiának, és visszamenni Bostonba. Levettem a toll kupakját, de mielőtt a lap aljára firkantottam volna a nevem, még egyszer, utoljára megpróbáltam szóra bírni az apámat.

– Mondhatnál még valamit erről az egészből, apa!

– Mindent elmondtam, amit tudnod kell! – válaszolta ingerülten, de én nem hagytam annyiban.

– Ugyan már! Mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz!

– Én csak meg akarlak védeni! – szaladt ki a száján.

Az izgatott, váratlan felkiáltás őszintén csengett. Nagy szemeket meresztettem, és észrevettem, hogy remeg a keze.

– Megvédeni? Mégis mitől?

Hogy megnyugodjon, rágyújtott egy újabb cigarettára. Úgy éreztem, hogy felszakadt benne egy gát.

– Hát jó... Tartozom neked egy vallomással. Még soha senkinek nem beszéltem erről.

Csend következett. Míg vártam, hogy összeszedi az emlékeit, én is kivettem egy szálat a cigarettásdobozból.

– 1958 decemberében, négy és fél évvel az eltűnése után, egyszer csak felhívott az apám.

– Most viccelsz?

Szívott egy utolsó slukkot, majd idegesen a földre hajította a csikket.

– Azt mondta, hogy New Yorkban van, és minél előbb találkozni szeretne velem. Arra kért, ne említsem senkinek, hogy beszéltünk. Abban maradtunk, hogy másnap találkozunk a Kennedy repülőtér egyik bárjában.

Egymásba fonta bütykös ujjait. Miközben tovább mesélt, észrevettem, hogy a körmei belemélyedtek a bőrébe.

– Vonattal mentem. Sosem felejttem el azt a találkozást a repülőtéren. Szombat volt, az utolsó karácsony előtt. Esett a hó. Sok gép késett és több járatot töröltek. Apám az egyik asztalnál várt rám, előtte egy Martini. Kimerültnek látszott, és falfehér volt az arca. Egymás nyakába borultunk, és életemben először láttam őt sírni.

– Aztán mi történt?

– Azzal kezdte, hogy nincs sok ideje, mert nemsokára indul a gépe. Aztán elmondta, hogy azért hagyott el minket, mert nem volt más választása. Bevallotta, hogy nagy bajban van, de azt nem árulta el, miről van szó. Megkérdeztem, hogy tudok-e segíteni valahogy, de azt válaszolta, hogy magának köszönheti a bajt, egyedül kell kimásznia belőle.

– És aztán?

– Aztán több dolgot is a lelkemre kötött. Meg kellett ígérnem, hogy senkinek nem mondom meg, hogy él, sosem adom el a *24 Winds Lighthouse*-t, és sosem nyitom ki a világítótorny pincéjének vasajtáját, sőt azonnal befalaztatom. A kérdéseimet természetesen elengedte a füle mellett. Tudni akartam, mikor látom őt újra. A vállamra tette a kezét, és így szólt: „Lehet, hogy holnap, de az is lehet, hogy soha többé.” Megkért, hogy legyek erős, és ne sírjak, mert most, hogy ő nincs velünk, én vagyok a családfő. Pár perccel később felállt, kortyolt egy utolsót a Martiniból, és utamra bocsátott azzal, hogy fogadjak szót. „Ez élet-halál kérdése, Frank!” Ezek voltak az utolsó szavai.

Megdöbbentett ez a kései vallomás.

– És mit tettél? – sürgettem a folytatást.

– Szóról szóra követtem az utasításait. Visszamentem Bostonba, még akkor este idejöttem, és felhúztam a téglafalat a pincében.

– És sosem nyitottad ki az ajtót?

– Soha.

Rövid hallgatás után azt mondtam:

– Kötve hiszem, hogy nem próbáltad meg kideríteni, mi ez az egész.

– A szavamat adtam, Arthur... – tárta szét a karját. – És hidd el nekem, semmi jó nincs annak az ajtónak a túloldalán.

– Hanem mi van?

– Bármit megadnék, hogy tudjam, de megtartom az ígéretem, amíg csak élek.

– Van itt valami, amit nem értek – folytattam némi gondolkodás után. –1954 őszén, Sullivan eltűnése után alaposan átkutatták a világítótornyot, nem?

– Igen, minden szegletét. Először a nagyanyád, aztán én, majd a megyei seriff és a helyettese.

– Vagyis akkor kinyitottátok az ajtót?

– Igen. A mai napig emlékszem: egy alig tíz négyzetméteres, döngölt földű, üres helyiségbe nyílt.

– Nem volt benne csapóajtó vagy titkos átjáró?

– Nem, semmi ilyesmi. Azt észrevettem volna.

Megvakartam a fejem. Ennek az egésznek semmi értelme.

– Legyünk realisták! – mondtam. – Mi a *legrosszabb*, amit találhatunk? Egy holttest? Netán nem is egy?

– Ezen én is gondolkodtam...

– Mindenesetre mivel 1958-ban falaztad be az ajtót, ha gyilkosságról volt is szó, már réges-régen elévült.

Frank hallgatott, majd elhaló hangon így szólt:

– Attól tartok, hogy ez az ajtó még egy holttestnél is rosszabb dolgot rejt.

2.

Elsötétült, dörgött az ég. Esőcseppek pettyezték az iratokat. Fogtam a tollat, szignóztam az oldalak alját, és az utolsót aláírtam.

– A pecázásnak lőttek – jegyezte meg apám, miközben próbálta védeni magát az eső ellen. – Hazavigyelek?

– Már otthon vagyok – válaszoltam, és átnyújtottam neki az aláírt szerződés egyik példányát.

Idegesen felnevetett, és a táskájába süllyesztette az iratot. Némán kísértem vissza a kocsijához. Beült a volán mögé, bedugta a slusszkulcsot, de mielőtt indított volna, megkocogtattam az ablakot.

– Miért *engem* kértél meg? Nem én vagyok az elsőszülött. Nem is velem értesz a legjobban szót. Akkor miért én?

Válasz helyett megvonta a vállát.

– Meg akarod védeni a többieket, ugye? Az *igazi* gyerekeidet.

– Ne beszélj ostobaságokat! – Nagyot sóhajtott. – Igaz, ami igaz, ki nem állhattam az édesanyád, amiért megcsalt. Rád is nehezteltem, mert a pusztá jelenlétével mindennap emlékeztettél az árulására. De az évek múlásával magamat gyűlöltem a legjobban... – Fejével az esőfüggöny mögül homályosan kirajzolódó világítótorony felé bökött, és felemelte a hangját, hogy túlkiabálja a vihart. – Több mint harminc éve gyötör ez a rejtély, és úgy gondolom, hogy te vagy az egyetlen, aki meg tudja oldani.

– De mégis hogyan, ha nem nyithatom ki az ajtót?

– Ez már a te dolgod – vetette oda, és beindította a motort.

Gázt adott, és olyan gyorsan hajtott el, hogy a kövek megcsikordultak a kerekek alatt. Néhány pillanat, és nyoma sem volt, elnyelte a vihar.

3.

Befutottam a házba, ott kerestem menedéket.

A nappaliban és a konyhában hiába kutattam egy korty whisky vagy vodka után, egy csepp alkohol sem akadt ebben az átkozott világítótoronyban. Az egyik szekrényben találtam egy régi olasz kávéfőzőt és egy kevéske őrölt kávé. Feltettem főni egy emberes adagot, hátha új erőre kapok tőle. Néhány perc múlva kellemes illat lengte be a helyiséget. A kávé keserű volt, és nem volt habja, de segített összeszedni a gondolataimat. Odakint szakadatlanul esett. Leültem a konyhában a megszürkült fapult mögé, és egy jó óra hosszát elmélyülten tanulmányoztam az apámtól kapott paksamétát. Az adásvételi szerződések fénymásolatai segítettek felgöngyölíteni az épület történetét.

A világítótorony 1852-ben épült. Az aprócska kőház tetején lévő laternában kezdetben egy tucat olajlámpa világított, ezeket hamarosan Fresnel-lencsére cserélték. A 19. század végén az építmény egy része leomlott, és egy tűzvészt is elszenvedett. A fatorony és a szomszédos házikó 1899-ben nyerte el mai formáját, és tíz évvel később szerelték fel egy modernebb kerozinlámpával. 1925 óta árammal működik.

Az amerikai kormány 1947-ben úgy döntött, hogy a világítótorornak már nincs stratégiai jelentősége, és több régi katonai épülettel együtt elárverezték.

A kezemben lévő papírok tanúsága szerint a torony így került első tulajdonosához, Marko Horowitzhoz, aki 1906-ban született Brooklynban, és 1949-ben halt meg. Özvegye, Martha adta el a nagyapámnak, Sullivan Costellónak 1954-ben.

Gyors fejszámolást végeztem: Martha 1920-ban született, vagyis ma hetvenegy éves. Jó eséllyel még életben van. Felkaptam a pulton heverő tollat, és aláhúztam a címet, amit akkoriban megadott: Preston Drive 26, Tallahassee, Florida. A fali telefonhoz léptem, és tárcsáztam a tudakozót. Tallahasseeben nem volt nyoma Martha Horowitznak, de lakott a városban egy bizonyos Abigael Horowitz. Megkértem a kezelőt, hogy kapcsolja nekem a számot.

Abigael felvette. Bemutatkoztam, és elmondtam, miért telefonálok.

Kiderült, hogy ő Marko és Martha Horowitz lánya. Az édesanyja még él, de 1954 óta kétszer újra férjhez ment, most a férjezett nevét használja, és Kaliforniában lakik. Amikor megkérdeztem, hogy emlékszik-e a *24 Winds Lighthouse*-ra, rögtön rávágta:

– Persze hogy emlékszem, tizenkét éves voltam, amikor az apám eltűnt ott!

Eltűnt... Összevont szemöldökkel átfutottam az iratokat.

– Az adásvételi szerződés szerint az édesapja 1949-ben halt meg, nem így volt?

– Az apámat akkor *nyilvánították halottnak*, de két évvel korábban nyoma veszett.

– Nyoma veszett?

– 1947 telén történt, három hónappal az után, hogy megvettük a világítótornyot és a kis házat. A szüleim beleszerettek a környékbe, és azt tervezték, hogy nyaralóvá alakítják át az épületet. Akkoriban Albanyben éltünk. Egy

szombat reggel megcsörrent az apám telefonja. A Barnstable megyei seriff tájékoztatta, hogy éjszaka villám csapott a birtok egyik fájába, és az rádőlt egy villanyvezetékre. A seriff szerint a vihar megrongálta a ház palatetejét. Apám kocsiba ült, és elhajtott a *24 Winds Lighthouse*-hoz, hogy felmérje a károkat. Sosem láttuk viszont.

– Hogy érti?

– Két nappal később az Oldsmobile-ját a ház előtt találtuk, de neki nyoma sem volt. A rendőrök átkutatták az épületet és az egész környéket, de nem találtak semmit, ami megmagyarázná az eltűnést. Anyám reménykedett és várt. Napokon, heteken, hónapokon át... Egészen 1949 elejéig, amikor a bíróság hivatalosan is halottnak nyilvánította az apámat, és elindulhatott a hagyatéki eljárás.

Egyik ámulatból a másikba estem. Sosem hallottam erről a történetről.

– Az édesanyja csak öt évvel később döntött úgy, hogy eladja a világítótornyot?

– Anyám hallani sem akart a házról. Egészen addig nem is foglalkozott vele, amíg szüksége nem lett pénzre. Akkor aztán megbízott egy New York-i ingatlanközvetítőt, de a lelkére kötötte, hogy kerülje a környékelieket, mert sokan hallottak apám eltűnéséről, és úgy tartották, hogy a világítótorony balszerencsét hoz...

– Később sem hallott az apjáról?

– Soha többé... Leszámítva egy esetet.

Lélegzet-visszafojtva vártam a folytatást.

– 1954 szeptemberében szörnyű baleset történt New Yorkban, a Richmond Hill és a Jamaica állomás között. Kész vérfürdő: a legnagyobb csúcsban egy zsúfolásig teli vonatba teljes sebességgel belecsapódott az állomásra érkező másik szerelvény. Kilencvennél is több halott, közel négyszáz sebesült. Ez volt minden idők egyik legnagyobb vasúti szerencsétlensége...

– Hallottam róla, de mi köze van ennek az apjához?

– Az egyik vagonban utazott egy régi kollégája. Megsérült, de túlélte. A baleset után többször meglátogatta anyámat, és váltig állította, hogy apám is ugyanabban a kocsiban utazott, de ő odaveszett.

Bősen jegyzeteltem. A történet ijesztően hasonlított ahhoz, ami a nagyapámmal történt.

– Az apám holttestét természetesen nem találták meg a vonatban, de én kamasz voltam akkoriban, és ennek a férfinak a szavai mélyen felkavartak. Sziklaszilárdan ragaszkodott a meséjéhez.

Abigael a mondandója végére ért, én megköszöntem a segítségét, és letettem a telefont. Az apjára és a nagyapámra gondoltam: a két férfira, akiket elnyelt a világítótorony, majd néhány év múlva utolérte őket az átok.

Annak a helynek az átka, ami mostantól az enyém.

A huszonnégy szél

*Alászállott a nap,
és meghalt odalent.*

Victor HUGO

1.

Megfagyott a vér az ereimben.

Pulóverem ujjával letöröltem a párát az ablaküvegről. Délután négy óra volt, de éjszakai sötétség. Az eső lankadatlanul dobolt az ablakon. A süvítő szél mindent elsöpört, ami az útjába került, a fák meghajoltak, a villanyvezetékek elszabadultak, az ablakkeretek megremegtek. A rácsok fülsértően nyikorogtak, mintha megannyi gyerek sírna fájdalmasan.

Vágytam egy kis melegségre. A kandalló mellett talált aprófával begyújtottam, tettem a tűzre néhány fahasábot, és főztem még egy kávét. Próbáltam rendet tenni a gondolataim közt. A nagyapám minden jel szerint mégsem fulladt vízbe Maine partjainál, hanem lelépett, háta mögött hagyva a feleségét és a fiát. De vajon miért? Persze bárkire rátörhet a pillanatnyi elmebaj, cserben hagyhatja a józan esze, de azok alapján, amiket eddig hallottam róla, Sullivan Costellót nem ilyen fából faragták.

Ír bevándorlócsalád sarjaként keményen megdolgozott azért, hogy része legyen az amerikai álomban. Vajon miért vált

köddé egy őszi napon, miért hagyott veszni mindent, amit addig elért? Miféle szörnyű és elmondhatatlan titkot rejtegetett a lelke mélyén? Mit csinált 1954 ősze és 1958 tele közt? És főleg: van-e szemernyi esély is rá, hogy még életben van?

Nyilvánvaló volt, hogy ezek a kérdések nem maradhatnak megválaszolatlanul.

2.

Nekiveselkedtem, és fittyet hányva az esőnek, átszaladtam a ház melletti garázsba. Ahogy beléptem az ajtón, az ütött-kopott, rozsdás szerszámok között egy vadonatúj kalapácsot pillantottam meg, amin még ott díszelgett a barkácsáruház cédulája. Német modell, különleges, réz és berillium ötvözet, fanyéllal. Apám nemrégiben vásárolhatta. Az is lehet, hogy most... Bizonyára nekem szánta.

Szorul a hurok, ezt éreztem.

Gondolkodás nélkül fogtam a kalapácsot, és felkaptam egy régi vésőt meg egy pajszer, amelyek ott heverték a földön. Kifordultam a garászból, vissza egyenesen a házba, majd át a folyosón. A pincébe vezető csapóajtó tárva-nyitva állt. A szerszámokkal a kezemben leereszkedtem a lépcsőn, és felkapcsoltam odalenn a villanyt.

Még meggondolhatom magam. Hívok egy taxit, kivisz a pályaudvarra, és felülök egy bostoni vonatra. Megbízok egy ingatlanost, hogy találjon bérlőt a *24 Winds Lighthouse*-ba. Ezen a vidéken nyaranta havi több ezer dollárt is el lehet kérni egy ilyen házért. Meglenne a fix bevételem, és élhetném az életem.

De akarom én ezt az életet?

A munkámon kívül nincs semmim. Egyedül vagyok: se barátok, se szerelem.

Egy emlékkép tör elő a múltból. Ötéves, szőke kisfiú vagyok, és az apámra nézek, aki épp most hagyta, hogy lezuhanjak a padlóra. Mozdulni sem bírok.

– Senkiben nem bízatsz meg, Arthur! Világos? Senkiben! Még a saját apádban sem!

Ez az örökség egy csapda. Apámnak nem volt meg a kellő bátorsága, hogy kinyissa az ajtót. Nem merte megszegni a régi esküt. De azt akarta, hogy mielőtt meghal, valaki tegye meg helyette.

És ez a valaki én vagyok.

3.

Letöröltem a homlokomon gyöngyöző izzadságot. Idelenn fullasztó volt a hőség, és alig volt levegő, mintha egy hajó gépházában volnék.

Felgyűrtem az ingujjamat, két kézzel a fejem fölé emeltem a kalapácsot, és lesújtottam a felrajzolt keresztre.

A szanaszét repülő tégladarabok és por miatt hunyorogva odacsaptam még egyszer, aztán harmadszor is.

Negyedszerre erőteljesebben lendítettem a kalapácsot.

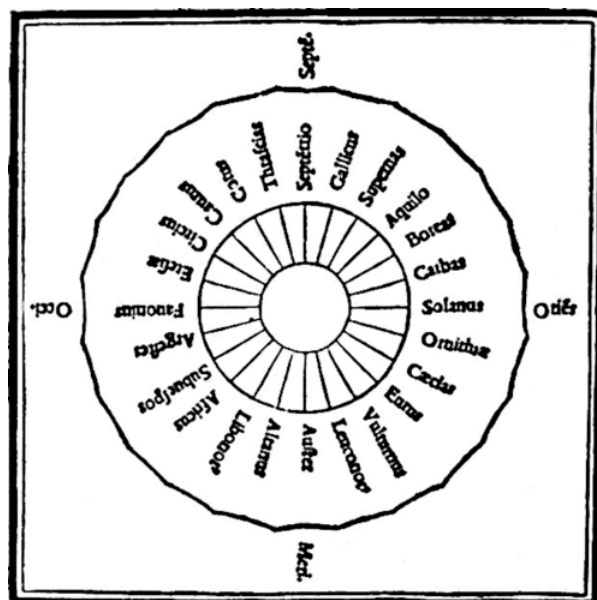
Hiba volt: eltaláltam a plafonon futó vezetéket. Özönvízként zúdult a nyakamba a jeges víz, amíg nem sikerült elzárnom a főcsapot.

Bassza meg!

Tetőtől talpig eláztatott a sárgás, poshadt víz. Azonnal lekaptam az ingem és a nadrágom. A józan ész azt súgta, hogy menjek fel átöltözni, de mivel párás meleg volt, és minél előbb látni akartam, mit rejt az ajtó, folytattam a munkát. Félmeztelenül, egy szál rózsaszín pöttyös alsónadrágban veselkedtem neki a tégláknak. Apám szavai visszhangoztak a fülemben: *Attól tartok, hogy ez az ajtó még egy holttestnél is rosszabb dolgot rejt.*

Még tíz ütés, és egy fémlemezhez értem a téglák mögött. Negyedóra múlva már látszott a keskeny, rozsdás kovácsoltvas ajtó. Alkarommal letöröltem a mellkasomon csorgó izzadságot, és közelebb léptem. Az alacsony ajtóra egy rézlapot csavaroztak, rajta egy szélrózsát ábrázoló metszet az összes szélfajtaival, amit az ókorban ismertek.

Láttam már ezt az ábrát: van egy ugyanilyen a világítótorony körüli kőfalban is.

A kép alá egy latin bölcsességet véstek:

Postquam viginti quattuor venti flaverint, nihil iam erit.^[2]

Minden jel szerint ennek a rozettának köszönheti a nevét a világítótorony, bár ennek okáról fogalmam sem volt. Türelmetlenül nekiestem az ajtónak, de a rozsdás kilincs beragadt. Addig erőlködtem, míg végül a kezemben maradt. Ekkor a tekintetem a szerszámokra tévedt, amiket magammal hoztam, és felkaptam a pajszeret. Ferde végét a nyílásba nyomtam, és teljes erőből nekifeküdtem. Reccs!, reccsenést hallottam, a zár megadta magát.

4.

Felkapcsoltam a zseblámpát. Zakatoló szívvel nyomtam be a vasajtót, amely végigkaristolta a földet. Bevilágítottam. A feltáruló helyiség olyan volt, amilyennek az apám leírta: nem volt több tíz négyzetméteresnél, sáros föld borította, és terméskő falak határolták. Lüktetett a halántékom. Zseblámpámmal a legapróbb zugig körbepásztáztam az üres szobát, majd óvatosan beléptem. A talaj laza volt, úgy éreztem, mintha iszapban tocsognék. Alaposan megvizsgáltam a falakat, de nem látszott rajtuk semmilyen felirat.

Ennyi? Ennyi az egész?

Frank csak összevissza beszélt? Vajon valóban találkozott az apjával a Kennedy repülőtéren, vagy csak álmodta az egészet?

Mi értelme mítoszt kerekíteni a világítótorony köré, mesét, ami csak az ő fantáziájában létezik?

Ezekre a kérdésekre próbáltam választ találni, amikor váratlanul jeges szél támadt. Ijedtemben elejtettem a lámpát. Lehajoltam, hogy felvegyem, és ekkor láttam, hogy a vasajtó bezárult.

Felálltam, és a sötétben tapogatózva megpróbáltam kinyitni, de a testem nem engedelmeskedett. Mintha kővé dermedtem volna. A vér a fülemben dobolt.

Felordítottam. Fűlsiketítő süvöltés támadt, én pedig elszédültem, és egyszer csak azt éreztem, hogy kicsúszik a talaj a lábam alól.

MÁSODIK RÉSZ

Úttalan utakon

1992

A város fényei

*A pokolba vezető út olyan jól van
kikövezve, hogy sosem kell
karbantartani.*

Ruth RENDELL

0.

Mirha és lakkozott fa erőteljes illata.

Tömjén és gyertyaviasz kámforos aromája.

A koponyám belsejében egy légkalapács zakatol.

Próbálom kinyitni a szemem, de mintha összevarrták volna a szemhéjamat. A földön fekszem, a talaj kemény és hideg alattam. Arcom a kőhöz tapad. Lázasnak érzem magam és didergek. Csuklom. Szúr a mellkasom, alig kapok levegőt. Kiszáradt a torkom, és keserű ízt érzek a számban. Kimerülten fekszem, képtelen vagyok megmozdulni.

1.

A döbbent csendet lassacskán zaklatott morajlás váltotta fel. A tömeg egyre hangosabban zúgolódott.

De vajon miért?

Hatalmas erőfeszítések árán feltápáskodtam. Résnyire kinyitottam a szemem, de azonnal szúró fájdalmat éreztem.

Próbáltam kivenni a homályos körvonalakból, hogy hol vagyok.

Szórt fény, feszület, karos gyertyatartók, bronzbaldachin, márványoltár. Tántorogva tettem néhány lépést. A jelek szerint egy templom szentélyébe kerültem. Vagy inkább egy katedráliséba: előttem egy legalább száz méter hosszú templomhajó, kétoldalt megszámlálhatatlan fából faragott padsor. Felnéztem: több tucat színes üvegablakon át áradt be a napfény. Harminc méternél is magasabbra törő, szédítő gótikus boltívek.

A szentéllyel szemben a kék ezernyi árnyalatában tündöklő, hatalmas rózsablak alatt fenséges orgona.

– Hívják a rendőrséget! – kiáltott valaki a tömegből.

Több tucat rémült szempár szegeződött rám: turisták, térdeplő, imádkozó hívek, a gyóntatószék mellett várakozó papok. Rögvest megértettem rosszalló morajlásukat, amikor láttam, hogy majdnem meztelen vagyok. Nem volt rajtam más, csak a rózsaszín pöttyös alsónadrágom és a sáros Adidas Stan Smith cipőm.

Mi a francot keresek itt?

A csuklómra pillantottam: nagyapám órája 17 óra 12 percet mutatott. Forogni kezdett velem a világ. Már emlékeztem a beszélgetésre apámmal, nyomozásomra a világítótorony történetéről, a befalazott helyiségre a pincében, a trópusi hőségre és a vasajtóra, amely kérlelhetetlenül rám zárult.

De mi történt azután?

A lábam nem bírta el, kis híján összerogytam. Az utolsó pillanatban megkapaszkodtam egy pulpitusban, amin egy

súlyos, bőrkötésű biblia pihent. A gerincemen jeges izzadság futott végig. Ki kell jutnom innen! Még hozzá minél hamarabb.

Már késő!

– Megállni! Rendőrség! Fel a kezekkel!

Két egyenruhás rendőr rontott be a templomba, és futva közeledtek a padsorok között.

Nem hagyhatom, hogy elkapjanak, amíg ki nem derítem, hogy mi folyik itt! Összeszedtem minden erőmet, és nekiiramodtam a szentélyből kivezető márványlépcsőnek. Alighogy elindultam, belém hasított a fájdalom. A csontjaim mintha üvegből lettek volna, minden lépésnél attól féltem, hogy a lábam recsegve-ropogva összetörik. Összeszorított foggal törtem utat az emberek közt, az oldalkápolna mentén, felborítva egy virágdísz, egy kovácsoltvas gyertyatartót és egy imakönyvekkel teli állványt.

– Hé, maga ott, álljon meg!

Hátra sem nézve rohantam tovább a csúszós köveken. Még tíz méter, és elérem az ajtót. Sikerült, kijutottam!

Leszaladtam a kőlépcsőn a templom előtti térre, amikor...

2.

...dudálás és szirénázás hasított a fülembe. A nedves makadámútról fehér füstoszlopok emelkedtek a magasba, majd szertefoszlottak a szürke égen. Helikopter zúgott valahol. Akár egy üstben, a levegő párás volt és fullasztó, tele feszültséggel.

Támolyogva próbáltam talpon maradni. El akartam menekülni, de egy rendőr rám vetette magát, torkon ragadott és

leterített. Felordítottam. Kibújtam a szorításából, megfordultam, és egy jól irányzott rúgással arcon találtam.

Futottam tovább, nyomomban a kollégájával – egy alacsony, zömök nővel –, akiről úgy gondoltam, egykettőre le hagyom. De túlbecsültem az erőmet. Gyenge lábam cserben hagyott, alig kaptam levegőt. Megpróbáltam átvágni a forgalmas úton, de a rendőrnő elgáncsolt, és letepert a földre. Mielőtt megmozdulhattam volna, a hátam mögül bilincsek kattanasát hallottam, és az acélkarikák a csuklómba mélyedtek.

Mint egy kaleidoszkópban, úgy vibráltak a képek a szemem előtt: az üveg- és betonépületek közti szűk utcákban szalamozó sárga taxik, a szélben lengedező amerikai zászló, a felhőkarcolók erdejében megbúvó régi templom, az erőtlől feszülő Atlasz bronzszobra, kezei közt a légies égbolttal...

A járdára nyomott fejjel, félelemtől dermedten feküdtem. Égett a gyomrom, keserű epe marta a nyelőcsővem. Miközben csaknem meztelen, izzadt testemet végighúzták az aszfalton, azon töprengtem, mit keresek New Yorkban, és hogy keveredtem az Ötödik sugárútra, a Szent Patrik-székesegyházba.

3.

20 óra

Rács mögött.

Tenyerembe temettem az arcom, és hüvelykujjammal masszíroztam a halántékomat, miközben három aszpirinről és gyulladáscsökkentő infúzióról álmodoztam.

Miután letartóztattak, egy rendőrautó a Lexington és az 52. utca sarkán álló, barna téglás erődbe vitt. A tizenhetes körzet kapitányságán aztán az első dolguk volt, hogy bezártak egy közös cellába egy rakás csöves, huligán és díler közé.

Az alagsori helyiség kemencének is beillett volna. Sehol egy ablak, és nem volt klíma sem, meg sem mozdult a levegő. Télen jégverem lehetett, nyáron pedig izzasztó, akár egy szauna. Három órája hiába vártam a fali priccsen ülve, hogy valaki vegye a fáradságot, és adjon valami ruhát. Félmeztelenül, rózsaszín pöttyös alsónadrágban a cellatársaim csúfolódó megjegyzéseinek céltáblája lettem.

Mikor ér már véget ez a rémálom?

– Mi van, köcsög? Feláll a farkad a pucérkodástól?

A mellettem ülő csöves már egy órája heccelt. Csont és bőr volt, egy valódi roncs, vöröses arcát himlőhelyek borították. Elvonási tünetei voltak, szünet nélkül szitkozódott, és véresre vakarta sárga borostás arcát. A bostoni sürgősségi osztályra, ahol dolgoztam, naponta több hasonló alakot hoztak be: sebezhető, de agresszív embereket, akiket megtört az utcai élet, elveszítették realitásérzéküket, és alkoholmérgezéssel, kihűléssel vagy tudatzavarral kerültek hozzánk.

– Így könnyebb előkapni, nem igaz, te kis buzi?

Sajnáltam, de féltem is tőle. Elfordultam, de ő felpattant, és megragadta a karom.

– Hé! Nem rejtegetsz valami itókát a gatyádban? Nem bújik meg egy kis rövid ott a fütykös mellett?

Eltoltam magamtól. A hőség ellenére vastag szövetkabátba burkolódzott, amit csak a kosz tartott egyben. Ahogy lehuppant, észrevettem, hogy egy összehajtott újság kandikál ki a zsebéből. A csavargó a fal felé fordulva elterült a padon. Amikor újra rákezdedt a motyogásra, kihúztam a napilapot, és izgatottan széthajtottam. A *The New York Times* szalagcímét pillantottam meg:

**A demokrata konvenció Bill Clinton
jelöléséről döntött
Új hang az új Amerikáért**

A szöveg alatt fénykép a büszke jelöltről, oldalán felesége, Hillary és lánya, Chelsea, körülöttük az ünneplő tömeg. Az újságon a dátum: 1992. július 16-a.

Újra a kezembe tettem a fejem.

Ez lehetetlen...

Hiába törtem a fejem, az utolsó emlékem 1991. június elejéről való. Tátongó mélység nyílt meg bennem, a szívem vadul dobogott. Nagy levegőt vettem, hogy visszanyerjem a nyugalمامat, és próbáltam józanul gondolkodni. Mi lehet az oka az emlékezetkiesésnek? Agykárosodás? Trauma? Drog?

Orvos vagyok. Bár nem a neurológia a szakterületem, eleget gyakornokoskodtam különféle kórházakban, hogy tudjam: az amnéziára sokszor nincs magyarázat.

A jelek szerint anterográd amnéziám van: nem emlékszem semmire, ami az után történt, hogy beléptem a „tiltott”

helyiségbe a világítótoronyban. Azóta valami blokkolja az agyamat. Több mint egy év kiesett az életemből!

De miért?

Tovább gondolkodtam. Találkoztam már olyan beteggel, aki képtelen volt visszaemlékezni valamely szörnyű traumát követő eseményekre: az agy védekezési mechanizmusa, hogy az ember ne veszítse el az eszét. Leggyakrabban az emlékek pár nap múlva visszatérnek, nálam azonban több mint egy év telt el...

Bassza meg!

– Arthur Costello?

Egy egyenruhás rendőr kiabálta a nevem a cella ajtajában.

– Én vagyok az – álltam fel.

Eltolta a retest, és a karomnál fogva kivezetett. Folyosók útvesztőjén át jutottunk a kihallgatóhelyiségbe: húsz négyzetméteres szoba hatalmas tükörrel, egy rögzített lábú fémasztallal, körülötte három szedett-vedett székkal.

Felismertem a rendőrt, akit menekülés közben felrúgtam. Le volt tapasztva a szemöldöke, és mogorva tekintete azt üzent: „Te rohadék!” Barátságosan rákacsintottam: „Felejsük el, haver!” A társa egy latinó rendőrnő, koromfekete haja kontyba tűzve. Gúnyos arccal nyújtott át egy kopott egyenruhát és egy érdes, szürke pamutpólót. Amíg öltöztem, elmondta, hogy ő itt a *booking officer*, és azt tanácsolja, hogy ne nagyon pattogjak.

Kérésére igazoltam magam, megmondtam a korom, a címem, a foglalkozásom. Felsorolta, hogy mivel vádolnak – szeméremsértés vallás gyakorlására rendelt helyen, jogszerű rendőri intézkedés akadályozása, hivatalos személy elleni

erőszak –, és megkérdezte, hogy elismerem-e ezeket. Nem válaszoltam. A következő kérdése az volt, hogy pszichiátriai kezelés alatt állok-e. Mondtam, hogy jogomban áll megtagadni a választ, és ragaszkodom egy ügyvédhez.

– Van megbízott ügyvédje, vagy kéri, hogy hivatalból rendeljünk ki egyet?

– Azt szeretném, ha a Jeffrey Wexler ügyvédi iroda képviselne Bostonból.

A rendőrnő nem akadékoskodott, aláíratta a vallomásomat, és elmondta, hogy másnap reggel állítanak bíróság elé. Aztán szólt a helyettesének, aki elkísért a rabosítóhelyiségbe. Ott levették az ujjlenyomatot és lefényképeztek. A *booking officer* megengedte, hogy telefonáljak egyet, mielőtt visszavisznek a cellába.

4.

Nem fűlt hozzá a fogam, de úgy döntöttem, hogy értesítem az apámat, Frank Costellót. Félttem, hogy mit fog szólni, de hát ő az egyetlen, aki gyorsan ki tud húzni ebből a kellemetlen helyzetből. Felhívtam a kórházat. Apám hűséges titkárnője, Pauline, akivel egykor szeretők is voltak, nagyon meglepődött, amikor meghallotta a hangom. Elmondta, hogy Frank szabadságon van: a feleségével Olaszországban nyaralnak, a Comói-tónál.

– Miféle mese ez, Pauline? Az apám sosem megy szabadságra, pláne nem hatezer kilométerre!

– Az emberek változnak – válaszolta feszengve.

– Nincs idő, hogy elmagyarázzam, miről van szó, de feltétlenül beszélnem kell Frankkel. Azonnal.

Pauline felsóhajtott, és alig egy perc múlva apám érdes hangját hallottam:

– Te jó ég, Arthur, tényleg te vagy az?

– Szia, apa!

– Egy éve nem hallottunk rólad! Miért nem jelentkezted? Halálra izgultuk magunkat!

Pár mondatban felvázoltam jelenlegi helyzetemet, amely nem kecsegtetett sok jóval.

– De az isten szerelmére, hol voltál egész idő alatt? – fortyogott.

A hangja üresen kongott, mintha a síron túlról szólt volna.

– Halvány gőzöm sincs, képzelj el! Az a nyári nap az utolsó, amire emlékszem, amikor aláírtad velem, hogy enyém a világítótorony.

– Ha már itt tartunk: láttam, hogy betörted a falat, pedig határozottan megtiltottam.

Ezzel a mondattal végképp kihozott a sodromból.

– De hiszen csak erre vártál! Odakészítettél minden szerszámot...

Nem tiltakozott. Sőt, bár haragudott, éreztem, hogy valójában furdalta a kíváncsiság. Nem is titkolta sokáig:

– Na és... mi volt az ajtó mögött?

– Egy rakás szarság.

– Mit találtál? – ismételte meg fenyegetően.

– Ha tudni akarod, előbb az ügyvédednek ki kell hoznia a börtönből.

Makacs köhögés tört rá.

– Mindjárt hívom Jeffrey-t – ígérte meg végül. – Majd ő kiszabadít.

– Köszönöm. Mondd, apa, biztos, hogy *mindent* elmeséltél a világítótornyról?

– Hát persze! Miért titkolnék előtted bármit is? Bár talán jobban tettem volna, mert nem hallgattál rám.

Nem elégedtem meg ennyivel.

– A nagyapám történetére gondolok.

– Mi van vele? Mindent elmondtam, hidd el! A gyerekeim életére esküszöm!

Idegesen felnevettem. Egész életében esküdözött az anyámnak, hogy nem csalja meg. A gyerekei életére...

– Mondd el az igazat, Frank!

A vonal másik végéről csillapíthatatlan köhögést hallottam. Egyszerre minden világossá vált. Pauline azért tudta olyan gyorsan kapcsolni, mert Frank nem Olaszországban volt, hanem egy kórházban kezeltette a kiújult rákját, vigyázva, hogy ne tudódjon ki, hátha megint megússza a dolgot.

– Jól van – engedett végül. – Csakugyan van még valami, amiről nem beszéltem, és amit talán nem árt, ha tudsz.

Mindenre fel voltam készülve... vagy mégsem.

– A nagyapád nem halt meg.

Hitetlenkedve kérdeztem, hogy ugye viccel.

– Sajnos nem.

– Hogy érted, hogy sajnós?

Sóhajtott egy mélyet.

– Sullivan New Yorkban van. Egy elmeegógyintézetben kezelik a Roosevelten Islanden.

Alighogy megtudtam a titkot, valaki hátba vert: a rendőrő így adta értésemre, hogy lejárt az idő. Egy percet kértem még tőle.

– Mióta tudod, hogy életben van?

– Tizenhárom éve.

– Micsoda?

Ismét egy kimerült sóhaj.

– 1979-ben történt. Egyik este felhívott valaki egy hajléktalanokkal foglalkozó manhattani egyesülettől. Az egyik munkatársuk rábukkant Sullivanre a Grand Central Station környékén. Agresszívan viselkedett és zavart volt. Nem tudta, hol van, sőt még azt sem, hogy milyen évet írunk.

– És te bezárattad a tulajdon édesapád?

– Ne hidd, hogy jó szívvvel tettem! – fakadt ki Frank. – Több mint huszonnégy éve eltűnt. De beteg volt, erőszakos, kezelhetetlen... Összevissza beszélt. Azt hajtogatta, hogy megölt egy nőt... Ráadásul nem egyedül döntöttem így! Több pszichiáter is megvizsgálta, és mindannyian ugyanazon a véleményen voltak: üldözési mánia, rögeszmék, időskori demencia...

– Mégis hogy tarthattad titokban? Jogom lett volna tudni! Elvetted tőlem a nagyapámat! Meglátogathattam volna...

– Baromság! Jobb, hogy nem láttad olyan állapotban! Mi értelme meglátogatni egy spenótot? Csak fájdtottad volna a szíved.

Nem akartam tovább hallgatni ezt a gondolatmenetet.

– Ki tudott még róla? Anya? A nővérem? A bátyám?

– Csak az édesanyádnak mondtam el. Nem akartam, hogy kitudódjon. Meg akartam védeni a családkat, a vállalkozást...

– De főleg megőrizni a látszatot, nem igaz? Neked mindig csak ez számított!

– Az agyamra mész, Arthur!

Mire válaszolhattam volna, letette a telefont.

5.

Másnap reggel 9 óra

– Higgy nekem, fiam, az első blikk a legfontosabb!

Amíg a bíróság folyosóján várakoztunk, Jeffrey Wexler megigazította a nyakkendőmet. Sminkecsettel felszerelkezett asszisztensnője az alapozójával próbált egy kis színt varázsolni az arcomra és eltüntetni a szemem alól a karikákat. Néhány percünk maradt, hogy átbeszéljük a stratégiát, mielőtt elkezdődne a meghallgatás, de akárcsak az apám, Jeffrey is előbbre valónak tartotta a megjelenést, mint magát az ügyiratot.

– Nem igazságos, de ez a helyzet, és kész – folytatta az idős ügyvéd. – Ha sikerül meggyőző vallomást tenned, az már fél siker. A többit pedig bíz rád!

Jeffrey-t gyerekkorom óta ismertem, és meg nem tudnám mondani, hogy miért, de kedveltem őt. El kell ismerni, hogy

értett ahhoz, amit csinál. Nem elég, hogy hozott nekem egy öltönyt, de összeszedte a pénztárcámat, a bankkártyámat és minden iratomat – személyi igazolványt, jogosítványt, útlevelet –, hogy hitelt érdemlően bizonyítani tudja a személyazonosságomat a bíróság előtt. Isten tudja, hogyan, de azt is sikerült elérnie, hogy az ügyemet soron kívül elbírálják.

Az előzetes meghallgatás alig tíz percig tartott. Egy álmottas bíró rutinból ledarálta az ellenem felhozott vádakát, aztán egymás után szólította a vád és a védelem képviselőjét. Ekkor kezdődött Jeffrey magánszáma. Nyakatekert okfejtéssel, de nagy meggyőző erővel bizonygatta, hogy az ügy háttérében egy jelentéktelen félreértés áll, és kérte, hogy ejtsék az ellenem felhozott összes vádat. Az ügyész egykettőre beleegyezett, hogy a szeméremsértés vádját hagyják figyelmen kívül. Abba azonban nem ment bele, hogy a rendvédelmi szerv képviselője ellen elkövetett testi sértést átminősítsék. Jeffrey kijelentette, hogy ez esetben tagadni fogjuk a vádat. Az ügyész húszezer dolláros óvadékot kért, amit Jeffrey-nek sikerült ötezerre lealkudnia. A bíró közölte, hogy a közeljövőben számítsak egy idézésre, azzal koppant a kalapács.

Ügy lezárva.

6.

Csak a meghallgatás végeztével lett világos számomra, hogy Jeffrey azt az utasítást kapta, hogy vigyen vissza Bostonba. Mindenáron haza akart vinni, de én jobb szerettem volna maradni.

– Frank nem fog örülni – dohogott.

– Ha van valaki, aki jobb belátásra tudja téríteni, az te vagy, nem?

Igazat adott, sőt négy ötvendollárost dugott a zsebembe.

Végre szabad vagyok!

Kiléptem a bíróság épületéből, és sétáltam pár háztömbnyit. Délelőtt tíz óra felé járt, de még hűvös volt a levegő. A város andalítóan morajlott. Egy szemhunyasnyit sem aludtam az éjszaka, de olyan nagy kő esett le a szívemről, hogy tettekre késznek éreztem magam. Ellazultam, mélyeket lélegeztem, a migrénem is elmúlt. A gyomrom viszont nagyokat kordult. Megálltam egy Dunkin, Donutsban egy nagy bögre kávéra és egy fánkra, majd folytattam az utam: Park Avenue, Madison Avenue, Ötödik sugárút. Utoljára egy kollégám legénybúcsúján jártam New Yorkban. Itt kezdtünk, aztán irány Atlantic City. Emlékszem, béreltünk egy autót a Marriott Marquis-ban. A hotel különlegessége a forgó tetőétterem volt, ahonnan 360 fokos panoráma nyílt Manhattanre.

A Times Square-en ugyanaz az undor fogott el, ami minden alkalommal. Éjszaka a neonzuhatagok álcázni tudták a mindent elborító fekélyt, de fényes nappal a környék nem rejtegethette tovább a mocskát: peep-show-k, pornómozik ajtajában tanyát vert hajléktalanok, zombitekintetű drogosok, megfáradt prostituáltak. A hervasztó szuvenírboltokban csak néhány turista lézengett. Egy fogatlan férfi „HIV pozitív” feliratú táblával a nyakában kéregetett. Középkori nyomornegyed „a világ útkereszteződésében”.

Átkeltem a Broadwayn, és bekanyarodtam a szálloda halljába vezető alagsori átjáróra. Könnyen megtaláltam az autókölcsönző standját. A kölcsönzős látta, hogy a rendszerben még szerepelnek az adataim. Nem akartam húzni az időt, így rábólintottam az első autóra, amit ajánlott: egy szögletes, kétajtós Mazda Navajo. Fizetéskor megkönnyebbüléssel nyugtáztam, hogy a hitelkártyámat nem zárolta a bank. Bepattantam a volán mögé, és a Rooseveltt sugárúton észak felé indulva elhagytam Manhattant.

Ha vissza akarom nyerni az emlékezetemet, a kezdeti traumához kell visszatérnem. Oda, ahol minden elkezdődött: a világítótorony pincéjébe.

A Cape Codba vezető út alatt egyfolytában kapcsolgattam a rádiót, hol híreket adtak, hol zenét. Négyórás gyorstalpaló a több mint egyéves „kimaradás” pótlására. Mindenhonnan Bill Clinton szólt, akiről egy éve még azt sem tudtam, hogy kicsoda, és egy új alternatív rockzenekar, a Nirvana telt gitárszólamai uralták a frekvenciákat. Megtudtam, hogy tavasszal zavargások törtek ki Los Angelesben, miután a bíróság felmentette azt a négy rendőrt, akik összeverték Rodney Kinget. Abból, ahogyan a műsorvezető felkonferálta a *Living On my Own*t, gyanítottam, hogy Freddie Mercury nemrég távozhatott az élők sorából. Egy mozival foglalkozó adón olyan filmekről folyt a beszélgetés, amelyekről sosem hallottam: *Elemi ösztön*, *Otthonom*, *Idaho...*

Délután kettő is elmúlt, mire ráhajtottam a *24 Winds Lighthouse*-hoz vezető kavicsos útra. A világítótorony zömök alakja tántoríthatatlanul és hívogatóan magasodott a sziklák között, deszkafala megcsillant a nyári nap fényében. A kocsiból kiszállva a tenyeremmel védtem a szemem a porfelhőtől, amit a szirt felől örvénylő szél sodort magával.

A kőlépcsőn felmentem a házhoz. A toronyhoz csatolt házikó ajtaját kulcsra zárták, de elég volt egy határozott lökés a vállammal, és az ajtó engedett.

Minden olyan volt, mint tizenhárom hónapja. Ugyanaz a rusztikus berendezés, ugyanaz az időtlen dekoráció. A mosogatóban megpillantottam a kávéfőzőt és azt a bögrét, amiből több mint egy évvel ezelőtt megittam a kávémat. A kandallóból sem tisztították ki a hamut.

Beléptem a toronyba vezető, lambériázott folyosóra. Az átjáró végén felnyitottam a pincébe vezető csapóajtót, és a nyikorgó lépcsőkön leereszkedtem a föld alatti helyiségbe.

Felkapcsoltam a lámpát. A négyszögletes szoba is pontosan olyan volt, ahogy egy évvel ezelőtt itt hagytam. Kivéve hogy a párás meleg helyett most száraz és hideg volt a levegő. A hordók és faládák mellett megtaláltam a szerszámaimat: a kalapácsot, a vésőt és a pajszer belepte a pókháló.

A kibontott téglafal mögül előbukkant a kis kovácsoltvas ajtó. Elfelejtettem leengedni magam után a csapóajtót, és a feltámadó huzatban a vasajtó megcsikordult a rozsdás sarokvason. Határozottan közelebb léptem, abban bízva, hogy rám törnek az elfeledett emlékek, és egy csapásra mindent

megérték. Megvilágosodom. Ugyanúgy, mint akkor, tenyeremmel lesöpörtem a port a rézlapról, amelyről gúnyosan villant felém a latin felirat:

*Postquam viginti quattuor venti flaverint,
nihil iam erit.*

Egyre hidegebb lett. El tudtam volna képzelni barátságosabb helyet is, de nem hagytam eltántorítani magam. Próbáltam leküzdeni a reszketést, és beléptem. Ezúttal nem volt nálam zseblámpa. A cellára hasonlító helyiség sötétségbe borult. Vettem egy mély lélegzetet, és összeszedtem minden bátorságomat, hogy bezárjam a bejáratot, de ahogy a kilincs felé nyúltam, hirtelen feltámadt a szél, és rám csapta az ajtót. Összerezzenem, aztán lélegzet-visszafojtva vártam pár másodpercig, ugrásra készen.

Aztán... nem történt semmi. Nem rándultam görcsbe, nem koccantak össze a fogaim, a vér nem dobolt a fülemben.

8.

Csalódottan hagytam el a világítótornyot. Biztos voltam benne, hogy valami elkerülte a figyelmemet.

Tudni akartam a válaszokat, de minden jel szerint máshol kell keresnem őket. Talán egy pszichiáternél vagy egy neurológus rendelőjében.

Beültem a SUV-ba, és elindultam hazafelé. A másfél órás út Bostonig végeláthatatlannak tetszett. A volán mögött le-

lebicsaklott a fejem. A fáradtságtól forgott velem a világ, és hiába próbáltam nyitva tartani a szemem. Koszosnak és kimerülnek éreztem magam. Csak arra vágytam, hogy lezuhanyozzak és aludjak egy nagyot, pótoljam a lemaradást. Farkaséhes voltam. Üres gyomrom korgott, görcsbe rándult, élelemért kiáltott.

A Hanover Streeten leparkoltam az első lehetséges helyen, és innen gyalog indultam a North Enden lévő lakásom felé. Vajon milyen állapotban találom? Ki etette a macskámat, míg távol voltam?

Útközben megálltam a Joe's Foodsnál, hogy feltöltssem a készleteimet: vettem tésztát, pestót, joghurtot, mosogatószert, pár doboz Whiskast... Két nagy papírzacskóval léptem ki a boltból. Végigmentem a lilaakáccal borított lépcsőn, ami a Hanover Streetről a dombig vezetett, ahol a lakásom állt. A zacskókkal a hónom alatt vártam a liftet. Beléptem a narancsvirág-illatú kabinba, és kitekeredve próbáltam benyomni a legfelső emelet hívógombját.

Becsukódtak a vasajtók, én pedig azon gondolkodtam, amit az apám mondott, és közben az órámra pillantottam. Délután öt óra. Tegnap ilyenkor tértem magamhoz félmeztelenül a Szent Patrik-székesegyházban.

Huszonnégy órával ezelőtt...

A huszonnégyes szám furcsán visszhangzott bennem. Először a *24 Winds Lighthouse*, majd Sullivan eltűnése, ami huszonnégy évig tartott.

Különösnek találtam az egybeesést, de nem volt időm hosszabban elidőzni a kérdésnél. Hirtelen minden elhomályosult körülöttem. Elzsibbadtak az ujjbegyeim, és émelyegni kezdtem. Minden porcikám reszketett. Egyszerre megmerevedtem, nem voltam többé ura a testemnek. Akárcsak egy rövidzárlat. Mintha több ezer volttal sütötték volna ki az agyamat.

A papírzacskók kiestek a kezemből.

Aztán egy robbanás kirántott az időből.

1993

Sullivan

*Én mindent elhiszek,
ami teljesen hihetetlen.*

Oscar WILDE

0.

Forró eső zuhog a fejemre.

Akkora erővel, mintha szögeket vernének a koponyámba. Fülledt, trópusi levegő örvénylik körülöttem, nem bírom kinyitni a szemem. Be van dugulva az orrom, alig kapok levegőt. Csak állok, szinte akaratomon kívül, hipnotikus állapotban. Reszket a lábam, és mindjárt összeroskadok. Sikítás hasít a dobhártyámba.

Kipattan a szemem, és... és egy zuhanykabinban állok, erős sugárban zúdul rám a víz.

1.

Egy fiatal nő állt mellettem, meztelen testét szappan borította, és sikított, ahogy a torkán kifért. Eltorzult arcán meglepetés és rémület. Megnyugtatósképpen a vállára tettem a kezem, de el sem kezdhettem magyarázkodni, ököllel orrba vágott. Megtántorodtam, és védekezve az arcom elé kaptam a kezem. Épphogy összeszedtem magam, újabb ütés érte a mellkasomat, amitől nekiestem a kabin csempézett peremének. Próbáltam

megkapaszkodni a zuhanyfüggönyben, de a síkos kövön elcsúsztam, és bevertem a fejem a mosdókagylóba.

A rémült lány felkapott egy törülközőt, és kimenekült a fürdőszobából.

Elterültem a földön, de fél füllel még hallottam, hogy a szomszédokhoz szaladt segítségért. Csak szavak kusza egyvelege jutott el hozzám, de a „szatír”, a „fürdőszobámban” és a „hívják a rendőrséget” tisztán kivehető volt...

Kétrét görnyedve, megsemmisülve feküdtem, törölgettem a szemembe csorgó vizet. Vérzett az orrom, és kapkodtam a levegőt, mint aki most futott le egy maratont.

Az agyam kiadta a parancsot, hogy álljak fel, de a tagjaim nem engedelmeskedtek. Pedig tudtam, hogy veszélyben vagyok. A Szent Patrik-székesegyházban történtek után megtanultam a leckét. Nem kerülhetek börtönbe, ez a legfontosabb. Összeszedtem minden erőmet, nagy nehezen fölegyenesedtem, körbenéztem, és a tolóablakhoz léptem. Két épület közé, egy kocsibehajtóra nyílt, de ahogy kihajoltam, távolabb megpillantottam egy egyenes, lankás négysávos utat.

Sárga taxik, barna téglás házsorok vaskerítéssel, víztartályok az épületek tetején: semmi kétség, ismét New Yorkban voltam.

De hol?

És főleg: mikor?

Mialatt a lakásból egyre fenyegetőbb hangok szűrődtek felém, feltoltam az ablakot, átléptem a párkányon, és megmarkoltam a tűzlétrát. Több-kevesebb sikerrel leereszkedtem az utcára, találomra elfordultam az egyik

irányba, és amennyire az izmaim engedték, nekiiramodtam. Tekintetem a kereszteződés zöld-fehér tábláira siklott: az Amsterdam Avenue és a 109. utca sarkán voltam, vagyis Manhattan északnyugati részén, a Morningside Heights egyetemi negyedben. Szirénázva közeledett egy rendőrautó. Elfogott a rémület, balra fordultam, és a főúttal párhuzamos, cserjékkel szegélyezett szűk mellékutcában kerestem menedéket.

Két ház között a falnak lapulva fújtam ki magam. Vértől orromat megtöröltem az ingujjammal. A ruhám – ugyanaz, amit még Jeffrey Wexlertől kaptam – csuromvizes volt. Önkéntelenül a csuklómra pillantottam. A nagyapámtól örökölt, elegáns Tank szerint nem sokkal múlt reggel kilenc.

De melyik nap?

Próbáltam összeszedni a gondolataimat. Az utolsó, amire emlékeztem, hogy a házam liftjében vagyok, a bevásárlásnál kapott papírzacskók a földön hevernek, és ugyanaz a roham tör rám, mint első alkalommal, a világítótorony pincéjében...

Tüsszentettem egyet. A levegő kellemes volt, az égbolt tiszta, melegen sütött a nap. Én mégis vacogtam.

Új göncöket kell szereznem valahonnan!

Felnéztem: az ablakokban ruhák száradtak. Biztos nem a legjobbak, de nem voltam abban a helyzetben, hogy válogathassak. Felugrottam egy szemeteskonténer tetejére, és addig nyújtózkodtam, míg el nem értem a ruhákat. Fogtam, ami a kezem ügyébe került, és belebújtam egy vászonnadrágba, egy csíkos Yankees-mezbe, és ráhúztam egy farmerdzsekit. Egyik

sem volt pont a méretem – a nadrág felgyűrődött a bokámon, a kabát feszült rajtam –, de legalább szárazak voltak. Zakóm zsebéből kivettem a bankjegyeket és az aprót, aztán a kukába dobtam a vizes holmit.

Visszamentem a sugárútra, ahol elnyelt a tömeg. Újra megszédültem, felkavarodott a gyomrom és fájt a fejem. Ennem kellett valamit, hogy forogjon az agyam. Észrevettem egy *dinert* a másik oldalon. Az étterem előtt bedobtam két negyeddollárost az újságautomatába. Rettegve kerestem a dátumot az első oldal tetején.

1993. szeptember 14-ét írtunk...

2.

– Parancsoljon, uram, a tojás, a pirítós és a kávé!

A pincérnő egy csészét és egy tányért tett a dekorlemez asztalra, és megajándékozott egy mosollyal, majd visszament a pult mögé. Reggeli közben elolvastam a *The New York Times* címlapsztoriját:

**Jichák Rabin és Jasszer Arafat
békemegállapodást írt alá.
Clinton elnök üdvözölte a „bátor tettet”.**

A cikkben közölt fénykép váratlan és meglepő volt: Bill Clinton mosolyogva áll a Fehér Ház előtt, jobbján az izraeli miniszterelnök, balján a Palesztin Felszabadítási Szervezet vezetője, és szélesre tárt karral gratulál kettejük kézfogásához.

A szimbolikus gesztus, valamint a résztvevők nyilatkozatai a béke reményével kecsegtettek. De vajon ez a valóság, vagy a negyedik dimenzióban vagyok?

Végiggondoltam a helyzetem. Ezúttal tizennégy hónap telt el a legutolsó emlékem óta. Egy újabb megmagyarázhatatlan ugrás az időben. Vagy inkább kizuhanás az időből, egy hosszú zárójel.

Mi történik velem?

Remegett a kezem, az alkarom. Rettegtem, mint egy kisfiú, aki szörnyet sejt az ágya alatt. Tudtam, hogy valami súlyos dolog zökkentette ki az életemet a megszokott kerékvágásból.

Mély lélegzetet vettem, hogy megnyugodjak, ahogy a betegeimnek szoktam tanácsolni. Talpra kell állnom, nem csüggedhetek el! De kihez fordulhatnék? Ki tudna segíteni?

Az apám biztosan nem, ő mást sem tud, csak hazudni. Eszembe jutott valaki: az egyetlen ember, aki ugyanazon ment keresztül, amin én: a nagyapám, Sullivan Costello.

A pincérnő végigjárta az asztalokat, és gondoskodott róla, hogy egy kávéscsésze se maradjon üresen. Amikor odaért hozzám, megkérdeztem, hogy nagylelkű borravaló fejében kerítene-e nekem egy várostérképet.

Kortyoltam néhányat a forró kávéból, és azon tűnődtem, amit az apám mondott: *A nagyapád nem halt meg. Sullivan New Yorkban van. Egy elmegyógyintézetben kezelik a Roosevelten Islanden.*

A térképen, amivel a pincérnő közben visszatért, szemügyre vettem az East River közepén fekvő keskeny földszívet, a

Roosevelt Islandet. Sosem jártam még a három kilométer hosszú és kétszáz méter széles, Manhattan és Queens közé ékelődött szigeten. Emlékszem, hogy egy régi detektívregényben olvastam egy ottani börtönről, de azt már bizonyára régen bezárták. Persze az is lehet, hogy nem. Az egyetemi évekből rémlik, hogy két vagy három kórház működött a szigeten, az egyik a hírhedt pszichiátriai intézet, a Blackwell Hospital, amit ötszögletű épülete miatt mindenki csak *Pentagonnak* hívott. Ide zárták be Sullivant.

A remény, hogy láthatom a nagyapámat, nemcsak célt adott, hanem bátorságot is. Azonnal oda kell mennem! De vajon beengednek-e majd? Elvileg igen, ha igazolni tudom, hogy a rokona vagyok.

Ekkor balsejtelmem támadt.

A pénztárcám!

Az imént, amikor kiürítettem a zsebeimet, a készpénzt kivettem, de a tárcámat az irataimmal nem.

Pánikszerűen fizettem, és visszafutottam a mellékutcába. A konténer még ott volt. Megtaláltam a zakót és a nadrágot is, és alaposan átkutattam őket.

Sehol semmi...

A fene vigye el!

Ha volna bármi logika ebben az irracionális történetben, amibe csöppentem, a tárcámnak itt kellene lennie a ruhámban. Az nem lehet, hogy ellopták: a tolvaj a készpénzre utazott volna.

Biztos elhagytam valahol...

Elindultam az Amsterdam Avenue felé. Közben az agyam megállás nélkül járt.

A fürdőszobában maradhatott...

Egyszer csak ott voltam az épület lábánál, ahonnan egy órája futva menekültem el. Nyugodt, szinte kihalt volt a környék. Sehol egy rendőrautó. Megkerültem a házat, és eltökélten nekiindultam. A tűzlétrát felhajtották, de egy párkányra állva elértem. Felmásztam a harmadik emeleti ablakig. Nem volt bezárva. Bent néma csönd. Sehol egy lélek. A lány azóta felmosott, eltüntette a vérnyomokat és a tócsákat. Lábujjhegyen osontam a köveken. Nyoma sem volt a pénztárcámnak. Idegesen leguggoltam, bekukucskáltam egy billegő komód alá, és megnéztem egy fehér polcos szekrény alatt is, amin egy hajszárító, gyógyszerek, kozmetikai cikkek és neszesszerek sorakoztak.

Ott végül megláttam a porban a repedezett bőrtárcát, ami akkor csúszhatott ki, amikor elterültem a földön.

Benyúltam érte, ellenőriztem, hogy benne vannak a papírjaim, és hosszú idő óta először megkönnyebbülve felsóhajtottam. Ha a józan eszemre hallgatok, kereket oldok, de a győzelmi mámor felbátorított, és mivel a lakásban továbbra is csend honolt, kimerészkedtem a fürdőszobából.

3.

A lakás üres volt.

Az igényesen berendezett apartmanban rendetlenség uralkodott. Az aprócska konyha pultján egy nyitott müzlisdoboz

és egy palack ivójoghurt állt, amiket a házigazda, bizonyára a nagy sietségben, ottfelejtett.

Bekaptam pár szem gabonapelyhet, aztán felraktam a dobozt az egyik polcra, a joghurtot pedig betettem a hűtőbe. Valami itt tartott ebben a lakásban: meg akartam érteni, miért éppen ezen a helyen tértem magamhoz.

Szétnéztem a nappaliban. A két keskeny könyvespolc roskadozott a könyvek alatt. A videólejátszó mellett több tucat kazetta volt egymás hegyén-hátán. A *Seinfeld* és a *Twin Peaks* részei mellett főleg művészfilmek: a *Párizs, Texas* Wim Wenderstől, a *Szex, hazugság, videó* Steven Soderberghtől, az *Aljas utcák* Martin Scorsesétől, az *Egy különleges nap* Ettore Scolától, a *Felvonó a vérpadra* Louis Malle-től, a *Rémségek kicsiny boltja*, valamint Meryl Streep életművének tekintélyes része: a *Sophie választása*, *A francia hadnagy szeretője*, a *Távol Afrikától...*

A falakon Andy Warhol, Keith Haring és Jean-Michel Basquiat festményeinek reprodukciói.

A dohányzóasztalon egy doboz mentolos cigaretta és egy „I LOVE NY” feliratú öngyújtó. Leültem a nyikorgó kanapéra, és rágyújtottam. Miközben kifújtam a füstöt, a lányra gondoltam a zuhanyzóban. Az arcára kiülő rémület nem hagyott kétséget: félt, mert meglepődött. Nem ismertük egymást. Úgy bukkantam fel a zuhanyzójában, mint egy kéjenc időutazó.

Nyávogást hallottam a hátam mögül. Egy rozsdavörös cirnos macska ugrott a karfára. Ahogy jobban szemügyre

vettem, megláttam a nyakán egy bilétát, amibe belevésték a nevét: „Remington”.

– Helló, macsek!

Meg akartam simogatni, de elugrott, és olyan hamar eltűnt, mint ahogy megjelent.

Felálltam, és elindultam a lakás utolsó, felfedezetlen szobája felé. A faparkettás helyiséget különböző stílusú tárgyakkal rendezték be: egy régi, kovácsoltvas ágy, egy modern, feketére lakkozott íróasztal és egy ezeréves kristálycsillár. Az ágy mellett, az éjjeliszekrényen *Playbill* magazinok hevertek, címlapjaikon a legfrissebb musicalek plakátjai (a maszk és a rózsa *Az Operaház fantomjából*, a *Macskák* szemei, *A tánckar* társulatának sora...) és számfüles regények sorakoztak (*Fohász Owen Meanyért*, *A kedves*, *A halál ára*).

A falra ragasztott fotókon az ismeretlen lány szerepelt különböző ruhákban, az estélyitől a pongyoláig. Színes és fekete-fehér képeken pózolt, különösebbnél különösebb frizurákkal: kibontott hajjal, felcsavart konttyal, lófarokkal, hullámos bubifrizurával, a csupasz vállát súroló légies tincsekkel. A lány nem tűnt hivatásos modellnek, talán azért állított össze egy portfóliót, hogy azzal keresse meg az ügynökségeket.

Az íróasztal fölé egy fénymásolt órarendet tűztek ki, rajta a Juilliard School, a híres művészeti iskola fejléce. Mellette egy beiratkozási lap Elizabeth Ames nevével. A lány húszéves volt, és elsőéves színház szakon.

Kihúztam a fiókokat, és arcátlanul végigböngésztem minden papírt, ami a kezem ügyébe került: szerelmes levelek vázlatai egy David nevű fickóhoz, Elizabethről készült meztelen polaroid képek – szelfik, amelyeket talán ennek a Davidnek akart elküldeni, de végül meggondolta magát –, és egy másik, pincérnői beosztás az East Side egyik bárjába, a Franticbe. A parafa táblára kifüggesztett bankszámlakivonatok egy nyugtalanító hitelről tanúskodtak, a mellékletük tűzött fizetési felszólítások pedig a főbérletől érkeztek az elmaradt lakbér miatt.

Néhány percig még a szobában maradtam: nem tudtam levenni a szemem a fényképekkel borított falról. Az egyik fotó különösen megfogott: Elizabeth egy pad támláján ült a hófödte Central Park egyik lámpaoszlopa mellett. Egy akkora kabátban volt, amibe kétszer is belefért volna, fején kötött sapka, lábán hasított báránybőr csizma. Ez volt a legkevésbé szexi kép, de Elizabeth ezen az egyen mosolygott.

Letéptem és zsebre tettem a fényképet, aztán kimentem a lakásból.

4.

Két órával később

– Nem is zavarom magukat – mondta az ápoló. – Nem jellemző rá az agresszív viselkedés, de hát maga orvos, nem kell mondanom, hogy a hozzá hasonló betegeknél bármi előfordulhat...

A Blackwell Hospital – a híres *Pentagon* – hetedik emeletén voltam, a nagyapám kórtermének ajtajában. Elizabeth lakásánál taxiba ültem, és a Második és a Hatvanadik sugárút kereszteződésénél szálltam ki. Egy metrójegy árért drótkötélpálya-kabin repített át az East River felett, Roosevelt Island központjába, a Tramway Plazára. Gyalog mentem tovább a sziget déli csücskében lévő *Pentagonig*. A kórház sosem örvendett jó hírnévnek. A 19. század közepén építették, és kezdetben ide zárták karanténba a város himlőseit. Később menhelyé alakult, az efféle intézmények minden rákfénéjével: zsúfoltság, megalázó bánásmód, a törvényesség határát súroló pszichiátriai kísérletek. Az 1960-as évektől aztán sorra jelentek meg a tényfeltáró újságcikkek és könyvek, és a személyzet több tagja bíróság elé került. Idővel javult a helyzet, de a kórház nem tudott megszabadulni baljós hírnevétől. Mióta elkezdtem az orvosi egyetemet, minden évben úgy hírlott, hogy nemsokára bezárják, de nem, a *Pentagon* állta a sarat, én pedig abban bíztam, hogy a falai közt megváltásra lelek.

– Legyen óvatos! – mondta az ápoló. – A vész hívó gomb nem működik.

Kelletlenül néztem a szemébe. Olyan volt, mint Kétarc, a képregényhős Batman egyik ellenfele, akinek savat öntöttek a bal arcába.

– Ha bármi gond van, kiabáljon! Kevesen vagyunk, ezért nem biztos, hogy bárki meghallja, de legalább megijed a vén bolond.

– A nagyapámról beszél!

– Már viccelni sem lehet? – morgott, és megvonta a vállát.

Kétarc lenyomta a kilincset, betessékelt, és ügyelt rá, hogy bezárja mögöttem az ajtót. A parányi kórterem spártai berendezése egy vaságyból, egy billegő műanyag székből és egy földhöz rögzített asztalból állt. A matracon egy férfi hevert, párnával feltámasztva a hátát. Egy titokzatos öregember ezüstös szakállal és vállig érő, egyenes, ősz hajjal. Meg sem moccant, üveges tekintettel merült el egy távoli álomvilágban. Úgy nézett ki, mint egy leszedált Gandalf.^[3]

– Jó napot, Sullivan! – kezdtem, félénken közelítve felé. – Arthur Costello vagyok. Még nem találkoztunk: a fiának, Franknek vagyok a fia. Vagyis maga a nagyapám.

Nem valami fényes felvezetés...

Sullivan nem reagált, mintha észre sem vette volna a jelenléteimet.

– Egészen mostanáig semmit sem tudtam magáról – magyaráztam, és leültem az ágya mellé. – Fogalmam sem volt, hogy él, és hogy itt kezelik. Ha tudtam volna, korábban eljövök.

Közben számolgattam, hogy annak alapján, amit az apám mondott, hány éves lehet. Elmúlt hetven. A szakáll mögött szabályos vonások, magas homlok, nagy, de szép ívű orr és erős áll bújt meg. Nem volt nehéz elképzelni harminc évvel fiatalabban, amilyennek a családi képeken láttam: életerős vállalkozó méretre szabott öltönyben, keményített inggallérral, mandzsettával és cowboymalappal. Az egyik fényképre különösen jól emlékszem: szivarral a szájában, az íróasztalára

feltett lábbal ült a vállalat Madison Avenue-n lévő irodájában. Akkoriban más idők jártak...

A széket közelebb húztam az ágyhoz, és megpróbáltam elkapni Sullivan tekintetét.

– Azért jöttem, mert segítségre van szükségem.

A szeme sem rebbent.

– Megörököltem a maga világítótornyát, a *24 Winds Lighthouse*-t, és...

Nem fejeztem be a mondatot, vártam, de nem reagált.

Felsóhajtottam. Úgy látszik, hiába jöttem. Idegenek vagyunk egymásnak, de különben is: Sullivan némaságba burkolózott, és nem lehetett tudni, hogy valaha kitör-e belőle.

Felálltam, és az ablakhoz léptem. A rácsokon át az Astoria felé igyekvő bárányszerűket néztem. Az évszak ellenére hűvös volt a szobában. Hallatszott, ahogy az öntöttvas radiátorban csordogál a víz, de semmi meleg nem érződött.

Visszaültem, és tettem egy utolsó kísérletet.

– Frank mesélte, hogy négy évvel az eltűnése után megkereste őt, és megkérte, hogy falazza be a pincében lévő vasajtót.

Az aggastyán továbbra is mozdulatlanul ült-feküdt, a hasán összekulcsolt kézzel, akár egy halotti szobor.

– Jártam a pincében – folytattam. – Kibontottam a téglafalat, és...

Sullivan keze egy nagymacska gyorsaságával lendült felém, és elkapott a torkomnál.

Óvatlan voltam. Sullivan letargiája megtévesztett, az éberségem alábbhagyott, és erős marka máris összeszorult a gégém körül. A lélegzetem elakadt, csak néztem őt. Az ajtó említése sokként hatott rá. Rémisztő volt, ahogyan a váratlan hír hallatán tekintete ezüstösen felragyogott.

– Miért csináltad, te tökkelütött? – súgta a fülembe.

Megpróbáltam kiszabadulni, de csak még erősebben szorított. Hogy lehet benne ennyi erő? Éreztem, hogy belém mélyeszi az ujjait és összenyomja a nyelőcsövemet. Még megfojt ez az eszelős!

– Belökted a vasajtót? Jártál a szobában?

Bólintottam. A válaszom elkésérítette. Hirtelen elernyed a szorítása, én pedig köhögni kezdtem.

– Magának elment az esze! – kiáltottam, és felálltam a székről.

– Meglehet – hagyta rám –, te viszont elég nagy szarban vagy, öcskös.

Hosszú csend következett. Több mint egy percig mereven néztük egymást. Sullivant mintha kicserélték volna. Komoly és megfontolt arcát mutatta, mint aki most ébred egy rémálomból. Utazó, aki világ körüli útról tér haza. Éber, fürkésző tekintettel mért végig tetőtől talpig.

– Mit mondtál? Mi a neved?

– Arthur. Arthur Sullivan Costello.

Második keresztnévem hallatán elmosolyodott.

– És elcsakliztad az órám, Arthur Sullivan Costello? – kérdezte, és a Tankra mutatott a csuklómon.

– Visszaadjam?

A vállamra tette a kezét.

– Nem kell, barátom. Neked nagyobb szükséged lesz rá, hidd el nekem!

Felállt, és megropogtatta az ízületeit, mint aki szűkösnek érzi a saját testét.

– Szóval bementél az ajtón, és most azt szeretnéd tudni, hogy mi történik veled...

– Igen. Rengeteg mindent szeretnék kérdezni. Jó lenne, ha...

Fölemelt kezével csendre intett.

– Mindenekelőtt, milyen évet írunk?

– Szórakozik velem?

– Jól van, csak ugratlak. 1993. szeptember 14-e van. – Elgondolkodott, majd így folytatta: – Mivel foglalkozol, öcskös?

– Orvos vagyok, miért?

– Csak úgy. Kórházban dolgozol?

Bólintottam, ő pedig olyan arcot vágott, mint akinek az agya örült tempóban dolgozni kezd, szemében pedig szikra villant.

– Van nálad cigaretta?

– Nem hinném, hogy szabad itt dohányozni – és a füstérzékelőre böktem.

– Komolyan azt hiszed, hogy működik bármi is ebben a kócerájban?

Sóhajtottam, és kihalásztam a zsebemből a mentolos cigarettát és az öngyújtót, amit Elizabeth Amestől hoztam el.

– Mi ez a szar? – grimaszolt. – Csajnak nézek ki? Nincs nálad Lucky Strike?

Meg sem várva a válaszat, káromkodott egyet, de végül rágyújtott, letűdűzte.

– Mikor nyitottad ki az ajtót? – kérdezte komolyan.

– 1991 júniusában.

– Vagyis ez a második utazásod... Mikor tértél magadhoz?

– Ma reggel kilenckor. Mit ért *utazáson*?

– Minden kérdésre választ kapsz, fiatalúr, de előtte meg kell tenned egy szívességet.

– Miféle szívességet?

– Segíts nekem meglépni ebből a patkánylyukból! Még ma.

– Viccel? – ráztam meg a fejem. – Nem lehet, és nem is volna kíváncsi, Sullivan – mondtam az orvos határozott hangján, amit annyiszor használtam korábban. – Nem lenne okos dolog, a maga állapotában...

Csűfondárosan felnevetett, és mutatójával a mellkasomra bűkött.

– Nem miattam kell megtenned, barátom. Magad miatt. Na jól figyelj, mert nincs sok időnk!

A fülemhez hajolt, és sorolni kezdte az utasításokat. Valahányszor kinyitottam a számat, felemelte a hangját és belém fojtotta a szót. Már majdnem befejezte, amikor megszólalt a fűstérzékelő.

Néhány másodperc múlva Kétarc rontott be a szobába.

A csikk és az asztalon heverő cigarettásdoboz láttán elfutotta a méreg.

– Ebből elég, uram, azonnal távozzon!

5.

Visszalibegtem Manhattanbe.

Az agyam zakatolt, a gondolataim zűrzavarosan kergették egymást. Elképedtem, hogy Sullivan milyen gyorsan kidolgozott egy tervet, de nem hittem, hogy sikerülhet megszöktetnem. Legalábbis egyedül biztosan nem. Megpróbáltam pénzt kivenni egy automatából, de a kártyám ezúttal nem működött. Biztosan azért, mert az elmúlt két évben alig használtam. Összeszámoltam szerény tartalékomat. Mindössze hetvenöt dollárom maradt. Arra elég, hogy megvegyem a vonatjegyet Bostonba, de másra nemigen. Az órámra néztem: elmúlt dél.

Sietős léptekkel a Penn Station pályaudvarra mentem, és vettem egy jegyet. A kijelzőre pillantottam: kétóránként járt az expresszvonat, és a következő 13:03-kor indul. Futásnak eredtem a peronon, be az egyik vagonba.

Az utazás alatt kérdések sokasága kavargott bennem. Az első és legkínzóbb: Hogyan vethetnék véget a sorscsapásnak, és kaphatnám vissza a normális életemet? Egyetlen megoldás kínálkozott: Sullivan. Csakhogy egy másik, lelkiismereti kérdés is felvetődött: Jogom van-e segíteni egy betegnek, hogy megszökjön egy pszichiátriai intézményből? Ráadásul egy olyan betegnek, akinek az állapotáról semmit sem tudok. Valakinek, akitől nem áll távol az agresszív viselkedés. Egy öntörvényű, közveszélyes embernek.

A válasz egyértelmű: Nincs jogom.

A harmadik kérdés: Van más választásom?

A válasz egyértelmű.

6.

Boston South Station

16 óra 40 perc

A vonat beért a pályaudvarra, én pedig leszállás után, akár egy örült, futásnak eredtem a banknegyed felé. Nem maradt sok időm: a belvárosi bankok 17 órakor zárnak.

Az én fiókom egy modern épület földszintjén működött, a Faneuil Hall mellett. A bejáratnál egy üvegajtóba ütköztem, amit az orrom előtt zárt be a biztonsági őr. Megkocogtattam az üveget, mire az őr megfordult, és bosszúsan nézett rám. Felé fordítottam az órát: 16:59- et mutatott. Megcsóválta a fejét, és állával a falórára bökött, ami szerint 17:01 volt.

Sóhajtottam, és ököllel dühösen az ajtóra ütöttem. A felpaprikázott őr egy pillanatra elgondolkozott, hogy érdemes-e előjönnie a rejtekéből, de végül jobbnak látta szólni egy illetékesnek. Szerencsére egy ismerős jelent meg: Peter Länge, a családunk bankára, aki a számláinkat és a megtakarításainkat kezelte. Megismert, és azonnal ajtót nyitott.

– Üdvözlöm, Arthur! Régen láttuk!

– Európába utaztam – hazudtam. – Tudom, hogy kicsit megcsúsztam, de nagy szükségem van a segítségére.

– Fáradjon be!

Megköszöntem, de nem áltattam magam: csak az apámnak köszönhetem, hogy ilyen nyájas és előzékeny velem. Länge után mentem az irodájába, ahol elmagyaráztam, hogy nem tudom használni a bankkártyámat, és megkérdeztem, hogy áll a számlám. Pötyögött egy darabig a billentyűzeten, és kinyomtatott nekem egy bankszámlakivonatot. A „hiányzó” két

év alatt is volt pénzmozgás a számlán. De sajnos csak az egyik irányban. A lakbért, a biztosítást és a diákhitel-törlesztést óraműpontossággal levonták. Mivel a kórház nem folyósította többé szerény béremet, a bank kénytelen volt a megtakarításaimhoz nyúlni, hogy fedezze a költségeket. Ezt a kis pénzmagot még az anyám hagyta rám, de az ötvenezer dollárból mára alig kilencezer maradt.

– Szeretném kivenni a teljes összeget.

– Semmi akadály – fintorgott Länge –, de holnap kellene visszajönni, és legalább ezer dollárnak a számlán kell maradnia.

Erősködtem, hogy csak estig leszek Bostonban, és nagy szükségem van a pénzre, amit anyám rám hagyott. Nem hittem, hogy sikerül meghatni, de meghallgatott, és azt mondta, megpróbálja elintézni a dolgot. Fél óra múlva nyolcezer dollárral a zsebemben sétáltam ki a bankból. Amikor elbúcsúztunk, ez a balfék még részvétet is nyilvánított, mintha az anyám tegnap halt volna meg.

Bűnbánó arcot vágtam, aztán fürgén távoztam, beültem egy taxiba, és irány South Dorchester.

7.

A Massachusetts General Hospital sürgősségi osztályán dolgozó orvosokra havonta három alkalommal rendhagyó körút vár: egy mozgó egységgel felkeresik Boston legelmaradottabb kerületeit, hogy az ott élők ingyen igénybe vehessék az orvosi ellátást. Szép gondolat, de a gyakorlatban inkább rémálom.

Abban a néhány hónapban, amíg részese voltam a kalandnak, a helyi gengszterbandák rendszeresen ránk támadtak, mert attól tartottak, hogy a jelenlétünk árt az üzletnek. Hol fegyverrel fenyegették, hol kirabolták a kocsit, míg végül a mentősök a szakszervezethez fordultak, hogy szüntessék be a gyakorlatot. Az önkormányzat mindazonáltal ragaszkodott a kezdeményezéshez, és tovább folytatta, immár önkéntes alapon. Előfordult, hogy én is felvettem az autót a város peremén lévő rossz hírű garázsban, és beültem a volán mögé.

Ez az egyszerre távoli és közeli időszak járt az eszemben, ahogy odaértem Boston egyik legnagyobb autószerelve, a Fitzpatrick's Auto Repair elé, amely a halottszállító járművek, iskolabuszok és mentőautók karbantartására specializálódott.

A tágas műhelyben kocsikenőcs, gázolaj és gumiabroncs szaga keveredett. Alighogy beléptem, egy agresszív, fehér bull terrier rohant felém csaholva.

Mindig tartottam a kutyáktól. Most is megrémültem, és az állat megérezte. Megpróbáltam úgy tenni, mintha ott sem volna, és elindultam a garázsfőnök felé.

– Szia, Dany!

– Szia, haver, ezer éve... Ne félj Zoriától, rendes kislány!

Dany Fitzpatrick, ez a százkilencven centis, flanelingbe és mocskos kertésznadrágba csomagolt hájpacni még a kutyájánál is ijesztőbb volt. A háta mögött mindenki Jabbának^[4] hívta, de senkinek sem lett volna bátorsága szemtől szemben így szólítani.

– Conrad küldött egy kocsiért az esti műszakhoz – vetettem oda, mintha csak tegnap találkoztunk volna.

– Micsoda? Én nem tudok semmiről.

– Azt mondta, elfaxolja majd – vágtam rá. – Tudod, milyen fejetlenség van mindig. Az utolsó percben kitalálták, hogy este Mattapan és Roxbury közösségi házaiba kell menni. Legfeljebb egy-két beteget kell majd bevinni, egy egyszerűbb járgány is megteszi. Van nálad valami kicsi kórházi mobilegység?

– Itt van ez a Ford – bökött állával egy kisteherautóból mentőautóvá alakított, E-szériás járgányra –, de...

– Tökéletes lesz! És ne izgasd magad: ha megjön a fax, majd aláírod helyettem! Nem ez lesz az első eset.

Az óriásvarangy azonban elállta az utam.

– Lassan a testtel! Igencsak meglepne, ha Conrad bármit is ideofaxolna.

– És miért?

– Mert fél éve nem dolgozik a kórházban.

Nem maradt más esélyem, felháborodottan ráförmedtem:

– Ide hallgass, Dany, szerinted én örülök, hogy rám sózták a melót? Két éve békén hagytak ezzel. Mondom, hogy kapsz majd egy faxot a kórházból. Mégis, mihez kezdenék egy mentőautóval? Csajozáshoz nem ez a legjobb verda, nem gondolod?

Dany Fitzpatrick megvakarta a fejét. Ki kellett használnom a helyzeti előnyt, amíg el nem kezd gondolkodni. Muszáj volt előrukkolnom valamivel, mindegy, mi az. Eszembe jutott valami, amit az újságban láttam:

– Szombaton a Red Sox játszik a Yankees ellen. Gyere át meccset nézni! Ott lesz Veronika is a barátnőivel. Tudom, hogy bejön neked. Hozza Olivíát és Patriciát, az orosz csajt a sebészetről. Ha ezek elkezdenek inni, nem kell féltetni őket... érted, nem?

Gondolatban azonnal bocsánatot kértem Veronikától, és azzal nyugtattam magam, hogy jó ügy érdekében teszem, amit teszek.

– Oké, ráérek szombaton – mondta Dany, és felém nyújtotta a slusszkulcsot. – Merre is laksz?

Öt perccel később elégedett mosollyal hajtottam ki a garázból egy mentőautó volánja mögött.

New York felé indultam, átvágtam Dorchesteren, egy széles, kieső negyeden, ahol az utat kilométereken át apró, vörös homokkő házak, rozsdatemetők és graffitivel borított kerítések szegélyezték. Ezt a Bostont is szerettem: a ráccsal elkerített kosárlabdapályák és a régi, lepukkant üzletek színes negyedét.

Megálltam egy piros lámpánál, bekapcsoltam a rádiót. Egy R.E.M.-dal szólt, amit még sosem hallottam, de azonnal fütyörészni kezdtem a refrénjét. Bár a nulláról kellett indulnom, apránként kezdett körvonalazódni a tervem. A rádióban már a következő szám szólt, de a lámpa csak nem akart zöldre váltani. Rezignáltan körbenéztem. Balra egy jelzőtáblát pillantottam meg, amelyre három nagy Z betűt fújtak piros festékkel, így próbálták eltakarni a feliratot – Forest Hills temető – vagy eltéríteni az utazót. Ismertem a helyet: itt nyugszik az anyám és az apai nagyanyám.

A lámpa zöldre váltott, de én nem moccantam, hiába dudált a mögöttem álló autó. *Fogadja részvéteimet!* Szíven ütött a felismerés: a bankár nem az anyámra gondolt.

Hanem az apámra.

8.

A több mint százhektáros temető inkább emlékeztetett angolkertre, mint temetkezési helyre. Leparkoltam, és elindultam a márvány szökőkutak, kápolnák és kecses, légies szobrok között kígyózó ösvényen.

Nem jártam itt azóta, hogy egy szürke, esős napon, 1984 nyarán eltemettük az anyámat. Sokat változott a hely, de felismertem a domb mögött megbúvó tavat, közepén a kiálló sziklával, ami egy gótikus festményre emlékeztetett.

Egy régi kőfallal övezett kis csapáson haladtam tovább. Este hat felé járt az idő, a lemenő nap varázslatos fényben fürösztötte a tájat. A buja növényzetből kibukkant egy-egy gondolataiba mélyedt látogató, akit maradásra bírt a kellemes idő meg a virágágyások és cserjék közt suhanó könnyű szellő.

Bágyadtan lépdeltem a százéves fák árnyékában, a sírok és kripták között vezető kavicsos úton, míg egyszer csak megpillantottam az apám sírkövét.

FRANK COSTELLO

1942. JANUÁR 2. – 1993. SZEPTEMBER 6.

Az voltam, ami vagy. Az leszel, ami vagyok.

Az apám a múlt héten halt meg. Nemrég lehetett a temetés, három vagy négy napja.

Sajnáltam. Nem is őt, inkább azt az időt, amit nem töltöttünk együtt. Hiába próbáltam felidézni valami boldog emléket, egy sem jutott eszembe, és ettől csak még jobban elszomorodtam. Az utolsó percig vágytam rá, hogy szeressen. Láttam magam előtt, ahogy beállít hozzám azon az emlékezetes szombat reggelen, és megpróbál levenni a lábamról: közös horgászás, egy igazi apa-fia délután... Kelepcébe csalt, az orromnál fogva vezetett, egészen a világítótornyig. Én pedig kellően ostoba voltam, és besétáltam a csapdába.

Egy éve, hogy utoljára beszélünk. A telefon másik végéről ezek voltak az utolsó szavai hozzám: „Az agyamra mész, Arthur!”

Az agyamra mész, Arthur!

Jól summázta a kapcsolatunkat.

Letöröltem egy könnycseppet az arcomról, és azon gondolkoztam, hogy lesz-e valaha gyerekem. Bizonytalan helyzetem miatt nem sok reményt fűztem hozzá, mindenesetre megpróbáltam elképzelni, ahogy baseballozni tanítom a fiamat vagy elmegyek érte az iskolába. De most sem sikerült tisztán előhívni a képet. Nem csoda: a fejem sötét gondolatokkal volt tele. És talán szeretni sem tudok eléggé.

Közelebb léptem a kőlaphoz, és a sírfelirat láttán akaratlanul elmosolyodtam.

Tévedsz, Frank! Szívből remélem, hogy sosem leszek olyan, mint te. Nézd csak meg, micsoda slamasztikába kerültem

miattad!

A szél mintha apám nevetését és öntelt szavait hozta volna felém: „Megmondtam, Arthur: senkiben nem bízatsz meg. Még a saját apádban sem.”

Az a legszörnyűbb, hogy igaza volt. Ez a szemét figyelmeztetett, de én azt hittem, túljárok az eszén, és kinyitottam azt az átkozott ajtót! Dühömben kiabálni kezdtem:

– Soha nem számíthattam rád, Frank! Most is megoldom egyedül!

Széttártam a karom, a nap felé fordítottam az arcom, és kihívóan szúrtam oda még utoljára az apámnak:

– Tudod, én *élek*, te viszont *meghaltál*. Nem tudsz többé ártani nekem.

De mint mindig, most is övé volt az utolsó szó:

„Olyan biztos vagy ebben, Arthur?”

9.

23 óra 58 perc

Majdnem éjfél volt, mire New Yorkba értem. Útközben megálltam egy Gap üzletben Boylstonban, és vettem magamnak pár ruhát: egy vászonnadrágot, egy fehér inget és egy dzsekit. Nem a divathóbort vezetett: jól kellett kinézniem ahhoz, hogy sikerüljön a tervem.

Leparkoltam a mentővel az East Village-ben, a 3. utca és a Második sugárút között, és gyalog mentem a St. Marks Place-ig.

Ilyentájt nem ez volt Manhattan legnyugodtabb része. Volt valami beteges vibrálás a levegőben. A járdákat elárasztotta a

szemét, a rozoga épületekben csövesek vertek tanyát. Lehunyt szemű, mozdulatlan alakok feküdtek mindenfelé a roskadozó *brownstones* házak lépcsőjén.

Az utcákat szegélyező fák tövében injekciós tűk és használt óvszerek heverték. A lemezboltok és tetoválószalonnak kirakatát obszcén graffitik borították. A drog pedig mindenhol ott volt: a dílerek felosztották egymás közt a negyedét, és leplezetlenül terítették a kokaint, a heroint és a tablettákat. Mindenféle alakok – öreg punkok, yuppie-k, fél lábbal már a sírban lévő drogosok – vásároltak náluk, hogy aztán otthon belőjék magukat vagy bulizni induljanak a közeli klubokba. New Yorknak ezen a részén az ember végképp elhitte, hogy ebben a városban minden megtörténhet.

A legrosszabb is.

0 óra 16 perc

A St. Marks Place és az Avenue A sarkára érve megálltam a Frantic előtt. Abban bíztam, hogy itt találom Elizabeth Amest.

A zsúfolásig telt klubban fülledt meleg volt. Egy gitáros, basszusgitáros duó éppen egy Van Morrison-slágert gyalázott meg. Jócskán fogyott az alkohol. A táncparketten összeütköztek a vállak. Az izzadt hajtincsek egymásba fonódtak. De az igazi show a bárpult mögött zajlott. A pultoslányok falatnyi farmersortban, mélyen dekoltált pólóban és cowboykalappal a fejükön produkálták magukat, zsonglörködtek az üvegekkel, és a vendégekkel kokettálva ösztönözték őket fogyasztásra. Még a pultra is felpattantak, és kihívó táncot lejtettek, ami nem

hagyott kétséget afelől, hogy a Franticben többre tartják a 95C-s mellméretet, mint ha valaki tud Margaritát vagy Daiquirit keverni.

Átverekedtem magam a tömegben, és rendeltem egy Jack Daniel'st a pult mögött álló formás vöröstől, akinek tetoválások futottak le a dekoltázsán. Ő volt a legidősebb és a legjobb húspan lévő pultoslány. Magasra tűzött kontyával Toulouse-Lautrec egyik festményére emlékeztetett: *La Goulue belép a Moulin Rouge-ba*.

– Jó estét! Megmondaná, hogy Elizabeth dolgozik-e ma este?

– A bár végében megtalálod. De szerintem te túlságosan jó fiú vagy Lisához...

– Köszönöm a jó tanácsot.

Hunyorogva körbenéztem, és megpillantottam, akit kerestem.

– Lisa!

Intettem neki, mintha régóta ismernénk egymást. Szinte biztos voltam benne, hogy nem ismer meg. Vagy legalábbis nagyon reméltem. A reggeli találkozásunk nem tartott tovább néhány másodpercnél. Elizabeth behúzott nekem, én pedig védekezésésképpen azonnal az arcom elé tettem a kezemet.

A lány a homlokát ráncolva közeledett. Talán mégis emlékszik... Idegesen vágtam bele a közepébe.

– Jó estét! Maga a Juilliard Schoolra jár, ugye?

Ahogy meghallotta az iskola nevét, kisimultak a vonásai. Egy csapásra nem csak egy hervasztó bár csinos pincérnője volt, hanem egy jó hírű színiiskola növendéke.

– Ismerjük egymást?

Megráztam a fejem, és elővettem a legmegnyerőbb mosolyomat.

– Nem, de valaki azt tanácsolta, hogy keressem meg magát.

– Kicsoda? David?

Emlékeztem, hogy így hívták a férfit, akinek a szerelmes leveleket címezte. Kis gondolkodás után lecsaptam a kínálkozó lehetőségre.

– Igen. David mesélte, hogy maga remek színésznő. Nekem pedig lenne egy szerepajánlatom magának.

Megvonta a vállát.

– Nem kell a rossz duma...

Úgy éreztem, a kíváncsiság vetekedett benne a gyanakvással. Sokszor felültethették...

– Várjon, komolyan beszélek!

– Rengeteg a vendég, vissza kell mennem.

Elálltam az útját.

– Komolyan beszélek. Számítok magára!

Égre emelte a tekintetét.

– Miféle szerepről van szó?

– Nem egy hagyományos szerepről – kezdtem.

– Akkor hagyjuk is, nem foglalkozom pornóval – sóhajtott.

– Szó sincs róla! Ez egy tetőtől talpig *felöltözött* szerep. Egy ápolónőt kellene alakítania.

– Egy ápolónőt, aki lefekszik a betegeivel?

Üvöltött a zene. Majdnem kiabálni kellett, hogy megértsük egymást.

- Dehogyis!
- Akkor az orvossal fekszik le?
- Nem, senkivel nem fekszik le. Magának ez a rögeszméje?
- Inkább a magafajtának!
- Magamfajtának?
- A férfiaknak!

Sértődötten ráztam meg a fejem. A lány akaratlanul is elmosolyodott.

– Bocsásson meg, rémes napom volt! Reggel betört hozzám egy elmebeteg, és megtámadott, miközben zuhanyoztam... Na menjen, érezze jól magát! – mondta, azzal sarkon fordult.

Hiába próbáltam tartóztatni, máris a pult másik végén termett, közrefogták a vendégek, és egy újabb kör tequilát öntött a Wall Street-i fickóknak, akik az East Side-ra jártak lealjasodni.

La Goulue odalépett hozzám, és töltött még egy whiskey-t.

- Mondtam én, kishaver! Lisa nem a te súlycsoportod.
- Nem lefektetni akarom.
- Tudod, kinek süketelj, kishaver! Lisát mindenki le akarja fektetni.

Elővettem egy cigarettát, ő pedig gyufával tüzet adott.

- Köszönöm. Ki az a David? A pasija?
- Igen, festőművész. – Elfintorodott, kételkedés és ellenszenv ült ki az arcára, majd hozzátette: – Már amennyire művésznak lehet nevezni az illetet... Mindenesetre Lisa odavan érte. Az a barom meg a hernyóért van oda...

Eszembe jutottak a bankszámlakivonatok.

– Lejmolja Lisát?

– Hát ezt meg honnan veszed?

Válasz helyett kifújtam a füstöt. Át akartam keveredni a másik oldalra, Lisa közelébe, de egyre nagyobb tömeg gyűlt össze a pult körül.

La Goulue már másokat szolgált ki, de mielőtt otthagyt volna, adott egy tippet:

– Egy óra múlva végez. Ha nyugodtan akarsz vele beszélni, várd meg a Damatónál!

– A Damatónál?

– Egy egész éjjel nyitva tartó pizzéria a 10. utca és a Stuyvesant Street sarkán.

– Biztos benne, hogy odajön?

Egy kézmozdulattal elhessegetett.

– Ott lesz, ha mondom!

1 óra 36 perc

*1931 óta sokat változott a világ, de a mi pizzánk
ma is ugyanolyan.*

A Damato's Pizza mottója bekeretezve lógott a pénztárgép felett, és onnan hirdette a hely eredetiségét és múltját. Az utolsó pizzériák egyike volt a városban, ahol még fatüzelésű kemencét használtak.

Az aprócska vendéglő felett ugyan eljárt az idő – berendezését piros kockás terítő, billegő székek és szakadt

lámpaernyők alkották –, mégis barátságos hangulatot árasztott. Amint belépett az ember, paradicsom és bazsalikom étvágygerjesztő illata csapta meg az orrát. Egy órája érkeztem, azóta eltüntettem egy ropogós pizzát, amit leöblítettem pár pohár valpolicellai borral. A morózus főnök asszony a hely szűkössége miatt nemtetszésének adott hangot, ha a vendég hosszasan elüldögélt az üres tányérja felett. Kénytelen voltam rendelni egy sört, hogy maradhassak. Amint letették elém, megjelent Lisa. Látszott, hogy gyakran megfordul itt. Keresztnevéen üdvözölte a főnök asszonyt és a két pizzasütő fiút.

– Mit keres maga itt? – förmedt rám, amikor észrevett. – Követett?

– Bocsánat, de inkább maga követett engem. Én már egy órája itt ülök – próbáltam oldani a feszültséget.

– Nagyon ravasznak hiszi magát, mi? – ült le velem szemben.

Munka után átöltözött: a farmersort alá harisnyát húzott, egy spencerkabát volt rajta halálfejes brossal és szegecses csizma. Kezén fehér csipkekesztyű, csuklóján egy tucat keskeny gumi karkötő, nyakában rózsafüzér, fülében pedig feszület alakú fülbevaló lógott. Mint egy csinos Madonna-hasonmás a Maripol^[5] ihlette időkből.

Rendelt egy pohár gyökérsört és néhány vékony szelet fűszeres pizzakenyeret. Megvártam, hogy ő kezdeményezzen beszélgetést.

– A nevét sem tudom.

– Arthur Costello vagyok, és egy bostoni kórház sürgősségi osztályán dolgozom.

- A szerep csak kamu, ugye?
 - Ellenkezőleg, nagyon is komoly dolog, de most azonnal tudnom kell, hogy elvállalja-e.
 - Filmről vagy színdarabról van szó?
 - Egy darabról, aminek egyetlenegy előadása lesz.
 - Ki írta?
 - Voltaképpen senki. Az lesz a feladata, hogy improvizáljon, helyezkedjen bele a történetbe.
 - Szórakozik velem?
 - Gondolom, tanulnak improvizációt a színiiskolában.
- Megrázta a fejét.
- Közelebb állnak hozzám a szép szövegek, a jól megírt párbeszéddek, az írói lelemény... Ha egy színész improvizál, az gyakran balul sül el.
 - Előfordul, de nem szükségszerű. A filmtörténet leghíresebb jelenetei közül nem egy rögtönzésből született: Robert De Niro monológja a tükör előtt a *Taxisofőrben* vagy a szívszagató fagylaltos jelenet a *Kramer kontra Kramer*ből. Tudja, amikor Dustin Hoffman azt mondja a fiának: „Billy, ha beveszed a szádba azt a fagylaltot...”
 - „...akkor nagyon-nagyon nagy baj lesz” – vágta rá. – Kívülről tudom a filmet. Az a jelenet nem improvizáció.
- Valósággal elbűvölt azzal a kéken ragyogó tekintetével.
- Biztos vagyok benne, hogy az – válaszoltam végül.
 - Jó, mindegy – vont a vállát. – És melyik színház játszaná a darabot?
 - Az élet színháza. „Színház az egész világ...”

– „...és színész benne minden férfi és nő”, tudom. Én is készültem, mielőtt idejöttem. Ne kerüljessük a forró kását: mit akar?

– Jól van, őszinte leszek. Az a tervem, hogy megszöktetem a nagyapámat az elmeógyógyintézetből.

Felnézett az égre, de nem szakított félbe.

– Tudni akarta, miről van szó, hát tessék: holnap reggel hétkor jöjjön be velem a Blackwell Hospital épületébe, ápolónőnek öltözve. A nagyapám szívrohamot fog színlelni. Feltesszük egy hordágyra, begurítjuk egy mentőautóba, és elhúzzuk a csíkot, amilyen gyorsan csak tudjuk. Fél óra múlva otthon lesz. Zsebre teszi a pénzt, és soha többé nem hall rólam.

A lány pár másodpercig hallgatott, kortyolt a gyökérsörből, aztán kirobbant belőle a nevetés.

– Hú, maga itt valamit nagyon kavar!

– Komolyan beszélek és színjózan vagyok.

Abbahagyta a nevetést. Megigazította rakoncátlan szőke fürtjeit, és sötét hajgumit tekert köréjük.

– Tényleg létezik a nagyapja?

Bólintottam.

– Sullivan Costellónak hívják.

– És miért akarja megszöktetni?

– Az egyetlen lehetséges okból.

– Maga szerint nem bolond.

– Eltalálta.

– De miért pont én? Nem is ismerjük egymást. Miért nem kéri meg az egyik barátját?

– Olyasvalakire van szükségem, aki érti a dolgát. Amúgy sincsenek barátaim. Legalábbis ilyen nincs.

– Akit felhívhat hajnali háromkor, hogy segítsen eltüntetni egy hullát?

Válasz helyett csak mosolyogtam rá.

– Sajnálom, de nem tudok segíteni magának – mondta, és evett egy falatot a pizzakenyérből.

Átnyújtottam neki a borítékot a nyolcezer dollárral.

– Ez minden pénzem – mondtam, kijátszva az utolsó kártyámat.

Kinyitotta a borítékot, és hosszasan bámulta a vastag köteg ötvendollárost. A szeme megcsillant, de nem kapzsiságból. Tudtam, hogy a pénzben azt látta, hogy végre egy kis levegőhöz jutna: többhavi lakbért kifizetne, és rendezni tudná a folyószámlahitelét. Kevesebb éjszakai műszakot kellene vállalnia a Frantichez hasonló lebujsokban, go-go táncosnőként illegetve magát félrészeg hangoskodók előtt. Több időt tölthetne otthon, a kanapéra vackolódva Sam Shepard darabjaival és John Irving regényeivel, a macskája, Remington és egy bögre Earl Grey társaságában.

Sokáig nézett rám tétován, fáradtságtól csillogó szemmel, és próbálta kitalálni, hogy ki lehetek valójában, nem egy ördög bújt-e meg jámbor ábrázatom mögött. Húszéves volt, fiatal, büszke, konok és egy kicsit tanácstalan. Felvillant előttem egy idősebb, magabiztosabb Elizabeth, aki közelebb áll hozzám, és akit más gondok nyomasztanak. De a látomás hamar elhalványult és szertefoszlott.

– Túlságosan kockázatos ez az egész – döntött végül, és felém csúsztatta a visszazárt borítékot.

– Nem azt kérem magától, hogy raboljon ki egy bankot!

– Akkor is túl veszélyes.

– Nem veszélyesebb, mint együtt élni egy drogossal.

A legrosszabbkor szaladt ki a számon a goromba válasz. Elizabeth felnyársalt a tekintetével.

– Kicsoda maga, hogy ítélkezzen?

– Nem valami okos dolog adósságba vernie magát azért, hogy a pasijának meglegyen az adagja.

– Maga ezt nem érti, Davidnek szüksége van rá a festéshez...

– Mindig van kifogás! Orvosként mondom magának, hogy a festője azzal járna a legjobban, ha nem jutna több droghoz. Mondja, miért kapaszkodik ennyire ebbe az alakba?

– Mert szeretem! – vágta rá, a lehető legtöbb megvetéssel a hangjában. Sírással küszködött, álla remegett a dühtől. – Te meg menj a fenébe, faszkalap! – kiabálta, és a képembe loccsantotta a gyökérsört.

Felpattant, fellökte a székét, és kiviharzott.

Nem sikerülhet mindig minden.

2 óra 21 perc

Visszamentem a mentőautóhoz. Mindkét visszapillantó tükör betörve. Egy drogos próbálhatta meg feltörni a kocsit – hogy ellopja az orvosi felszereléseket vagy a jobb gyógyszereket –, de a jelek szerint nem volt elég tiszta, mert az autó ellenállt a

rohamnak. Dühében a tükrökön állhatott bosszút. Errefelé így megy ez...

„Versenyautóm” volánja mögött elhagytam East Village-et, és továbbmentem Gramercy, Murray Hill és Midtown felé. Ahhoz, hogy autóval átjussak a Roosevel Islandre, egy nagy kitérővel először vissza kellett mennem Queensbe, majd egy elágazásnál ráfordulni a Roosevelt Island Bridge felé vezető egyetlen útra. Hajnali háromra értem a híd lábához.

Odaát leparkoltam a kórház közelében, egy ráccsal védett, szabadtéri parkolóban; szemben a város sziluettje. A rádióból régi jazz-sztenderdek szóltak. Leengedtem az ablakot. Stan Getz szaxofonjának andalító hangjára elszívtam egy cigarettát, és a felhőkarcolókat néztem a túlparton. Hiába voltam még Manhattanben, egyre távolibbnak éreztem. A város pezsgése, morajlása és fényei közel voltak, mégis elérhetetlennek tűntek.

Távol és mégis közel... ^[6]

Ez a látkép zavarba ejtően rímelt arra, amit átéltem: ott is voltam az életemben meg nem is. Egyszerre voltam önmagam és egy kívülálló.

A járdára dobtam a csikket, nekidőltem a fejtámasznak, lehunytam a szemem, és lecsippentettem az éjszakából pár órányi zaklatott alvást.

10.

Kopp, kopp!

Összerezcentem. A felkelő nap sugarai az arcomon. Aztán Elizabeth Ames, aki az ablaküveget kocogtatja.

Riadtan pillantottam az órámra.

A fenébe! 6 óra 55 perc.

Kinyitottam a kocsiját.

– Mi vette rá, hogy mégis eljöjjön?

– A lóvé, mi más? – válaszolta, míg én gázt adtam. – Ha már itt tartunk, előre kérem a pénzt!

Belső zsebemből kivettem a borítékot, és átnyújtottam neki, miközben szünet nélkül szentségeltem, amiért így elaludtam.

– Sajnálom, de nem lesz időnk gyakorolni – azzal már indítottam is a szirénát, bekapcsoltam a villogót és a fényhidat az autó tetején.

– Aki olyan jártas az improvizációban, mint maga, boldogulni fog. Hozott magával jelmezt?

– Bedobtam hátulra egy-két dolgot. Ideadná a köpenyt és a sztetoszkópot?

Az utat borító kátyúk ellenére ráléptem a gázra, és reméltem, hogy minden a terv szerint halad a Blackwell Hospital hetedik emeletén. Ha Sullivan tartja magát ahhoz, amit megbeszéltünk, most játssza el éppen, hogy infarktusa van. Elképzeltem az ápolónő arcát, amikor a reggeli vizitkor benyit a kórterembe, és meglátja a nagyapámat, aki a szívéhez kap a hirtelen rátörő, heves fájdalomtól. Lelki szemeim előtt láttam Sullivant, ahogy néhány perccel korábban mosolyogva vizet spriccel az arcára izzadságcseppek gyanánt, és nekiáll fekvőtámaszokat csinálni, hogy kimelegedjen. Ha az öreg nem veszítette el az esztét, sikerülhet a terv. Az ápolónő meglátja, hogy rosszul van, és hívja a mentőket.

– Mentő! – kiáltottam, ahogy süvöltő szirénával megérkeztünk a parkolóba.

Leparkoltam a kórház elé, és felállítottam a hordágyat. „Asszisztensem” kíséretében berobogtunk az előtérbe.

– Mentő a hetedikre! – harsogtam, a liftek felé tartva.

Az egyik éppen leért a földszintre. Bevetettük magunkat, és Elizabeth már nyomta is a gombot. Miközben a kabin sorra hagyta el az emeleteket, ellenőriztem, hogy megvan-e minden – mentőtáska, defibrillátor, infúzióspalack-tartó –, aztán vettem egy nagy levegőt, és viccelődve próbáltam oldani a feszültséget:

– Jól áll magának a mentősegyenruha... igazán vérpezsdítő!

Válaszként Lisa felém mutatta a középső ujját.

A lift ajtaja kellemetlen fújtatás kíséretében kinyílt.

– A folyosó végén!

A 712-es szobában az ágyán fekvé találtuk Sullivant, a fejénél egy ápolónő állt. Nagyapám feszült arca úszott a verítékben, jobb kezét a mellkasára szorította.

– Átvesszük! – mondtam a nővérnek, és egy gurulós asztalra tettem a felszerelésemet.

– Maguk meg kicsodák? – hebegte.

Mielőtt megszólalhattam volna, Elizabeth már válaszolt is:

– Doktor Hayes^[7] és doktor Addison.^[8]

Elvégeztem az alapvető vizsgálatokat a „betegen”: meghallgattam a tüdejét, ellenőriztem a vérnyomást és a pulzust, felhelyeztem az elektródákat.

Elizabeth a kijelzőre meredt, majd meggyőzően kijelentette:

– Ez bizony infarktus! Azonnal be kell vinnünk a Mount Sinaiba!

A hordágyra fektettük Sullivant. A folyosón egy oxigénmaszkkal takartam el az arcát. A nővér beszállt velünk a liftbe, így Elizabethnek lehetősége adódott, hogy tovább csiszolgassa a szerepét.

– Addison! – kiáltott rám. – Kösse be az infúziót, és mehet az aszpirin.

Az ajtó kinyílt. Keresztülrobogtunk az előtéren, a mentőautóhoz.

A nehezén túl vagyunk!

Sullivant beraktam hátra. Láttam, hogy a maszk alatt remekül mulat. Feltartotta a hüvelykujját, és szinte hallottam, ahogy azt mondja:

„Szép volt, gyerekek!”

Elmosolyodtam, megfordultam, és...

11.

Az őr gumibotja úgy gyomron talált, hogy a lélegzetem is elakadt. A következő ütés a mellkasomon ért, és leterített a földre.

A sárban fekve a kórház homályos képe hullámnzott a szemem előtt. Az őr kiszúrhatta az autón a bostoni Massachusetts General Hospital címerét. Kétarc hangját hallottam a hátam mögül:

– Vigyázz, Greg, ketten vannak!

Hiába próbálta útját állni a kocsinak, az kilőtt. A két pasas vagy ötven méteren át üldözte a mentőautót, de a V8-as motorral szemben esélyük sem volt.

Dühösen jöttek vissza hozzám, és éreztem, hogy csalódottságuknak én fogom meginni a levét.

– Sosem tetszettél te nekem! – mordult fel Kétarc, és belerúgott az oldalamba.

– Nyugalom, bezárjuk az elkülönítőbe, amíg megjönnek a zsaruk!

Lecibálták rólam a dzsekit, és az ingvállamnál fogva bevonszoltak az épületbe. Újra a liftben voltam, de ezúttal szoros emberfogással tartottunk az alagsor felé. A folyosó végén megpillantottam az „elkülönítőt”: az örök kíméletlenül hajítottak be egy párnázott falú, szűkös helyiségbe.

Rám zárták az ajtót, én pedig egyedül maradtam ebben a szarkofágban, és próbáltam leküzdeni a klausztrofóbiámat.

És most?

Azzal vigasztaltam magam, hogy legalább Sullivan kiszabadult. Érdemes volt küzdeni! Működött a terv.

Egy aprócska részletet leszámítva.

Negyedóra múlva közeledő beszédhangokra lettem figyelmes. Felismertem az őr mennydörgő hangját.

– Ide zártuk be, főhadnagy úr.

– Oké, Greg. Mindjárt beviszem!

Ahogy nyílt a zár, émelyítően édes, erős narancsvirágillat áradt szét a szobában. Rám tört a szívdobogás, és migrén kezdte fúrni a koponyámat. Fuldokoltam, szúrt a szemem, és utolért az

ismerős érzés, hogy eltűnik a föld a lábam alól, és a semmibe zuhanok.

Az ajtó nyikorgását még hallottam, de már nem voltam ott.

Búcsúzóul Kétarc döbbent kiáltása csengett a fülemben:

– Hát ez meg hová a fenébe tűnt?

1994

Elizabeth

*A szerelem kaland, térkép és iránytű
nélkül; az óvatosság tévútra visz.*

Romain GARY

0.

Egy rádió vagy egy tévé távoli zümmögése. Sűrű, fekete sötétség körülöttem. A már jól ismert, kellemetlen érzés: ólomsúlyú szemhéj. Küszködés minden levegővételért. És fáradtság, halálos fáradtság.

Kinyitom a szemem. A padlón fekszem. Érzem a parkettalécék viaszos illatát. Sötét van és meleg, mintha órákra feltekerték volna a fűtést. Óvatosan felállok. Az ízületeim úgy ropognak, hogy attól félek, a csontjaim nem engedelmeskednek. Megdörzsölöm a szemem, körbenézek.

Egy félsötét, rendetlen műteremlakásban vagyok. Festőállványok, absztrakt festmények, festékszórók és tégelyek mindenfelé a földön, és pizzamaradék egy műkő dohányzóasztalon.

1.

Az egyik polcon egy digitális ébresztőóra hajnali hármat mutatott. Közelebb léptem a fal teljes hosszában végigfutó

ablakhoz, és kinéztem. A magasságból ítélve a harmadik vagy a negyedik emeleten voltam. Az utca jól ki volt világítva. A környéket háború előtti téglaházak és elegáns öntöttvas vázszerkezetes épületek uralták, jellegzetes tűzlépcsőikkel és díszes boltíveikkel. Hunyorogva láttam, hogy több galéria is nyílt az utcára, az egyiken neonfelirat: Mercer Street 18. A SoHóban voltam.

A műterem közepén álló tévében a CNN-híradó ment. A kanapén ott volt a távirányító. Körbepillantva megbizonyosodtam róla, hogy nincs itt senki, felhangosítottam a tévét, és közelebb mentem. A képernyőn végigfutó piros sávban a *Breaking news* felirat világított. Nelson Mandelát, a Dél-afrikai Köztársaság frissen megválasztott elnökét mutatták, amint esküt tesz a Pretoriában összegyűlt hatalmas tömeg előtt.

„Eljött az idő a sebek begyógyítására.

Itt az idő, hogy áthidaljuk a köztünk lévő szakadékot.

Eljő az építkezés korszaka.”

A képernyő alján a dátum: 1994. május 10-e. Utoljára 1993 szeptemberére emlékszem, vagyis ezúttal alig nyolc hónapot ugrottam az időben.

Kikapcsoltam a tévét, de valahonnan továbbra is monoton zaj szűrődött felém. A hang irányába fordultam, hegyeztem a fülem, és mintha halk vízcsobogást hallottam volna. Elindultam a sötét előszobában. Az első ajtón régi, zománcozott tábla

jelezte, hogy megtaláltam a fürdőszobát. Benyomtam a résnyire nyitott ajtót, és odabent...

2.

...a rettenet fogadott.

A fürdő meleg, reszkető fénybe burkolózott. Mindenhol gyertyák pislákolnak: legalább húsz gyertya, ahány, annyiféle. A fekete-fehér kövezeten sötét vércseppek vezettek egy vörösréz saskarmokon álló, ódivatú fürdőkádig.

Remegő térdekkel léptem közelebb a csordultig telt kádhoz. A vörösre festett vízben egy fiatal női test feküdt. Mozdulatlan volt, a szeme csukva, fejét a vasszegélyre hajtva, két csuklóján vágások. Orrig elmerült a vízben, haja az arcába tapadt. Kis híján megfulladt.

A rohadt életbe!

Maradék erőmet összeszedve kihúztam a vízből, lefektettem a földre, és törülközőkkel dörzsölgettem.

Nyaki ütőerén megvizsgáltam a pulzust. Gyenge lüktetést éreztem: sok vért veszített.

Nyugalom, Arthur!

Kalapált a szívem. Letérdeltem a nő mellé, és igyekeztem gyorsan felmérni az állapotát azokkal a jól begyakorolt mozdulatokkal, amelyeket mindennap használtam a sürgősségi osztályon. Próbáltam beszéltetni, de hiába. Fájdalmat érzett, de nem nyitotta ki a szemét. A Glasgow-skálán nyolcas vagy kilences volt, ami már súlyos eszméletvesztést jelent.

Gondolkozz!

Szétnéztem. A földön egy Jim Beam- és egy Four Roses-üveg hevert. A szemetes mellől két doboz gyógyszert szedtem össze. Kibetűztem a feliratokat: az egyik Lunesta, egy altató, a másik Lorazepam, egy szorongásoldó benzodiazepin.

Te jó ég...

A lány nem aprózta el a dolgot. A fiolák üresek voltak, vagyis jelentős mennyiséget bevehetett belőlük. Az elfogyasztott bourbonnel együtt ezek a gyógyszerek nagy pusztítást tudnak végezni.

Fölemeltem a két karját, hogy csökkentsem a vér áramlását. Gyenge volt a légzése, leesett a vérnyomása, a pupillái kitágultak, a végtagjai elkékültek.

Néhány másodperc alatt összegeztem a helyzetet: vérzés, altató, nyugtató, alkohol: egy pusztító koktél, amitől a lány válságos állapotba került. Egy hajszál választotta el attól, hogy összeomoljon a légzése vagy szívrohamot kapjon.

Felálltam, berohantam a nappaliba. Megvan, ott a telefon. Tárcsáztam a 911-et, hívtam a mentőt. A konyhaszekrényben talált konyharuhákból és a gardróbban lévő sálakból szorítókötést csináltam a lány csuklójára.

Jó szorosra kötöttem a csomót, és csak utána vettem szemügyre az arcát.

Elizabeth Ames volt az.

3.

A mentősök Lisa körül sürgölődtek, tették, amit öngyilkossági kísérlet esetén tenniük kell: intravénás kanült vezettek mindkét

könyökhajlatába, intubálták, lélegeztetőgépre tették, monitorra kapcsolták, EKG-t csináltak, Flumazenilt adtak be.

Előre láttam minden mozdulatukat, tudtam, hogyan döntenek majd. Égtem a vágytól, hogy segíthessek, de nem volt rá felhatalmazásom, ráadásul ezek a srácok is pontosan tudták, mi a dolguk. A hálósobában találtam egy ruhát, egy tűsarkú cipőt, egy műbőr táskát Elizabeth irataival, egy lakáskulcsot, két húszdollárost és egy bankkártyát. Fogtam a kulcsot és a készpénzt, a többit pedig odaadtam az egyik mentősnek, hogy a kórházban tudják, kicsoda a beteg.

– Igyekeznünk kell! – kiáltotta az egyikük. – Nagyon sok vért vesztett.

Hordágyon tolták ki Lisát. Kikísértem őket az utcára.

– Hová viszik? – kérdeztem.

– A Bellevue Hospitalbe – válaszolt egyikük, és becsapta a kocsiját.

Néztem a távolodó mentőautót a szomszédban lakó idős hölgy társaságában, aki a hangzavar hallatán kimerészkedett a folyosóra.

– Kié ez a lakás? – kérdeztem, bár sejtettem a választ.

– David Fawlkes bérelte, egy festő, de néhány napja meghalt kábítószer-túladagolásban. Szegény kislány...

Kihalásztam a zsebemből egy utolsó mentolos cigarettát és az „I LOVE NY” feliratú öngyújtót.

– Ismerte Lisát? – kérdeztem, és rágyújtottam.

– Gyakran összefutottunk. Folyton itt lebzelt ennél a fickónál. Nagyon illedelmes lány volt, mindig volt egy jó szava

az emberhez... Énszerintem a pasas nem ért annyit, hogy meg akarjon halni miatta...

A hölgy visszaindult, de tovább beszélt magában.

– Szegény kislány, milyen szomorú, hogy ilyen fiatalon itt hagyott volna mindent...

Leintettem az utamba kerülő első taxit. Az autó mellől még vetettem egy pillantást az idős hölgyre, aki borzongva húzta össze magán a pongyolát.

– Én bezzeg mit meg nem adnék, ha kapnék még néhány évet...

4.

Hajnali 5 óra

Remington, a cirmos macska úgy fogadott Lisa lakásában, mint a megmentőjét. Alighogy beléptem, már dörgölődött a lábamhoz, és elkecseregetten nyávogott.

– Hogy vagy, macsek? – vakargattam meg a feje búbját.

A konyhaszekrényben találtam egy zacskó macskaeledelt. Adtam neki egy nagy tálkával, és friss vizet is tettem mellé. Bármit megadtam volna egy kávéért, de a fémdoboz üres volt, és a hűtőben árválkodó egyetlen doboz tej már megromlott.

A pulton régi újságok heverték. A *USA Today* korábbi számai voltak az elmúlt napokból. Sok dolgom volt, de győzött a kíváncsiság. Az elmúlt hetek gyászosak voltak: április 5-én öngyilkos lett Kurt Cobain, május 1-jén halálos balesetet szenvedett Ayrton Senna. Az asztalon egy *Newsweek*, címlapján fekete-fehér kép a Nirvana énekeséről a következő kérdéssel:

Öngyilkosság: miért dönt úgy valaki, hogyan megöli magát?

Letettem az újságot, és nekiláttam megkeresni, amiért jöttem. A választ arra a kérdésre: hol lehet Sullivan? Körbenéztem a két szobában, hátha találok valami nyomot. Mi történt nyolc hónappal ezelőtt, amikor Elizabeth megszöktette a nagyapámat? Hová vihette az öreget? Kapcsolatban maradtak vajon? Nem hinném. Sullivannek nem volt pénze, nem volt hol aludnia, nem voltak papírai, és úgy tudom, barátai sem, akikhez segítségért fordulhatott volna. Ha a pusztá tényeket nézzük, jó eséllyel visszakerült a Blackwellbe. Az is lehet, hogy meghalt. Elhessegettem ezt a gondolatot, és inkább felidéztem az utolsó képet róla: a huncut tekintetét, amint furfangos szökési tervet eszel ki, hogy visszakapja a szabadságát.

Végignéztam a szobákat, de nem találtam semmit, ami a nagyapám nyomára vezetett volna. Már indultam, amikor Remington átsurrant a lábam között a gazdája szobája felé. Próbáltam kikerülni, de megbotlottam a szőnyegben, és elterültem a parkettán.

Hogyan lehetek ennyire béna?

A komódra támaszkodva felálltam, és ekkor vettem észre a régi, állítható asztali lámpa kúpos tetejére akasztott, ezüstláncon függő kámeát. Ez az ékszer azóta került ide, hogy utoljára itt jártam. Csodálattal forgattam az ujjaim közt a gondosan megmunkált medált: egy finom vonású női arcot ábrázolt, gyöngyházfényű profilja kiemelkedett az achátkék

háttérből. Megfordítottam. A hátára a következőt vészték vékony betűkkel:

Yvonne-nak

Sose feledd, hogy két életed van

Connor, 1901. január 12.

A szívem nagyot dobbant: Connor és Yvonne, így hívták a dédszüleimet. Hogy került ez az ékszer Elizabethhez? A válasz magától értetődő volt:

Sullivan ajándékozta neki.

Izgatottan húzgáltam ki a fiókokat, átkutattam minden szekrényt. Most már tudtam, mit keresek: Elizabeth táskáját. A festő műtermében csak egy alkalmi retikült találtam, nem azt a mindent elnyelő táskát, amiben a nők képesek a fél lakást magukkal hurcolni. Nemsokára rábukkantam egy barkázott bőr shopper táskára, amiben egy púderdoboz, egy sminkkészlet, egy kulcscsomó, egy hajkefe, egy napszemüveg, egy csomag rágógumi, egy golyóstoll, pár aszpirin, egy határidőnapló és egy telefonregiszter bújta meg.

Izgatottan belelapoztam. A C betűnél nem szerepelt semmi, de az S-nél ott volt a „Sullivan” és egy 212-vel kezdődő telefonszám, ami New Yorkot jelölte.

A golyóstollal az alkaromra firkantottam a számot, és ezúttal a konyhai fali telefont használtam. Kicsöngött, de nem vették fel, és nem kapcsolt be az üzenetrögzítő.

A fenébe!

A hajnali csendben meredten néztem a zölden világító számokat a mikró oldalán: 05:34.

Összerezzenem: megcsörrent a telefont.

– Halló!

– Praktikus találmány ez az automata visszahívás.

– Sullivan? Maga az?

– Máris visszajöttél, öcskös? Ez aztán a remek hír! Nem hittem, hogy nyár előtt viszontlátlak!

– Hol van, az isten szerelmére?

– Hol lennék? Hát itthon.

5.

A taxi megállt a nagyapám megadta címen: egy macskaköves utcácskában a Washington Square mögött. A zsákutca bejáratát őrző kapura csavarozott réztábla tanúsága szerint a MacDougal Alley korábban istállóknak és a parkot szegélyező nagypolgári villák kiszolgálóépületeinek adott helyet.

Felkelt a nap. Finom ködfátyol borította az utcaköveket, az ódon lámpaoszlopokat pára koszorú ölelte körbe. Beléptem a kapun, és meg sem álltam egy okker és rozsdabarna, alacsony, kétszintes házig, amelynek ajtaján üvöltő oroszlánt formázó sárgaréz kopogtató díszlett. Bekopogtam.

– Hahó, öcskös! – dugta ki a fejét Sullivan.

Szélesre tárta az ajtót. Tetőtől talpig végigmértem. Rá sem lehetett ismerni. Szakálla frissen borotválva, haja kétoldalt felnyírva, a feje tetején hosszabbra hagyva és stílusosan eligazítva. A hajnali óra ellenére garbót és elegáns kordbársony

zakót viselt. Leesett az állam: a letargikus öregember helyett, akit a Blackwell Hospitalben láttam, egy úriember állt előttem, aki tíz évet is letagadhatott volna.

– De hiszen csupa vér vagy! – kiáltott döbbenet.

– Nyugalom, nem az enyém.

– Gyere be gyorsan, befagy a valagunk idekint!

Tétován léptem be az otthonos és elegáns nappaliba, ami a mézszínű parkettával, a Chesterfield kanapéval és a biliárdasztallal leginkább egy angol pubra hasonlított.

A szoba végében jókora tükör magasodott a mahagóni bárpult fölé, a pulton vastag kristálypoharak és egy tucat különféle whisky. Az egész falat beborító könyvespolcon bőrkötéses könyvek sorakoztak, mellette elefántcsont berakásokkal díszített tálaló állt. Ezen kapott helyet egy antik gramofon és néhány régi bakelit jazzlemez. Csupa olyan zenész, akit én is kedveltem: Thelonious Monk, John Coltrane, Miles Davis, Frank Morgan...

– Gyere bátran közelebb! – dörzsölgette a kezét Sullivan a kandalló előtt, amiben vidáman pattogott a tűz. – Mikor tértél magadhoz?

– Hajnali háromkor.

– És ezúttal hol?

– A SoHo egyik műtermében.

Néhány mondatban elmeséltem, hogy Lisa öngyilkosságot kísérelt meg, én pedig megpróbáltam megmenteni. Letaglózta a történet. Magába roskadt, csak bámult mereven maga elé, aztán elővett a zsebéből egy doboz Lucky Strike-ot – Frank is ezt

szívta egész életében, aminek minden bizonnyal semmi köze nem volt korai halálához. Megkínált, és ő is rágyújtott.

– Biztos vagyok benne, hogy rendbe jön – mondta, és leült egy vörösesbarna klubfotelbe. – Nem szeretnél lezuhanyozni?

– Álljunk meg egy szóra, Sullivan! Hol vagyok?

– Mondtam már: a lakásomban.

– Aligha. Egy beteg, aki megszökött a pszichiátriáról, vagyis se pénze, se bankszámlája, se papírai, miből tudna venni vagy bérelni egy ilyen lakást?

– És mégis nálam vagyunk – válaszolta cinkos mosollyal. – 1954-ben vettem ezt a lakást. Ez volt a legénylakásom, a búvóhelyem. Ide jöttem, ha elegendő volt a munkából. Zenét hallgattam, kikapcsolódtam, ittam egy pohárával...

– ...találkoztam a szeretőimmal a feleségem tudtán kívül – fejeztem be a mondatot.

A cigarettafüstön keresztül is láttam, hogy mosolyog.

– Nem tagadom. Mindenesetre, hogy senki ne szerezzen tudomást a helyről, álnevet használtam, és hosszú lejáratú hitellel fizettem a lakásért. Vagyis én álltam a költségeket, de az ingatlan papíron az akkori üzlettársam, Ray McMillan tulajdonában volt.

– Ő pedig visszaszolgáltatta tavaly, miután sikerült megszöknie a kórházból.

– Kezded kapiskálni, öcskös!

Lassan összeállt a kép. Amikor Sullivant az 1950-es évek közepén halottnak nyilvánították, felszámolták az örökségét, de

mivel a New York-i apartman nem szerepelt a vagyontárgyai között, nem akadt fenn a rostán.

– És miből tartja fenn magát?

Mint aki már várta a kérdést, felpattant a fotelből, és a könyvszekrény elé lépett. Akár egy bűvész, megfordította az egyik polcot, amely mögött egy páncélszekrény rejlett. Eltekerte a zárat, az acélkalitka ajtaja kinyílt, és három, közepes méretű, ragyogó aranyrúd bukkant elő belőle.

– Íme, a leghasznosabb tanács, amit adhatok, öcskös: mindig készülj fel minden eshetőségre, mert az élet már csak ilyen: hajlamos gonosz tréfát űzni az emberrel!

Nem bírtam levenni a szemem az aranytömbökről.

– Honnan van ez az arany? – kérdeztem végül.

A nagyapám tekintete ismét felragyogott.

– Az ötvenes évek elején az egyik legfontosabb ügyfelem az adózás miatt a fejébe vette, hogy az édesanyjától örökölt arannyal fizet ki. Összesen négy tömböt adott, én pedig iderejtettem őket. Tavaly pénzzé tettem az egyiket. Örület, hogy mennyire elszálltak az árak, nem igaz?

Nem is fűztem kommentárt a megjegyzéséhez.

– Tehát nyolc hónapja lakik itt?

– Pontosan.

– És mivel ütötte el az időt?

Elnyomta a csikket az előtte lévő díszes üveg hamutartóban.

– Rád vártam.

– Hogy érti azt, hogy rám várt?

Csak nézett rám mereven, és mély hangon így szólt:

– Tudom, hogy azon töprengsz, mi történik veled. Azt is tudom, hogy meg vagy rémülve. Nos, van egy rossz hírem: az igazság sokkal szörnyűbb, mint amit el tudsz képzelni.

– És mi volna az az igazság? – kérdeztem, és álltam a tekintetét.

– Hosszú történet, és nem könnyű elfogadni. Elmesélem, de előbb menj, zuhanyozz le és öltözz át!

– És honnan szedjek másik ruhát?

– Találsz az emeleten. Az első szoba az enyém, a másodikat tekintsd a sajátodnak! A szekrényben ott van minden, amire szükséged lehet. Nem tudtam a méretedet, ezért mindenkettőt vettem.

Megdöbbenésemet látva elégedetten tette hozzá:

– Nem vicceltem, amikor azt mondtam, hogy hónapok óta rád várok, öcskös!

6.

Jólesett a zuhany. Három napja nem fürödtem. Vagy az is lehet, hogy három éve. Elvesztettem az időérzékeimet. Próbáltam megérteni az érthetlent, de az agyam üresjáratban pörgött, képtelen voltam logikus magyarázatot találni a történetekre.

Fél óra múlva újra megjelentem a konyhában frissen borotválva, pólóban és tweedöltönyben, egy leheletnyi levendula-citrom illatú drága kölnivel illatosítva.

– Messziről érezni, hogy jössz! – ugratott Sullivan, és gőzölgő kávét töltött egy csészébe.

Juharszirupos palacsintával és egy pohár frissen facsart narancslével várt. Hiába a stressz, farkaséhes voltam, mint aki napok óta egy falatot sem evett. Rávetettem magam a palacsintára, és rögtön befaltam hármat.

– Ismerem a csillapíthatatlan étvágyat, ami az ébredéskor rád tör, de lassíts egy kicsit, mert fájni fog a hasad! – figyelmeztetett nagyapám, mintha hatéves volnék.

Két kortyra felhajtottam a kávét, mint egy lázadó kamasz. Most, hogy megtöltöttem a hasamat, vártam a magyarázatot Sullivantól.

Bólintott, elhelyezkedett a széken, és mély lélegzetet vett.

– Hogy megértsd, mi történik veled, negyven évet kell visszamennünk az időben, 1954-ig. Akkoriban jól mentek a dolgaim. A reklámügynökség, amit hat évvel korábban alapítottam, lendületesen fejlődött. Felkapott, divatos cég lettünk, özönlöttek a megrendelések az ország minden pontjáról. Harminckét éves voltam. Napi tizenhat órát dolgoztam, és látszólag mindenem megvolt, amire egy férfi vágyik: odaadó feleség, gyerek, szép ház, autók... csak épp a legfontosabb hiányzott. Az az igazság, hogy unatkoztam. Hiányzott mellőlem valaki, akivel megoszthatom a sikert. Egy rokon lélek, egy cinkos, egy partner...

Idegesen felállt, a robusztus öntöttvas tűzhelyhez lépett, és újra töltött a kávéfőzőből.

– Abban az évben kilátástalan helyzetbe kerültem – vallotta be, a tűzhely peremének dőlve. – Rádöbbsentem, hogy rossz irányba tart az életem: ekkor értettem csak meg, milyen fontos,

hogy az ember azzal a nővel alapítson családot, akit *igazán* szeret. Egyre magányosabb lettem, és kerestem az alkalmat, hogy elmeneküljek otthonról. Hét közben ebben a legénylakásban húztam meg magam, a hétvégéket pedig egy aprópénzért vásárolt, rozoga épület, a *24 Winds Lighthouse* felújításával töltöttem.

Kortyolt a kávéból, és ünnepélyesen folytatta:

–1954. szeptember 18-án éjjel az életem gyökeresen megváltozott. Este tíz óra felé járt. Egész nap dolgoztam, a repedéseket javítottam ki a világítótorony falán. Kimerültem, és elhatároztam, hogy korán lefekszem. Odakint süvített a szél. Ahogy az gyakran előfordult rossz időben, a telefon nem működött. Kezemben egy üveg sörrel baseballmeccset hallgattam a rádióban és szendvicset majszoltam. A közvetítés azonban hirtelen félbeszakadt, és egy New York-i vonatszerencsétlenségről számoltak be. Felhangosítottam a rádiót, ezért nem hallottam meg azonnal a pincéből érkező zajt. Egyedül voltam a toronyban, mégis, egyszer csak egy férfi jelent meg a nappaliban. Erősen vérzett, és a szoba közepén összeesett.

A vonatbaleset hallatán azonnal tudtam:

– Horowitz volt az, a világítótorony első tulajdonosa?

Sullivan rám meredt, tekintetéből egyszerre olvastam ki döbbenetet és elismerést.

– Vág az eszed, hallod-e! Úgy van, Horowitz volt az. Több képet is találtam róla az özvegye feljegyzései között, amelyeket az ügyvéd adott át. Megöregedett, de egyből felismertem. Fölé

hajoltam. A szerencsétlen fickó több sebből vérzett: perforálódott a hasa és a mellkasa, mintha csatamezőn járt volna. Mindketten tudtuk, hogy nem éli túl. Közelebb hajolt hozzám, és a fülembe súgta: „Az ajtó... KI NE NYISSA azt az ajtót!”

Sullivan komoran visszaült a vastag tölgyfa asztalhoz.

– A sokk hatására még jó ideig térdeltem Horowitz mellett, miután kilehelte a lelkét. Mozdulni sem bírtam, és képtelen voltam megérteni az összefüggést a történetek közt. Mivel a telefon nem működött, a józan ész azt súgta, hogy üljek autóba, hajtsak a barnstable-i rendőrkapitányságra, és mondjam el, mi történt, de...

– Nem így tett.

– Nem. Valami ugyanis nem stimmelt. A világítótoronynak és a háznak *egyetlenegy* ajtaja volt, és erre az ajtóra én magam fordítottam rá kétszer a kulcsot még kora este. Azóta is zárva volt. Az összes ablak be volt reteszelve. Honnan került elő Horowitz? Követtem a vérnyomokat a pincébe, egészen a jól ismert vasajtóig. Inamba szállt a bátorságom, nem mertem kísértetni a sorsot. Így hát csak feltöröltem a vérfoltokat...

– Miért nem ment el a rendőrségre? – szakítottam félbe.

– Mert tudtam, hogy milyenek a zsaruk! Az akkoriak legalábbis. Kész volt a forgatókönyv: azonnal meggyanúsítottak volna Horowitz meggyilkolásával.

– Nem olyan biztos. Elrendelték volna a nyomozást.

– De milyen nyomozást? Ez a történet olyan volt, mint *A sárga szoba titka*^[9]: merénylet egy házban, amelynek a bejárata

és minden ajtaja belülről bezárva. Ráadásul priusom volt: nem sokkal korábban elítéltek adócsalásért, és egy kocsmai verekedésbe is belekeveredtem, még tizennyolc éves koromban.

– És mit csinált?

Hatásszünetet tartott, megropogtatta az ujjait.

– A hivatalos álláspont szerint Horowitz évekkel korábban meghalt. Megvártam hát, míg elült a vihar, és eltemettem.

7.

Sullivan arcán megfeszültek az izmok, szemlátomást újraélte a történeteket.

– Ráment a délelőttöm a temetésre. Aztán visszamentem a világítótoronyba. Ki akartam deríteni, mi történt. Lementem a pincébe, ahol szokatlan nedvesség áradt mindenhol, pedig aznap hűvös és száraz volt az idő. Kinyitottam a vasajtót, és benéztem a szobába. Vagy egy tucatszor jártam már itt korábban. Lomtárnak használtam, itt tároltam a szerszámokat, és az volt a tervem, hogy borospincévé alakítom. Elindultam befelé. Olyan forróság csapott meg, mintha egy rotyogó fazékba pottyantam volna. Visszafordultam, de a feltámadó szél bevágta az orrom előtt az ajtót. A többit már ismered: ólomsúlyú láb, akadozó légzés, véget nem érő zuhanás...

Sullivan elhallgatott, aztán zavartan felsóhajtott.

– A Meatpacking District egyik házának tetején tértem magamhoz, egy víztartály mellett. Fogalmam sem volt, mit keresek New Yorkban. Zuhogott az eső és dermesztően hideg volt. Elzsibbadtak a tagjaim, kimerült voltam, és kapkodtam a

levegőt, mint aki most futott le egy maratont. A hátsó lépcsőn leereszkedtem az utcára, és egy bárban húztam meg magam. A pult mögött egy fekete-fehér tévéből a hírek szóltak: 1955 decembere volt, mindenki Rosa Parks^[10] ügyével volt elfoglalva.

– Több mint egy évet ugrott az időben...

Sullivan bólintott.

– Levert és tanácstalan voltam, ahogyan te is. Egész nap csak kóboroltam Manhattanben, és próbáltam megérteni, mi történik velem. Még egy pszichiáterhez is beugrottam, olyan biztos voltam benne, hogy megbolondultam. Huszonnégy órával később pedig „köddé váltam” megint. Amikor kinyitottam a szemem, egy taxi hátsó ülésén találtam magam. A mellettem ülő nő sikoltozni kezdett. A kezében egy 1956. októberi újságot tartott.

Feltettem a kérdést, ami nem hagyott nyugodni:

– És mennyi ideig folytatódott ez így?

Egyenesen a szemembe nézett.

– Huszonnégy éven át, öcskös.

8.

Sullivan felállt, és róni kezdte a köröket a szobában.

– Az igazságot akartad hallani? Hát tessék: amikor beléptél azon az ajtón, egy ördögi labirintusba kerültél. Az elkövetkező huszonnégy éved huszonnégy nap alatt fog elrepülni.

Adott egy kis időt, hogy emésztgessem a hallottakat.

– Azt akarja mondani, hogy mostantól a létezésem évi egy napra korlátozódik majd?

– Jól érted. Huszonnégyszáz éven át így lesz.

Az érzelmek viharába kerültem. Huszonnégyszáz év...

– Magával is ez történt?

– Pontosan. 1955 és 1979 között. Közel negyedszázad repült el a huszonnégyszáz „utazás” alatt: ez a világítótorony átka. Rád is ez vár. Az utazásaid 2015-ben érnek majd véget.

– Az lehetetlen...

A nagyapám felsóhajtott, és egy hosszú percre nem szólt egy szót sem. A felkelő nap sugarai megfestették a faház konyháját. Sullivan felállt, és lekapcsolta a mennyezeti lámpát.

– Az évek során szép lassan világossá vált, hogy milyen szabályok szerint működik a világítótorony. Az a legcsalókébb, hogy amíg van valaki a „labirintusban”, a pince veszélytelen mások számára. Ne kérdezd, miért, fogalmam sincs az okáról, de így eshetett meg, hogy amíg Horowitz a hurokban volt, bemehettem a helyiségbe, nem leselkedett rám semmilyen veszély.

– A huszonnégyszáz év alatt, amíg utazott...

– ...a torony ártalmatlan volt, ahogyan bizonyára most is az, mióta te is fejest ugrottál az egészbe. – Sullivan kivett egy cigarettát a dobozból, a végét megütögette az asztalon, és szomorúan folytatta: – Ennyi könnyörület van a „rendszerben”: egyszerre csak egy ember életét teszi tönkre. – Rágyújtott egy benzines öngyújtóval. – Az utazásaim során minden tőlem telhetőt megtettem, hogy megkíméljem a családomat. Amikor negyedszerre tértem vissza, találkoztam a fiammal, Frankkel a

Kennedy repülőtéren. Talán mesélte is neked: én kértem meg, hogy húzzon falat a vasajtó elé.

Némán bólintottam.

– És mi történik *azután*?

Sullivan számított a kérdésre, de az arcára kiülő fintorból egyértelművé vált, hogy semmi kedve válaszolni. Felállt a székről, és kitárta a virágokkal borított, aprócska erkélyre nyíló, üvegbetétes ajtót.

A boglárkák és muskátlik között szívta el a cigarettát.

– Mi vár rám a huszonnégy utazás után, Sullivan?

Elnyomta a csikket az egyik kaspóban.

– Lesz még időnk megbeszélni. Most jobb volna, ha megnéznéd, hogy van Lisa.

Nem erősködtem. Talán nekem sem volt több kedvem megtudni a választ, mint neki elmondani.

– Velem jön? A Bellevue Hospitalben van.

– Menj csak, én majd később megyek.

9.

Kiléptem a házból, becsuktam magam mögött az ajtót. Ha a mentős jól mondta, és a Bellevue Hospitalbe vitték Lisát, gyalogszerrel is hamar odaérek. Az 5. utcán elmentem a Vasalóházig, aztán befordultam az East River felé. Fél óra sem kellett, és ott álltam a város legrégebbi kórházának monumentális bejárata előtt.

Látogatni csak tizenegy órától lehetett, de orvosként tudtam, hogyan játszhatom ki a biztonságiakat. A portán azt mondtam,

hogy Elizabeth Ames bátyja vagyok. Zaklatottan magyaráztam el, hogy most repültem ide Bostonból, és majd meghalok az idegességtől. Simán ment, feljutottam az emeletre. A folyosón megkerestem az ügyeletest, akinek a bostoni Massachusetts General Hospital orvosaként mutatkoztam be. Kiderült, hogy egyidősek vagyunk, és mindketten gyakornokoskodtunk a chicagói Northwestern Memorial Hospitalban. Elkísért Elizabeth szobájáig, de óvatosan fogalmazott az állapotával kapcsolatban.

– Azonnal az intenzív osztályra került. Összevarrtuk a sebeit, és lélegeztetőgépre tettük. A többit te is tudod: a Flumazenil hamar semlegesíti a [benzodiazepint](#), de az alkohol és a jelentős vérveszteség megbonyolítja a helyzetet. Időbe telhet, mire magához tér. Még harminc óráig én leszek ügyeletben, állok rendelkezésedre.

Megköszöntem, és benyitottam a kórterembe.

A helyiségbe beszűrődött a napfény. A vízzöld takarót Lisa álláig felhúzták. Arca az átlátszó lepel alatt fakó volt és dermedt. Ajkát félig eltakarta néhány összetapadt hajtincs.

Ösztönösen ellenőriztem a karjába kötött infúziót, az elektródákat, az EKG-készülék beállításait és az ágy lábánál kifüggesztett laboreredményeket.

Aztán leültem az ágy mellé, egy székre.

A kórházi környezetben furcsamód otthonosan éreztem magam: mint egy ápoló vagy egy őrangyal.

A szoba is olyan volt, mint egy gubó, egy védőburok, amire szükségem volt, hogy megpihenhessek és összeszedjem magam.

Kimerültem. Testileg és lelkileg is kész voltam. Az rémisztett a legjobban, hogy védtelen vagyok, és csak sodródom az eseményekkel. Sullivan történetének se füle, se farka, mégis ez az egyetlen valamirevaló magyarázat. Ő legalább képes volt szavakba önteni, amin keresztülmegyek. Őrült elmélet volt, de különbbel nem szolgálhattam. Hiába tudtam az eszemmel, hogy nem hihetek neki, egy belső hang azt súgta, hogy minden szava igaz.

Orvostudományt tanultam, és minden döntésemet a racionalitás határozta meg. Nem hittem Istenben, és világéletemben messzire elkerültem mindenféle ezoterikus vagy spirituálisnak mondott agymenést. Most mégis átok sújt, és afféle fantasztikus történetbe csöppentem, amilyen a *Végtelen határok*, a *Doctor Who*, a *Mesék a kriptából* vagy a *Creepshow* – *A rémmesék könyve* volt kamaszkoromban.

A nap gyorsan elszaladt, időnként feltűnt egy orvos, sűrögtek-forogtak a nővérek, a Holter EKG és a lélegeztetőgép monotonon búgott.

Este levelet írtam Lisának egy kórházi fejléces papírra, és éppen betettem egy borítékba, amikor felbukkant egy ismerős arc.

– Sullivan! Nem kapkodta el a dolgot!

Mint aki meg sem hallotta a megjegyzést, a lány hogyléte felől érdeklődött, majd szomorúan így szólt:

– Azért jöttem, hogy elbúcsúzzam.

Hitetlenkedve ráztam meg a fejem, és nagyot sóhajtottam.

– Vagyis csak úgy „eltűnök” majd a szeme láttára?

Bólintott.

– Tisztán emlékszem – kezdte fájdalmas nosztalgiával. – A szívdobogásra, a narancsvirág illatára és arra a szívszaggató, tehetetlen érzésre minden alkalommal, amikor eljött az idő, hogy indulni kell...

– Mikor találkozunk újra? – kérdeztem, és próbáltam bátornak mutatkozni.

– Nem tudom. Nagyjából egy év múlva, de lehet akár nyolc vagy tizenöt hónap is. Ezt viseltem a legnehezebben, hogy nem lehet megbeszélni a következő találkozót.

– Biztosan megpróbálta irányítani az „ugrást”: ha erősen gondol egy időpontra vagy egy személyre...

– Ez csak a sci-fi regényekben van így, a valóságban nem működik. Felírtad a telefonszámomat?

Megmutattam a tíz számjegyet a karomon.

– Jegyezd meg, az a legbiztosabb! Amikor visszatérsz, hívj, milyen gyorsan csak tudsz!

Elővette a csomag Luckyt.

– Az ég szerelmére, itt nem lehet dohányozni! Mégis, mit gondolsz? Ez már nem az ötvenes évek!

– Ha már itt tartunk, hogy találtál rám? – kérdezte, és bosszúsan dugta a füle mögé a cigarettát.

Előhúztam a zakóm zsebéből az ezüstláncon lógó kék kámeát, amit Lisa szobájában találtam.

Sullivan elmosolyodott.

– Ezt az ékszert az apám adta az édesanyámnak aznap, amikor megszülettem. A legénylakásban bukkantam rá, és

Lisának ajándékoztam.

– A szülei *igazán* szerették egymást, ugye?

– Szerencsések voltak – válaszolta szemérmesen.

Nem akartam tovább faggatni. Megfordítottam a medált.

– Mit jelent ez a felirat? – kérdeztem. – „Sose feledd, hogy két életed van!”

– Egy régi kínai bölcsesség: két életed van, és a második akkor kezdődik, amikor megérted, hogy csak egyszer élsz.

Bólintottam.

– Írtam egy levelet Lisának – azzal átnyújtottam a borítékot.

– Megtenné, hogy átadja?

– Számíthatsz rám – mondta, és az ablakhoz lépett. – Mit írtál?

Alighogy válaszra nyitottam a szám, görcs futott végig a testemen. Az ujjbegyeimen tűszúrásokat éreztem. Kiejtettem a kezemből az ékszert. A testem összegörnyedt.

A szemem elhomályosult, de még láttam, hogy Sullivan tüntetően széttépi a borítékot, amit az imént adtam a kezébe.

– Mit művel, maga rohadék?!

Felálltam a székről, hogy megállítsam, de azonnal éreztem, hogy a lábam felmondja a szolgálatot, mintha futóhomokra léptem volna.

– Jövőre találkozunk – mondta Sullivan, és szájába vette a cigarettát.

Az agyamat mintha villámcsapás érte volna, és olyan hangos zúgást hallottam, hogy azt hittem, beszakad a dobhártyám.

Aztán eltűntem.

1995

Bomba a szív helyén

Nem az a legfájóbb, hogy múlik az idő, hanem az, hogy eltűnnek az érzések és az érzelmek. Mintha soha nem is lettek volna.

Laurence TARDIEU

0.

Rövid, harsány hangjelzés.

Egy jármű monoton zúgása, amit időről időre fújtatás szakít meg. Fűlsiketítő vasúti zajok.

Kemény talajon fekszem, remeg alattam. Körülöttem langyos, áporodott levegő, amit egy ócska légkondicionáló keringet. A fogaim összekoccannak. Az agyam tompa és fáj a tüdőm. Az arcom lángol, a hajam nedves a verejtéktől. Szomjúság kínoz és ég a gyomrom.

Ahogy már megszoktam, a szemem száraz, a szemhéjam összetapadva. Megpróbálom kinyitni, belém hasít a fájdalom. Mintha enyvvvel és homokkal ragasztották volna össze. Homályosan látok. Az első dolog, amit megpillantok, egy vasrúd, ami a földről nyúlik a plafon felé. Belekapaszkodom, úgy próbálom meg fölemelni meggyötört testem.

Egyre élesebbek a körvonalak. Egymás melletti üléseket látok, graffitiket és tolóajtókat.

A New York-i metró egyik kocsijában vagyok.

1.

– Hát te meg hogy a fenébe kerültél ide?

A metró üres volt, leszámítva egy csövest, aki ernyedten feküdt az egyik ülésen, és egy csapat huligánt, egy afro, egy fehér és egy latinó srácot, akik papírzacskóba rejtett üvegből italoztak. Karikatúrának is elmentek volna: baseballsapka, kendő, aranyfog, kapucnis felső, többkilónyi fuksz a nyakukban, 2Pac-es^[11] póló és egy hatalmas hordozható rádiós magnó, amiből rap szól.

– Nézzétek, micsoda órája van!

Rám vetették magukat. Még mindig a kapaszkodót szorongattam. Libabőrös voltam, görcs állt a nyakamba, és legszívesebben bevackolódtam volna egy ágyba rumos teával és három réteg takaróval.

– Ide a kabátod és a brifkód!

Elsőként a latinó támadt rám: a pofon a semmiből érkezett.

Bár nem voltam formában, nem akartam annyiban hagyni, és már lendült is a kezem, hogy viszonzzam az ütést. De nem voltam elég gyors. Egy alattomos öklözés az oldalamba, majd egy térdrúgás, én pedig nem kaptam levegőt, és elterültem a földön. Egy talp taposott a nyakamra. Meg sem bírtam mozdulni, csak úgy záporoztak rám a rúgások, köpések, sértegetések. Aztán egy rugós bicska pengéje villant elő,

egyenesen a torkomnak szegezve. A könnyeimmel küszködtem, gyomrom összeszorult a tehetetlen dühtől. Kénytelen voltam hagyni, hogy kifosszanak. Elvették a tárcám, a pénzem, az útlevelem, az övem, a zakóm és nagyapám óráját, a jó öreg Tankot.

Az egész nem tartott tovább két percnél. Amikor a szerelvény beért az állomásra, a három suhanc olajra lépett, és ott hagytak az öreg csavargóval, aki oda sem bagózott, hogy mi történik velem.

A földön feküdtem, ziháltam, mint egy kutya, és kínlódva próbáltam összeszedni magam. Fájt minden porcikám. A szemöldököm felhasadt, a felső ajkam megduzzadt, a szemhéjam felpuffadt.

Nem a legjobb ébredés...

Már a következő megállóba értünk, mire képes voltam feltápászkodni és leülni az egyik lehajtható ülésre. Felpillantottam a megállókát jelző táblára. A kék metrón voltam, New York leghosszabb vonalán, ami Queensből egészen Manhattan legészakibb csücskéig vezet. Három támadóm a 125. utcánál szállt le, a szerelvény pedig most hagyta el a 116. utcát. Amikor a Cathedral Parkwaynél újból kinyílt az ajtó, kivonszoltam magam a peronra. A megállóban egy lélek sem volt. Átvergődtem egy sorompón, és felmentem a lépcsőn. A 110. utcában találtam magam, alig néhány háztömbnyire Elizabeth Ames lakásától. Ez nem lehet véletlen!

Sötét volt még és hideg. A járdán egy újságkihordó éppen újratöltötte az automatát. Megkérdeztem tőle, mennyi az idő –

mindjárt reggel hat –, és megnéztem a dátumot az újságon. 1995. november 5-e volt. Terebélyes főcím foglalta el a címlapot:

**Meggyilkolták Jichák Rabint
Tel-Avivban, egy békegyűlésen**

Átfutottam a cikket. Az izraeli miniszterelnököt kétszer hátba lőtte egy szélsőjobboldali férfi, aki így tiltakozott az oslói egyezmény ellen. Rabint kórházba szállították, és néhány órával később belehalt a sérüléseibe. A cikk írója sötéten látta a békefolyamatok jövőjét.

Túl szép lett volna...

2.

Ellenőriztem a nevet a postaládán, és becsöngettem Lisához.

Egy sugárzóan szép nő nyitott ajtót. Lisát mintha kicserélték volna: amikor utoljára láttam, kómában volt, félholtan feküdt egy kórházi ágyon. Most csak úgy ragyogott, frissnek és jókedvűnek látszott. Fogkefével a kezében állt az ajtóban, férfiing és bokszeralsó volt rajta, ami látni engedte formás combját. Úgy megörült nekem, mintha régi barátok lennénk.

– De jó újra látni!

A lakásban kellemes kávéillat terjengett.

– Téged aztán jól helybenhagytak! – kiáltott fel, amikor észrevette feldagadt arcomat.

– Három fickó megtámadott a metróban. Mindenemet elvitték.

– Jesszusom! Gyere be, lefertőtlenítem a sebeket!

Utánamentem a fürdőszobába, nyomomban Remingtonnal, aki próbált hozzám dörgölőzni.

Lisa alkoholos vattával letörölte a homlokomra száradt vért. Míg ő ápolónőt játszott, beszívtam az illatát, és elmerültem a szőke ezer árnyalatában játszó hajtincsek látványában, továbbá apró mellének mozgásában az ing alatt, ahogy dolgozott.

– Sullivan elmondta, hogy Ruandába mentél az Orvosok Határok Nélkül szervezésében. Szörnyű, hogy mi folyik ott.

Összevontam a szemöldököm, de vártam, hogy mi derül még ki.

– Mikor jöttél vissza?

– Ami azt illeti... ma este.

– Örülök, hogy eljöttél hozzám – mondta, és a szemetesbe dobta a vattapamacsot. – Szerettem volna megköszönni, hogy megmentettél, és a leveledet is.

Nem is próbáltam leplezni, mennyire meglepődtem.

– Sullivan odaadta, amit írtam?

– Hát persze – emelte rám tiszta tekintetét. – Sokat jelentett, és a mai napig gyakran elolvasom.

Szája szegletében ott maradt egy kis fogkrém. Egy pillanatra megzavart a fény játéka és arcának ragyogása, és elképzeltem, hogy megcsókolom.

– Az a helyzet – mondta, miközben a szobájába vonult –, hogy a mai napom kész elmebaj: az óráim után a Juilliardból egyenesen egy fotózásra megyek a Calvin Kleinhez. De ha van kedved, este találkozhatunk!

– Jó... rendben van.

Nyitva hagyta az ajtót, és a tükröknek hála elém tárult szemrevaló, meztelen alakja. A jelek szerint Ames kisasszony nem volt szégyenlős, én pedig a furcsa tükröződés miatt szinte féltékeny voltam saját magamra a „vakmerősége” láttán.

– Tudod, mit ennék vacsorára? Mézes kacsamellet – azzal az előszobában termett, táskájával a kezében és kötött sapkával a fején.

– Hát...

– Nagyon hálás lennék, ha vacsorával várnál! – kötötte meg a sálját. – Találkozunk itt nyolckor?

– Igen.

– A lábtörlő alatt hagyom a tartalék kulcsot. Lennél olyan drága, hogy megeteted a macskát, és behúzod az ajtót magad után?

– Jó... úgy lesz.

– Akkor este találkozunk!

Dobott egy puszit, és eltűnt a lépcsőházban.

Eltűnt, de szerencsére nem úgy.

Kábán és tanácstalanul álltam az üres lakásban. Rövid időn belül megtapasztaltam a két végletet: a nyers és sötét erőszak fogadott a metróban, aztán találkoztam ezzel a kedves, szőke, hóbortos lánnyal.

Mintha otthon lennék, kinyitottam a szekrényt, és kivettem a macskaeledelt.

– A gazdád egy bombanő, tudsz róla, Remington? Van valakije?

A macska nyávogott egyet, de nem tudtam megfejteni a választ.

Főztem egy kávé, bekapcsoltam a rádiót, és ténferegtem a lakásban. Lisa szobájába lépve megpillantottam a levelet, amit több mint egy évvel korábban írtam. A négy darabra tépett, celluxszal összeragasztott papírlap egy parafa tábla közepére volt kitűzve.

*Bellevue Hospital
1994. május 10.*

Kedves Lisa!

Tudom, hogy alig ismerjük egymást, de az élet már kétszer egymás mellé sodort bennünket.

Először nyakon öntöttél és sértegettél. Pár órával később mégis bátran segítettél megszöktetni a nagyapámat. Váltig állítottad, hogy csak a pénz miatt tetted, de én szeretném hinni, hogy együttérzésből is.

Múlt éjszaka láttalak másodszor. Ezúttal nem egy pohár ital talált arcon, hanem egy borzalmas jelenetnek voltam a szemtanúja. Felvágott erekkel, begyógyszerezve feküdtél a fürdőkádban.

Ne várd, hogy bocsánatot kérjek, amiért meghíúsítottam a terved! Akkor se, ha tudom, hogy sokat szenvedtél, ha ilyen tette szántad el magad.

Nem szeretnék papolni neked, hiszen mindannyiunk szíve mellett ott egy bomba. Van, aki soha nem meri kibiztosítani, és van, aki vállalja a kockázatot. Van, aki kifordítja a földet a sarkaiból, pedig félő, hogy a lavina őt is maga alá temeti.

A kórházban mindennap találkozom betegekkel, akik minden erejükkel harcolnak az őket felemészítő betegség ellen. Belekapaszkodnak az életbe, bármit megadnának, hogy nyerjenek néhány napot. Mindenki talál valamilyen okot,

amiért érdemes harcolni; kitűz egy határidőt, ameddig ki kell tartania: szeretné látni, hogy megszületik az unokája, szeretné tavasszal még egyszer megcsodálni a virágzó cseresznyefákat, az utolsó pillanatban kibékülni valakivel, akit szeret, de akit megbántott. Néha sikerül. De az élet gyakran kegyetlen, és veszítünk.

Tudom, hogy a szerelem képes ölni. Tudom, micsoda pusztításra képesek az érzelmek. De túlságosan becsülöm az életet, hogysem elfogadjam, ha valaki el akarja dobni magától, mert reménytelennek tartja a jövőt.

Vigyázz magadra, Lisa!

Becsüld az életed!

Gondolj arra: borúra derű!

Arthur

3.

Dél előtt 11 óra körül értem Sullivan háza elé. Nem kapkodtam Lisánál: lezuhanyoztam, befaltam fél doboz kukoricapelyhet, hogy visszanyerjem az erőm, és szétnéztem a gardróbban, hátha találok valamit a zakóm helyett. Egyetlen ruhadarab volt az én méretemben: egy élénk rózsaszín pehelykabát, amiben úgy néztem ki, mint egy bugyuta Michelin-figura, aki málnaszínű festékbe esett. Metróra szálltam, de mivel semmi pénzem nem volt, blicceltem. Egy örökkévalóságnak éreztem, míg a Morningside Heightsről elértünk a Christopher Street-Sheridan Square megállóig.

– Nyissa ki, Sullivan! – kiabáltam, és vadul rángattam az oroszlánfejes kopogtatót.

Semmi válasz, csak az egyik szomszéd jelent meg az ablakban.

- Mi ütött magába, hogy így kiabál?
- Elnézést, asszonyom! A nagyapámat keresem, nincs itthon?
- Egy órája ment el. Gyakran jár a parkba reggelente.

Megköszöntem, és elindultam a Washington Square felé. Cirkáltam pár percig a márvány diadalív, a szökőkút és az öntöttvas padok körül, de sehol sem láttam Sullivant.

Végül a park végében, egy kis cserjékkel szegélyezett területen bukkantam rá, a sakkozók között. Vastag, hasítottbőr kabátban, lapos tweedsapkával a fején ült az egyik kőasztal mögött, és egy ázsiai diákkal vitatkozott éppen egy ötdolláros snelljátszma fölött. Rám se nézett, de tudta, hogy ott vagyok:

- Hadd fejezzem be ezt a partit, öcskös!

Odaléptem, és dühömben úgy rávágtam a sakktáblára, hogy szanaszét repültek a bábuk. A srác kihasználta a zűrzavart, felkapta az asztalon heverő pénzt, és elhúzta a csíkot.

– Jössz nekem öt dollárral – nézett rám a nagyapám, és sóhajtott egy nagyot.

- Szarok rá! – válaszoltam, és leültem vele szemben.

Halvány mosoly futott át az arcán.

- Csinos kabát... jól áll neked a rózsaszín.

Némán felemeltem a középső ujjamat.

– Én is örülök, hogy újra látlak – mormolta Sullivan, a szakállát vakargatva.

Igyekeztem visszanyerni a nyugalمامat.

– Reggel ötkor ébredtem a metróban, ahol leütöttek, elvették az irataimat, az órámat, és...

- Úgy érted, az én órámat...

– Pofán vágjam?

– Már viccelni sem lehet?

Intett egy utcai mozgóárusnak, és kért két kávé.

– Ez egyike volt a *rossz utazásoknak* – magyarázta, és felém nyújtotta az egyik poharat. – Sosem tudhatod, hol ébredsz fel. Lehet jó vagy rossz meglepetés. Egyik reggel a metróban, másnap Jane Russell ágyában...

– Jane Russell? Ő már nyolcvan körül járhat...

– Biztos vagyok benne, hogy még most is nagyon csinos.

– Ezt beszéljük meg egy másik alkalommal, ha nem bántja! – vontam meg a vállam erőtlenül. – Most szeretnék válaszokat kapni.

– És mi a kérdésed?

– Több is van. Kezdjük azzal, hogy mit csinált huszonnégy évig! Mi történt a sok utazás alatt, 1954 és 1978 között?

4.

Sullivan a tenyerébe fűjt, hogy felmelegítse a kezét, és összevonta a szemöldökét.

– Hol is hagytam abba legutóbb?

– 1956-ban. Egy taxi hátsó ülésén ébredt fel, egy nő mellett.

Bólintott, kabátja belső zsebéből elővette a pénztárcáját, és egy gyűrött, megsárgult fényképet nyújtott felém.

– Ő itt Sarah Stuart. Huszonhat éves. Akkoriban végezte el az orvosi egyetemet, és járványkutatóként dolgozott az Egészségügyi Világszervezet New York-i irodájában.

A fiatal lány fehér köpenyben állt egy laboratóriumban. Ragyogó arc, csinos, hegyes orr, csillogó tekintet, amit Veronica Lake^[12] módjára félig eltakart egy hajtincs: bájos volt, elegáns és határozott.

– Szerelem volt első látásra, kíméletlen és mindent elsöprő: kölcsönös testi és lelki vonzalom, amilyenben korábban sosem volt részem. 1956-ban találkoztunk először, aztán megkerestem 1957-ben is. Harmadjára, 1958-ban elmondtam neki az igazat arról, hogy mi történik velem. – Előkapott egy cigarettát a füle mögül, rágyújtott. – Kegyetlen a sors, nem igaz? Végre-valahára megtaláltam a lelki társam, de egy olyan helyzetben, amikor nem szerethettem.

– És aztán? Mi történt?

– Szerettük egymást úgy, ahogy tudtuk. – Kifújta a füstöt, nézte, ahogy a hidegtől lustán gomolyog, mielőtt szertefoszlana. – A nehézségek ellenére több mint húsz éven át együtt voltunk Sarah-val. 1965-ben még az is megadatott, hogy született egy gyerekünk: a kis Anna.

Egy angyal suhant át a park feletti égbolton. Sullivan csillogó szemmel figyelte a vállam fölött a csúszdázó gyerekeket. Megtörtem a csendet:

– Hogyan tudták fenntartani a kapcsolatot, ha évente egyszer találkoztak?

– Nem állítom, hogy könnyű volt, sőt! Mindhárman szenvedtünk. Egyszerre volt pokoli és varázslatos. Egész életemben Sarah-ra vártam. Ő volt az, akit hiába kerestem, mióta csak ismerem a szerelmet.

Kétkedően vakartam meg a fejem.

– És Sarah? Ő elfogadta ezt az életet?

– Mondjuk úgy, hogy megszokta. Sarah szabad, független nő volt, sőt eltökélt feminista, akitől távol állt, hogy a nyakába vegyen egy férjet. – A csikkről újabb cigarettára gyújtott. – Sarah harcos aktivistaként tagja volt a *Wave Collective* nevű, közel húszfős női orvosgárdának. Az 1960-as években törvényellenes abortuszokat végeztek országszerte. Csodáltam az eltökéltségét. Akkoriban más idők jártak: sok nőnek tönkretette az életét a nem kívánt terhesség.

Fújta a füstöt, és a gyerekeket figyelte a hátam mögött. Aztán az emlékektől párás tekintete a semmibe révedt.

– Elröpült az a huszonnégy év. Negyed évszázad múlt el pár nap alatt. Ezek voltak életem legsűrűbb napjai. Boldog voltam. Hiába fájt, hogy csak évente egyszer láthatom őket, Sarah és Anna mellett jobban éreztem, hogy élek, mint korábban bármikor.

– Miért beszél róluk folyton múlt időben?

Eltorzult az arca a fájdalomtól és elcsuklott a hangja.

– Mert mindketten halottak.

5.

Feltámadt a szél, végigszántotta a teret, porfelhőt kavart, és szanaszét szórta az avart, amit a kertészek kupacba hordtak.

Sullivan felállt az asztaltól. Miközben én összeszededgettem a földről a sakkbábukat, lendületes léptekkel elindult a parkon át.

– Hé, várjon meg!

Nem lassított, így hát messziről követtem.

Azt hittem, hazamegy, de nem a MacDougal Streeten indult északnak, hanem átkelt az Avenue of the Americason, és eltűnt a Cornelia Streeten, Greenwich Village egyik jellegzetes, keskeny utcájában, amelyet kopasz fák szegélyeztek, mintha őrt állnának a téglaházak és az apró éttermek előtt.

A Bleecker Street sarkán Sullivan benyitott a Cornelia Oyster Bar ajtaján. Új-Angliában egy tucat hasonló helyet ismertem, de Manhattanben ritkaságszámba ment az ilyen osztrigabár.

Követtem a vendéglőbe. Sullivan meglátott, és intett, hogy üljek mellé a pultnál.

– Sajnálom – mondtam.

Megvonta a vállát.

– Nem tehetsz semmiről, öcskös. Sajnos most éppen te vagy benne a szarban.

Elmélyülten bogarásztta az étlapot, majd kérdés nélkül rendelt egy nagy osztrigatálat két személyre, hozzá egy üveg burgundi fehérbort.

A rutinos pincér a pult mögött megtöltött két poharat. Sullivan egy hajtásra megitta, és már kérte is a következőt. Megvártam, míg belekortyol, csak utána kérdeztem meg:

– Mi történik a huszonnegyedik utazás után?

Reználtan nézett rám.

– A legjobb és a legrosszabb, ami történhet.

Megérkezett elénk egy vegyes osztrigatál lapos és mély osztrigával. Sullivan ráfacstarta egy fél citrom levét, bekanalazta az egyik puhatestűt, aztán belefogott a magyarázatba:

– Ami a legjobb, hogy az idő újra a megszokott módon telik. Nem ugrálsz többé egyik évből a másikba. Újra megled a helyed a világban. Ez a dolog jó része – mondta, és kézbe vett egy osztrigát.

– És mi a rossz? – siettettem.

– Emlékszel a réztáblára a világítótorony pincéjében?

– Amin a latin felirat volt?

Bólintott.

– *Postquam viginti quattuor venti flaverint, nihil iam erit.* Ha feltámad a huszonnégy szél, mindent elsöpör.

– Mi van vele?

– Ez a torony valódi átka: olyan, mintha ezek az évek nem is lettek volna. Mintha csak a képzeletedben léteznének. Senki nem fog emlékezni rád, akivel ez idő alatt találkoztál. Minden, amit huszonnégy év alatt felépítettél, semmivé foszlik.

Sullivan látta, hogy nem értem, ezért tovább magyarázott:

– A huszonnegyedik utazásom után, 1978-ban ébredtem fel. Ugyanott voltam, ahonnan indultam: a világítótorony pincéjében.

– Csakhogy az ajtót befalazták – vágtam közbe.

Helyeslően biccentett.

– Kellett egy perc, hogy rájöjjek, hol vagyok. Azt hittem, örökre ott ragadok. De szerencsére találtam szerszámokat, a burkolat pedig laza volt és nedves. Fogtam a csákányt, és nekiálltam. Nem tudom, meddig tartott, talán tíz órába is beletelt, de végül kijutottam a toronyból. Megmosakodtam a kút

vizével, elkötöttem a szomszéd biciklijét, eltekertem Bourne-ig, és ott felszálltam az első New York-i vonatra.

Letette az osztrigavillát, és ismét szünetet tartott. Szemmel láthatóan nehezeire esett előhívni a fájdalmas emlékeket.

– Akkoriban az Egészségügyi Világszervezet New York-i irodája a Turtle Bay negyedben volt, nem messze az ENSZ-székháztól. Este hét óra volt. Az épület előtt vártam Sarah-t, de ahelyett, hogy a nyakamba ugrott volna, ahogyan mindig, amikor találkoztunk, úgy nézett rám, akár egy idegenre.

Sullivan tekintete elhomályosult, a hangja is másként csengett.

– Megszólítottam, de Sarah csak ment tovább, rám sem nézett, úgy tett, mintha nem ismernénk egymást. Elbizonytalanodtam, mert a szemében láttam, hogy nem színlel. Nem hagytam annyiban, beszélni kezdtem neki Annáról, a lányunkról és mindarról, amit együtt átéltünk az évek alatt. Sarah-nak megeshetett rajtam a szíve, mert megállt, és beszélgetni kezdett velem. De nem úgy, mint a szeretőjével. Inkább úgy, mint egy félnótással...

Ökölbe szorított kezét az asztalra tette.

– A pénztárcájából fényképeket vett elő. A férjéről, egy afroamerikai orvosról és a gyerekeikről, egy tíz év körüli mesztic ikerpárról. Elhúltem, dühöt és végtelen szomorúságot éreztem.

Sullivan megfogta a vállam, megrázott, és kiabálni kezdett:

– Képtelen voltam elfogadni, érted? Megpróbáltam elmagyarázni Sarah-nak, hogy mindez hazugság. Megrémült. El

akart futni, de megragadtam a karját, és nem eresztettem, amíg meg nem hallgat. Esküdöztem, hogy szeretem, és hogy meg fogom találni Annát. Ő kiabált és vergődött. Végül futásnak eredt, átrohant az úton... és egy szembejövő autó elütötte. Sarah... azonnal szörnyethalt. Miattam...

Sullivan sírt. A könnyek végigcsorogtak az arcán, és az osztrigákra csöppentek. Teste rázkódott a fájdalomtól, elcsukló hangon folytatta:

– Nem emlékszem, hogy mi történt ezután. A tudat, hogy megöltem, akit a világon a legjobban szerettem, elviselhetetlen volt, és az örületbe kergetett. Amikor magamhoz tértem, a Blackwell Hospitalben voltam, kényszerzubbonyt viseltem, és kába voltam a rengeteg gyógyszertől.

A nagyapám felé nyújtottam a pohár hideg vizet, amivel fogadtak minket, de észre sem vette, és bort töltött. Amint letette a poharat, ismét megragadta a karom.

– Ne feledd, hogy minden, amit az előtted álló húsz évben felépítesz, csupán homokvár, amit egy pillanat alatt elmosnak a hullámok!

– Ezért tépte szét a levelet, amit Lisának írtam?

Bólintott.

– Így volt helyes. Végül mégis meggondoltam magam, mert rossz passzban volt, és úgy éreztem, hogy ez jól tesz majd neki. Pillanatnyi gyengeség volt a részemről, nem lesz több ilyen.

Remegett a keze. A szemembe nézett.

– Pechedre te is bekerültél ebbe az ördögi spirálba. Ne kövesd el ugyanazt a hibát, amit én! Ne ránts magaddal

másokat is!

– Lehet, hogy ezúttal másként lesz – győzködtem.

Sullivan felállt, a fejébe nyomta a sapkáját, és jeges hangon azt mondta:

– Higgy nekem, minden ugyanúgy lesz! Kihívod magad ellen a sorsot. Egyenlőtlen harc lesz, te csak veszíthetsz!

6.

19 óra

Özönvíz zúdult New Yorkra.

Kezemben két papírzacskóval átvágtam az Amsterdam Avenue-n, kabátomat a fejemre húztam az eső ellen. A 109. utcára érve bevágódtam Lisa házának előterébe. Felmentem a lépcsőn a legfelső emeletre, kivettem a kulcsot a lábtörlő alól, és beléptem a lakásba, ahol már otthonosan mozogtam.

– Szervusz, Remington!

Felkapcsoltam az előszobai lámpát, és birtokba vettem a konyhát. Még legalább egy óra, mire Lisa hazaér. Azalatt elkészíthetem a beígért vacsorát.

A vallomása után hazakísértem Sullivant. Átöltöztem, eltettem egy kis pénzt, és nagyapám tanácsára beugrottam „Copyzós Stanhez”, Alphabet City egyik hamisítójához, hogy készítsen fényképet egy hamis útlevelebe.

Aztán csak céltalanul róttam a manhattani utcákat, gyászos hangulatban. Rettentően egyedül éreztem magam. Ha igaz, amit Sullivan mondott, nincs semmi remény, nincs mit várnom a jövőtől. Kilátástalan a helyzetem. Arra kárhoztattak, hogy báb

legyek egy bábjátékos kezében, aki három röpke hét alatt elragadja tőlem a legszebb éveimet.

Mielőtt magamba zuhanok, elhatároztam, hogy belekapaszkodok a hétköznapi dolgokba. Vettem pár szakácskönyvet a SoHo egyik könyvesboltjában, és beugrottam a Dean & DeLucába, hogy feltöltssem Lisa készleteit.

– Van egy meglepetésem a számodra, macsek!

Kihalásztam egy konzervet a zacskóból. Kiporcióztam a kandúrnak három kanál halpástétomot, aztán a konyhaasztalra pakoltam a többi szerzeményt: két ananászt, egy vaníliarudat, egy egész fahéjat, két lime-ot, néhány csillagánizst, egy kacsamellet, pár szem krumplit, egy üveg mézet, mogyoróhagymát, egy fej fokhagymát és egy csokor petrezselymet.

A mikrohullámú sütő és a zacskós saláták generációjának tagjaként fenntartással néztem a vacsorához valókat. Nem emlékszem, hogy valaha főztem volna. Fellapoztam az egyik szakácskönyvet a „Kacsamell fokhagymás-petrezselymes pirított burgonyával” receptjénél, a másikat pedig kinyitottam az „Ananászcarpacciónál”. Ez alatt az egy óra alatt beleadtam anyait-apait. Bekapcsoltam a rádiót, és kíváncsian hallgattam a híreket (véres merénylet Oklahoma Cityben, Bill Clinton egészségügyi reformja megbukott...).

Ahogy váltogattam a csatornákat, a legfrissebb zenékbe is belehallgattam: volt olyan együttes, amiről sosem hallottam (*Whatever* az Oasistól), de a kedvenc előadóimtól is új

slágereket játszottak (*Streets of Philadelphia* Bruce Springsteentől, *High Hopes* a Pink Floydtól...).

– Micsoda felséges illatok! – kiáltott Lisa, ahogy belépett.

Megsimogatta Remingtont, és utánam jött a konyhába. Csuromvizes volt, esőáztatta sálját és kabátját egy székre terítette.

Jókedvűen mosolyogva, csillogó szemmel mesélte el a napját, míg én sütöttem a kacsát.

Mintha mindig is együtt éltünk volna.

Nem tudom, Sullivan pontosan mit mondott neki rólam, az biztos, hogy jó színben tüntetett fel. Lisa könnyedsége, fiatalságának gondtalansága ragadós volt. Néhány perc elég volt vele, hogy elfelejtsem minden gondom, és átadjam magam a pillanatnak.

Lisa könnyed léptekkel eltáncolt a fürdőszobáig, és törülközőbe csavart hajjal tért vissza a nappaliba.

– Kivettem egy filmet a kölcsönzőből – mondta, és egy videokazettát húzott elő a táskájából: *Négy esküvő és egy temetés*. – Megnézhetjük vacsora közben, ha van kedved. Viccesnek tűnik.

A haját dörzsölgette, én pedig elmerültem a rám szegeződő szempárban: úgy ragyogott a szoba félhomályában, mint két gyémánt. Odalépett hozzám, majd gyorsan és váratlanul megérintette az arcom. Elsimítottam az arca elé hulló vizes hajtincseket. Ajkam megtalálta az övét. Meglazította az övem, én pedig kigomboltam a blúzát. A bőre hús volt, mellén remegés futott át.

– Gyere...

Egyre szorosabban öleltük egymást, míg a kanapéra nem zuhantunk, a mézes kacsám pedig odaégett a konyhában.

7.

Háromnegyed órája csak forgolódtam az ágyban, hiába utánoztam a mellettem alvó Lisa békés lélegzésének ütemét.

Még itt voltam.

Az ágy melletti rádiós ébresztő 6 óra 32 percet mutatott.

És még mindig itt voltam!

Előző nap háromnegyed hatkor ébredtem a metrókocsiban. Átléptem hát a huszonnégy órás küszöböt!

Feltápászkodtam a sötétben, felhúztam a nadrágomat, megigazítottam a takarót Lisa vállán, és lábujjhegyen kiosontam a szobából.

Remington az ajtó előtt várt rám.

A konyhában metsző hideg fogadott. Ellenőriztem az időt a mikró kijelzőjén, miközben kávé melegítettem magamnak. Odakint tombolt a vihar, áttetsző függönyt vont az ablaküveg elé.

Kitártam az ablakot, és a korlátra könyökölve bámultam a felkelő napot. Esett, mintha dézsából öntenék. Ólomszürke volt az ég.

Arcomba vágott az eső. A 110. utca és az Amsterdam Avenue sarkán megpillantottam egy hot dog árust. A kép hirtelen összekuszálódott. Fekete pontok zavarták meg a látásomat, sötét foltok úsztak a szemem elé.

A szívem hevesebben kezdett verni, amikor megéreztem a levegőben édesanyám narancsvirágos piskótájának könnyed, édes illatát, amit úgy szerettem gyermekkoromban.

Összerázkódtam, mint akit áramütés ért.

Elejtettem a kávéscsészét, darabokra tört a földön.

Remington dühösen rám nyávogott.

Aztán a testem elzsibbadt, és azt éreztem, elsorvad.

Végül köddé váltam.

HARMADIK RÉSZ

A köddé vált férfi

1996

Shakespeare in the Park

*Nem az a tapasztalat, ami történik
velünk, hanem, amit kezdünk a
velünk történetekkel.*

Aldous HUXLEY

0.

Nyúlós és fojtogató levegő.

Égett olaj és mosogatólé gyomorforgató bűze.

*Félmeztelenül fekszem a langyos földön, körülöttem fényár.
Izzadság csorog végig a nyakamon és a hónaljamon. A vakító
fénytől könnyezni kezd a szemem, mintha valaki hagymát
aprítana pár centiméterre tőlem.*

*Elhessegetem az arcom körül repkedő legyeket. Megint az
ismerős nóta: a szemhéjam duzzadt, a tagjaim merevek, minden
csontom fáj, migrén fúrja a koponyámat, zúg a fülem, és mintha
lefűrészelték volna a lábamat...*

*Kinyitom a szemem, és megpróbálok feltápászkodni a zsíros
kövön. Amikor felállok, romlottkáposzta-szag csapja meg az
orrom.*

Egyedül vagyok... egy nagy teremben, amit beterít a tűző nap.

1.

Karommal letöröltem az arcomon gyöngyöző verítéket. Körülöttem főzőlapok, egy óriási, hatmedencés mosogató, egy darabolópult, egy hatalmas fritőz, százliteres fazekak, elektromos sütők, egy pecsenyesütő és egy szalagos kemence. A fal mellett rozsdamentes acél szekrények, a plafonon ormótlan szagelszívók.

Szemmel láthatóan egy üzemi konyhában voltam, amilyen a menzákon, a gyárakban és a munkahelyi étkezdékben szokott lenni.

Mi a fenét keresek itt?

Az egyik polcon egy régimódi bakelit ébresztőóra egy órát mutatott.

Elbotorkáltam az egyik ablakig, kinyitottam, hogy jöjjön be egy kis friss levegő, és szétnéztem. Egy dolog biztos: ezúttal nem Manhattanben ébredtem. Bármerre néztem, hangárokat, raktárakat és gyárkéményeket láttam. Egy ipari park kellős közepén voltam, amelyet messzebb egy autóút és egy folyó határolt. A másik oldalra néző ablakot is kinyitottam. Végre megpillantottam Manhattan felhőkarcolóinak sziluettjét. Hunyorogva ki tudtam venni az Empire State Buildinget, a Chrysler csúcsát és a Queensboro Bridge fémszerkezetét.

Gondolkodtam egy kicsit. Úgy sejtettem, hogy Bronx déli részén lehetek, minden bizonnyal a Hunts Point félszigeten. Itt található New York összes nagybani piaca: zöldségek, gyümölcsök, húsok.

Megfordultam, és elindultam a terem egyetlen kijárata, egy horgonyzott acél tűzgátló ajtó felé, ami... zárva volt.

– Hahó! Van itt valaki?

Semmi válasz.

Egy tűzoltó készüléket kerestem, hogy faltörő kosnak használhassam, de nem találtam sehol.

„Tűz esetén húzza meg!”

A tűzjelzőre írt felirat láttán támadt egy ötletem. Meghúztam a kart, de nem történt semmi: se szirénázás, se fényjelzés.

Mérgesen fordultam újra az ablakok felé. Húsz méter magasan lehettem. Lehetetlenség egy darabban kijutni innen.

A huzat ellenére továbbra is elviselhetetlen forróság uralkodott a teremben, odakintről pedig műtrágyaszagot hozott a szél. A Bronx Rivertől nyugatra bekerített telkek, raktárak és dokkolókapuk sorakoztak kilométereken át. Mindössze néhány kamion közlekedett a bekötőúton, más mozgás nem volt.

Mindenfelé csak üres parkolókat és kiürült épületek ablakait láttam. Fogadni mertem volna, hogy hétvége van.

Pechemre...

– Hé! Hahó! – kiabáltam, ahogy a torkomon kifért.

Hiába. Ott, ahol voltam, senki sem láthat vagy hallhat meg.

Fel-le sétáltam a teremben, hátha eszembe jut valami. A falon egy erotikus naptár függött. 1996 Miss Augusztusa egy érzéki, barna nő volt hegyes mellbimbókkal, egy tengerparti bár pultján könyökölt, és koktélt szürcsölt egy kivájt ananászból.

Gyors fejszámolást végeztem. Ha nyár közepén járunk, ezúttal több mint kilenc hónapot ugrottam az időben.

Számba vettem a berendezést: polcos tárolók, molnárkocsik, egy számszáras lakattal védett, rozsdamentes, nagy acélszekrény, amilyen az öltözőkben szokott lenni.

A következő órában arra próbáltam rájönni, hogyan juthatnék ki ebből a börtönből. Leszedtem az álmennyezetet, szétszereltem a csőillesztékeket, szemügyre vettem a szellőzőcsövet, a szemétdobót, megpróbáltam felfeszíteni az ajtót egy fritőzkanállal és egy tésztafogó csipesszel.

Nem sikerült.

A nagy erőlködésben kiszáradt a torkom. Az egyik hűtőben találtam valami rágógumi-illatú löttyöt és némi kétes sajttortamaradékot. Gyanakodva megszagoltam, de olyan éhes voltam, hogy nem sokat válogathattam.

A terem egyik sarkában egy régi képernyő lógott a plafonról. Egy gurulós fagyasztóládán megtaláltam a távirányítót, és bekapcsoltam a tévét. Sportversenyek pillanatképei villantak fel a szemem előtt: atlétika, úszás és tenisz. Felismertem Carl Lewist, Michael Johnstont és Andre Agassit. Néztam az összefoglalót, és közben megettem a süteményt. A végén egy riportert kapcsoltak, fülhallgatóval a fején és mikrofonnal a kezében.

„A július 19-e és augusztus 4-e között Atlantában megrendezett huszonhatodik nyári olimpiai játékokról szóló összeállításunkat láthatták. Az olimpia látványos záróünnepséggel ér véget, amit ma este élőben közvetít az NBC a Centenárium-i Olimpiai Stadionból...”

A dátum hallatán felpattantam. Tehát 1996. augusztus 4-e van.

A születésnapom.

A harmincadik születésnapom.

Öt év telt el azóta, hogy 1991-ben, egy júniusi reggelen megjelent nálam az apám, hogy rám hagyja a pokoli örökséget, a világítótornyot.

Öt év, ami öt nap alatt elszaladt.

A tükörképemre néztem a kézmosó feletti apró tükörben.

Mióta kezdetét vette a rémálom, most először néztem tükörbe. Idősebbnek tűntem: arcomon nyomott hagyott a fáradtság. Tág a pupillám, szemem alatt táskák, mintha egész éjjel mulatoztam volna. A ráncok még elkerülték kisfiús arcomat, de a vonásaim megkeményedtek és elmélyültek. A szemem komorabb lett, hajam elvesztette aranyszínű ragyogását. De a legjobban az lepett meg, hogy minden kamaszos vonás eltűnt az arcomról. Minden naivitás, őszinteség és pajkosság...

Boldog születésnapot, Arthur!

2.

15 óra, 16 óra, 17 óra, éjjél, hajnali 1 óra, 2 óra, 3 óra, 4 óra

Dühösen és kimerülten járkáltam fel-alá, akár egy ketrecbe zárt oroszlán. Mindent megpróbáltam, hogy kiszabaduljak a börtönömből. Mivel beláttam, hogy semmiképp nem tudom kinyitni a tűzgátló ajtót, a fémszekrényre vettem magam, és a földre borítottam. Az ötjegyű számszárat tekergetve legalább

száz kombinációt kipróbáltam a több ezer lehetséges variáció közül, de a biztonsági zár állta a sarat.

Amikor elfogyott a türelmem, megpróbáltam leverni a lakatot a kezem ügyébe kerülő konyhai eszközökkel: hajlított spatulával, sültkrumpli-szedővel, acél késélezővel.

– Az isten verje meg!

Üvöltve hajítottam a spatulát a terem másik végébe, és dühömben ököllel estem neki a fémajtónak.

Ez egy rémálom a rémálmon belül! Nem elég, hogy mindössze huszonnégy órám van egy évben, idén ebben a rohadt börtönben kell raboskodnom!

Eleredtek a könnyeim. Nem számítottam rá, de úgy látszik, így jött ki az elviselhetetlen szenvedés. Szörnyen egyedül éreztem magam. Fojtogatott a félelem. A világítótorony átka lassacskán felőrölt. Értetlenül és tehetetlenül álltam az elmúlt öt nap – öt év – felett, összecsaptak a fejem felett a hullámok, nincs menekvés.

Visszamentem az ablakhoz. Az alattam elterülő húsz méter mágnesként vonzotta a tekintetemet. Ha most leugrom, vége. Azonnal. Nincs több fájdalom, gyomorszorító félelem, véget ér az átok.

De minden más is véget ér...

Isten tudja, miért, Frank szavai jutottak eszembe arról a szombati napról: *Több mint harminc éve gyötör ez a rejtély, és úgy gondolom, hogy te vagy az egyetlen, aki meg tudja oldani.*

Letöröltem a könnyeimet. Szánalmas volt, hogy olyasvalakinek a szavaiban keresek vigaszt, aki csak hazudni

tudott nekem, de nem volt más választásom.

Felkaptam az egyik hevenyészett szerszámomat – ezúttal egy grillkaparót –, és újra nekiveselkedtem a páncélszekrénynek. Dühömben mindent beleadtam. Fél óra után az egyik zár engedett. Kihasználtam a keletkező rést, és beledugtam a késélező acélrudat. Többször ráfeszítettem a lakatra, és végül sikerült lepattintanom.

Végre!

Féltem, hogy mit találok, de nem csalódtam: felmosórongyok, vászonkötények, munkaruhák és pólók kerültek elő. Felvettem egy pólót, egy szakácskabátot, és találtam egy régi Caterpillar bakancsot is, majdnem a méretemben.

Türelmesen egymáshoz kötöttem a ruhadarabokat valami kötélféleséggé. Amikor elég hosszúnak és erősnek ítéltam, szorosan rákötöttem az ablakkeretre, és ereszkedni kezdtem az épület oldalán. Reszkettem, mint a nyárfalevél. Szédültem és hányingerem volt. Nagyon lassan ereszkedtem, öt, tíz, tizenöt métert...

Egy reccsenés...

Az erősnek látszó kötél nem bírta tovább, elszakadt. Több métert zuhantam, és bukfencezve érkeztem az aszfaltra. Nagyobb volt az ijedtség, mint a baj. Feltápáskodtam, és körbenéztem az ipari parkban, ahol jöttek-mentek a kamionok. A bekötőútnál elkezdtem stoppolni. Húsz percet vártam, mire megállt előttem egy kisteherautó: egy fekete testvérpár vett fel, akikről kiderült, hogy van egy zöldségesboltjuk a Spanish

Harlemben. Szimpatikus srácok voltak. A rádióból üvöltött a reggae, ők pedig jókedvűen szívtak valamit. Megkínáltak engem is, de én csak egy üveg vizet fogadtam el és pár nektarint. Észak-Manhattanbe érve elkanyarodtak a Morningside Heights felé, és kitétek a 109. utca és az Amsterdam Avenue sarkán.

Reggel hét óra volt.

3.

– Még van képed ideállítani, te rohadék? Takarodj innét! Látni sem akarlak! – támadt nekem Lisa, majd bevágta az orrom előtt az ajtót.

Tíz másodpercig sem tartott az egész.

Zakatoló szívvel, naivan álltam az ajtajában, de ő nem sietett, hogy beengedjen. Tisztán hallottam, hogy odabentről férfihang szűrődik ki, és ez szíven talált.

Mégis mire számítottál, Arthurkám?

Megkönnyebbültem, mikor végül úgy döntött, hogy kinyitja az ajtót. Ragyogása semmit sem változott. Halványkék, zavarba ejtően rövid hálóinget viselt, és új frizurája volt: hosszú, egyenes hajtincsek és egy csinos frufu. Türkiz szeme azonban sötétkékbe hajlott, és amikor rám nézett, megvetés és harag ült ki az arcára. Már a nyelvemen volt, hogy mennyire örülök, hogy újra látom, amikor hozzám vágta, hogy egy szemét alak vagyok, és újra rám csapta az ajtót.

Nem hagytam magam eltántorítani, több mint egy percig nyomtam a csengőt.

– Jobb lesz, ha lenyugszol, haver!

Egy félmeztelen, nagydarab pasas jelent meg az ajtónyílásban.

– Lehet, hogy nagyothallasz, de Lisa azt kérte, hogy tűnj el – mondta, miközben megvetően végigmért, és egy csúfondáros mosollyal méltatta szakácsjelmezemet.

A nálam két fejjel magasabb srác mintha egy magazinból lépett volna elő. Csak egy passzentos alsónadrág volt rajta, ami kidomborította férfiúi erényeit, és látni engedte kockahasát.

Nem tudott eltántorítani.

– Maradj ki ebből! – mondtam, és megpróbáltam befurakodni, mire ő torkon ragadott, lehajított a lépcsőn, aztán becsukta az ajtót.

Ez nem jött be – ültem le szomorúan az egyik lépcsőfokra.

Estemben megütöttem az alkaromat, és éppen a korlátnak dőlve masszíroztam a csuklómat, amikor megpillantottam Remingtont. A macska azonnal a karomba ugrott.

– Szervusz, öreg barátom!

Ahogy a kandúr odatolta a buksiját egy kis simogatásért, támadt egy ötletem.

– Elizabeth, túsul ejtettem a macskádat! – kiáltottam olyan hangosan, hogy biztosan meghallja. – Ha vissza akarod kapni, gyere ki az utcára beszélni!

Az ajtóhoz hajoltam. Odabentről biztató beszélgetésfoszlányok szűrődtek ki:

– Mondtam, hogy figyelj a macskára! – teremtettem le Lisa a szépfiút, aki csak mormogott rá valamit.

– Ha kedves neked Remington élete, nem ajánlom, hogy rám küldd a testőrödet! – kiáltottam lefelé menet.

Alig egy perccel később Lisa megjelent a lépcsőn. Lyuggatott farmert, régi Air Max cipőt és sportmelltartót vett fel.

– Add vissza a macskám!

– Természetesen visszaadom, de előbb meg kell hallgatnod.

– Nem! Nem érdekled meg. Egy éve leléptél hajnalban, mint valami tolvaj, nem hagytál üzenetet, és azóta sem kerestél.

– Igazad van, de hidd el, jó okom volt rá!

Nem érdekelte, hogy mi az. Helyette dühösen folytatta tovább:

– Úgy látom, elfelejtetted, de aznap éjjel sokat beszélgettünk. Megmentetted az életemet, én pedig megosztottam veled a legbelső gondolataimat. Mert megbíztam benned. Mert azt hittem, te más vagy.

– Bizonyos értelemben más vagyok...

– Igen, még szánalmasabb vagy, mint a többiek. Mégis minek nézel engem? Aki a nyakába ugrik minden jöttmentnek?

– Hát, nem sok időbe telt, hogy találj helyettem valaki mást!

– Még van pofád... Te hagytál faképnél!

Lisa felemelte a kezét, hogy lekeverjen egy pofont, és épphogy meg tudtam állítani. Remington kihasználta a helyzetet, és leugrott a járdára. Lisa felkapta, és sarkon fordult.

– Várj! Hadd magyarázzam meg! – loholtam utána.

– Ne fáradj, Arthur! Sullivan már mindent elmesélt.

– Ezt hogy érted? – léptem mellé. – Mit mondott?

– Amit már sokkal korábban el kellett volna mondania: hogy minden nővel ezt csinálod, hogy feleséged van, gyerekeid, és...

A gazember!

A karommal eltorlaszoltam a ház ajtaját.

– Eredj az útból!

– Esküszöm, hogy ez mind hazugság!

– És ugyan miért hazudott volna a nagyapád?

– Mert bolond.

– Nem hiszem el – csóválta meg a fejét Lisa. – Szoktunk beszélgetni Sullivannal. Hetente kétszer meglátogatom, és hidd el nekem, tökéletesen észnél van!

– Figyelj, Lisa, ez egy hosszú történet...

– Az lehet, de nekem sem kedvem, sem időm nincs meghallgatni.

4.

MacDougal Alley, reggel 9 óra

– Hahó, öcskös! – üdvözölt Sullivan a küszöbön.

– Hagyd ezt abba, nem vagyok kisgyerek!

Ölelésre tárta a karját, de nem voltam ölelkezős hangulatban. Nem viszonoztam a kedvességét, és üdvözlés nélkül beléptem a házba.

– Érezd otthon magad! – sóhajtott.

Nem kellett kétszer mondania. Felmentem a fürdőszobába, és megszabadultam a nevetséges hacukától. Rám fért egy zuhanyozás. Búzlóttam az izzadságtól és a káposztaszagtól, amiben pácolódtam. A forró vízsugár alatt egy fél tubus

tusfürdőt elhasználtam, mire le tudtam mosni magamról a bronxi menza szagát. Utána spricceltem magamra egy keveset Sullivan ódivatú kölnijéből: megszerettem a levendulás illatot.

Végezetül a „szobámban” pamutnadrágot, rövid ujjú inget, lenvászon zakót vettem fel. A komódon találtam négy ötvendollárost, amit minden bizonnyal a nagyapám hagyott ott nekem.

Zsebre vágtam a pénzt, és már lenn is voltam a földszinten. A lemezjátszóból Bill Evans szólt, a *You Must Believe in Spring*, Michel Legrand híres szerzeménye.

Sullivan szivarral a szájában ült a nappaliban, előtte az asztalon a laptopja. Orrán aprócska szemüveggel a részvényárfolyamokat böngészte.

– Hát ez mi? – böktém a képernyőre. – CD-ROM?

– Egy tőzsdei weboldal.

– Weboldal? – kerekedett ki a szemem.

– Más szóval információszolgáltatóhoz való kapcsolódás. Hála az internetnek, otthonról is lehet tőzsdézni.

– Mi az az internet?

Hiába próbált leplezni egy mosolyt.

– Hetvenöt éves vagyok, mégis én magyarázom el neked, hogyan működik az internet...

– Kímélj meg az ironikus megjegyzéseidtől!

– Milyen érzékeny lettél! Nos, az internet egy világméretű információs háló, ami lehetővé teszi az információcserét, és hozzáférést nyújt rengeteg szolgáltatáshoz, mint például...

– Mióta értesz te a tőzsdéhez? – szakítottam félbe.

– Az 1950-es évek elején volt néhány jövedelmező ügyletem – válaszolta álszerényen. Felém fordította a grafikonokkal teli képernyőt. – Egészen rendkívüli időszak előtt állunk: a technológiai részvények fellendülőben vannak, és ez még csak a kezdet. Egy éve tőzsdézek, és mára megdupláztam a tőkémet. Elképesztő, nem igaz? Nem hittem volna, hogy egyszer majd ilyen könnyű lesz pénzt keresni!

A bárpult mögé léptem, és az egyik bárszékre terítettem a zakót. A whiskysüvegek mellett volt egy régi olasz kávéfőző. Hogy visszanyerjem a nyugalmamat, főztem magamnak egy duplát, és lötytyintettem bele egy kis brandyt.

– Hogyan kereskedhetsz részvényekkel, amikor még bankszámlád sincs?

Megvonta a vállát.

– Álnéven. Gyerekjáték az egész. Lisa bankszámladatait használom, cserébe osztozunk a nyereségen.

Azt hittem, felrobbanok.

– Ha már Lisánál tartunk: miért hordtad össze neki azt a rakás hazugságot rólam?

– Mert egy jó hazugság többet ér a fájdalmas igazságnál. Mégis mi mást mondhattam volna neki? – Felállt, és konyakot töltött magának, a kávéval nem bíbelődött. – És tovább foglak pocskondiázni – figyelmeztetett.

– De miért? Nem gondolod, hogy már eleget szívattál?

– Annyit kérek, hogy ne találkozz Lisával. Ha dugni akarsz, vegyél ki ötszáz dollárt a széfből: a puccos hotelek bárjai tele vannak call-girlökkel!

– Ne feszítsd a húrt, mert behúzok egyet!

Sullivan kortyolt egy nagyot az italából.

– Én csak azt akarom, hogy Lisa boldog legyen. Meg te is.

– Akkor törődj a magad dolgával! Elég nagy vagyok már, hogy tudjam, mi a jó nekem.

Megcsóválta a fejét.

– De nem ebben a helyzetben. Ne feledd, hogy én már keresztülmentem azon, ami veled történik!

– Ezért bíztam benne, hogy segíteni fogsz.

– Pontosan ezt teszem azzal, hogy lebeszéllek erről a lányról. Csak fájdalmat okoznál neki is, magadnak is. – A vállamra tette a kezét. – Gondolj arra, hogy mi történt velem! Megöltem a nőt, akit szerettem, és több mint tíz éven át sínylődtem egy elmegyógyintézetben.

– Köszönöm a tanácsot, de nincs jogod beleszólni a döntéseimbe. Ráadásul pont miattad kerültem ebbe a helyzetbe.

– Ne engem okolj a saját hibáidért! – kiáltott fel.

– Én senkitől semmit nem kértem! Éltem a magam életét, amíg Frank be nem állított hozzám. Frank. A fiad. Akiből egy szar alak lett, mert te otthagytad, hogy ezzel a Sarah-val élj. Ez az igazság!

Megragadott a pólómnál fogva. A kora ellenére bivalyerős volt.

– Vigyázz, mit beszélsz, öcskös!

– Nem félek tőled! – feleltem, és nekiszorítottam egy szekrénynek. – Sose felejtsd el, hogy egyedül nekem köszönheted, hogy most itt vagy ebben a szobában, jazzt

hallgatsz, iszogatsz, szivarozol és a monitorodon tőzsdézel. Én szöktettelek meg a kórházból. Én! Nem a fiad, nem a barátaid, nem a bátyám vagy a nővérem! Én!

Lehunyta a szemét, elengedtem, felvettem a zakómat.

– Soha többé nem akarlak látni, Sullivan! Megpróbálom rendbe hozni a dolgokat Lisával, neked pedig eszedbe ne jusson, hogy bármit mondj neki rólam. – Az előszobából még visszaszóltam: – Ne szórakozz velem, mert esküszöm, legközelebb visszaviszlek a diliházba!

5.

– Lisa, ha ott vagy, nyisd ki!

Taxival mentem az Amsterdam Avenue-ig. Dörömböltem az ajtón, de a lakásban csönd volt, csak a macska nyávogott.

Vajon hová mehetett Lisa a nyár közepén, augusztus első vasárnapján? A Juilliard Schoolba vagy az East Village-i bárba biztosan nem.

Lementem a lépcsőn. A taxis, egy turbános szikh férfi, leparkolt a Ford Crownnal a mellékutcában, és egy páfrányfenyő árnyékában ebédszünetet tartott. A motorháztetőnek támaszkodva pitát falatozott.

Csüggedten néztem körbe, hátha eszembe jut valami vagy meglátok egy jelet.

A postaládák...

A lépcsőházban sorakozó postaládákból egy-egy rózsaszín prospektus kandikált ki. Reggel még nem voltak ott. Észrevettem volna, mert látványos helyen hagyták őket.

Kivettem egyet, és felismertem rajta Shakespeare sziluettjét, kopasz homlokát, bajszát és hegyes szakállát. Egy meghívót tartottam a kezemben.

A 34. Shakespeare in the Park fesztivál alkalmából egy különleges előadást láthatnak a Juilliard Drama School végzős diákjai előadásában:

Szentivánéji álom
*augusztus 4-én, vasárnap 13:30-kor
a Delacorte Theater auditóriumában.
A belépés ingyenes*

Hálát adtam az égnek: ott megtalálom Lisát!

Megmutattam a prospektust a sofőrnek, aki időközben végzett az ebéddel, és már indította is a taxit. Kora délután volt, fullasztó hőség. Manhattan járdáira tűzött a nap. Villámgyorsan haladtunk a Central Park Westen, alig tíz perc alatt elértünk a Természettudományi Múzeumig. A szikh sofőr a 79. utca sarkán tett ki, és útba igazított, hol találom a szabadtéri színházat. Megköszöntem, kifizettem a fuvart, és átvágtam az úton a Central Park felé.

Több plakát is hirdette a *Szentivánéji álom* bemutatóját. Ismertem a darabot, gimnáziumban mi is előadtuk. A taxis útmutatását követve hamarosan odaértem a fákkal körbeölelt szabadtéri színpad elé, néhány lépésnyire a Belvedere-kastélytól. Több mint harminc éve minden nyáron itt rendezik meg a fesztivált, ahol a színtársulatok ingyenes előadásokon mutatják be a stratfordi mester műveit.

Szétnéztem az auditórium körül. A parkot ellepték a turisták, színházrajongók meg a fagylalt- és üdítőárusok körül legyeskedő gyerekek.

Megpillantottam Lisát a többi színész között; egy jókora sátorban volt a társulat öltözője. Ott állt mellette a divatmodell is, aki lehajított a lépcsőn. Kockahas lecserélte a márkás alsónadrágját Demetrius jelmezére, de ez sem takart sokkal többet. Lisa Titánia tündérműkirálynő ragyogó fejdíszét és varázslatos ruháját öltötte magára. Bájos volt, tökéletesen illett rá a szerep.

Finoman szólva sem fogadott kitörő örömmel. Kockahas közbe akart avatkozni, de ezúttal résen voltam, és egy tőkön rúgással indítottam, amitől a földre rogyott.

Megtámadott társuk védelmére kelve Theseus, Egéus és Lysander már készültek rám vetni magukat, de a tündérműkirálynő közénk állt.

– Arthur! Mit ártottam én neked? Miért akarod mindenáron megkeseríteni az életemet?

Olyan dühös volt a hangja, hogy egy röpke pillanatra magam is eltöprengtem, miért ragaszkodom ennyire ehhez a lányhoz.

– Lisa, meg kell hallgatnod!

– Nem érek rá! Néhány perc múlva kezdünk. Fél éve próbálunk, és ez az előadás nagyon fontos nekem.

– Tudom, de ez mégsem várhat! Van egy ajánlatom a számodra: ha szánsz rám negyedórát, és utána úgy döntesz, hogy nem akarsz többé látni, ígérem, örökre eltűnök az életedből.

– Rendben – sóhajtott. – Kapsz tíz percet.

Arrébb húzódtunk a többiektől, hogy nyugodtan beszélgethessünk. Földig érő ruhája és drótból készült angyalszárnya miatt nem tudtunk túl messzire menni. Leültünk egy árnyas padra, tíz méterre a sátortól.

Mellettünk egy öt-hatévesforma, vörös, szemüveges kisfiú csavaros fagylaltot nyalt, és elalélt Lisa látványától, miközben az édesanyja John le Carré legújabb regényébe temetkezett.

– Mi az a nagyon fontos, amit muszáj elmondanod? – kérdezte türelmetlenül Lisa.

– Nem fogod elhinni. Ami történik velem, felfoghatatlan, mégis igaz...

– Kinyögnéd végre?

Vettem egy akkora lélegzetet, mint egy szabadtüdő merülésre készülő bűvár, és tíz perc alatt – esélyt sem adva Lisának, hogy félbeszakítson – mindent elmeséltem: apámat, a világítótornyot, a vasajtót a pincében, a Szent Patrik-székesegyházat, első találkozásunkat a zuhany alatt, ébredésemet a barátja műtermében, amikor megmentettem az életét, Sullivan tragikus sorsát, a huszonnégy szél átkát...

Amikor a magyarázat végére értem, kíváncsian fürkésztem az arcát.

– Tehát ha jól értem, azért nem kerestél, mert minden évből csak egy napot élsz meg? – kérdezte ridegen.

– Pontosan. Tegnap találkoztunk, de neked ez majdnem egy év.

– Hol vagy, amikor nem vagy itt?

– Sehol. Egyszerűen nem létezem.

– És milyen, amikor eltűnsz? – kérdezte ironikusan. – Mint a *Star Trek*ben?

– Nincs szupererőm és nem vagyok David Copperfield. Egyszerűen köddé válok.

Idegesen felnevetett.

– Megszöktetted a nagyapádat a pszichiátriáról, de ugye tudod, hogy neked ott volna a helyed?

Lenyeltem a gúnyolódást. Kíváncsiságot hallottam a hangjában és izgalmat.

– És most eltűnsz? A szemem láttára?

– Tartok tőle.

Mi több, biztos voltam benne. Néhány másodperce éreztem a tűszúrásokat a tagjaimban, fekete foltok úsztak a szemem elé és megcsapott az édes narancsvirágillat. Minden erőmmel tagadni próbáltam ezeket az érzéseket, elfojtani, visszaszorítani őket. Ki kell tartanom még egy kicsit!

Lisa mellettem maradt, a gondolataiba mélyedt. Tekintetéből zavart olvastam ki. Az lett volna a logikus, hogy megrémül és elmenekül, de valami visszatartotta.

– Nekem is el kell mondanom valamit – kezdte. – Lehet, hogy nem lényeges...

Fölkelte a kíváncsiságom, de hirtelen el is hallgatott.

Reszketni kezdtem. Nem voltam ura a testemnek. Körbenéztem, mert attól féltem, mi lesz, ha valaki meglát. De senki nem figyelt rám, csak a szemüveges, vörös kisfiú.

– Lisa, folytasd, kérlek! Mit szeretnél elmondani?

De Lisának elállt a szava attól, amit látott.

Zúgott a fülem. Az ismerős, süvítő hangot hallottam, és éreztem, hogy köddé válok.

– Arthur!

De a testem már eltűnt.

Rájöttem, hogy a „lelkem” egy kis lemaradásban van, és egy-két másodpercig még a helyszínen marad.

Épp addig, hogy lássam, amint Lisa a szép ruhájában ájultan hanyatlik a fűre.

Mellettünk, a padon Pumukli kiejtette a kezéből a fagylaltot, és megrázta az anyja karját:

– Te is láttad, anyu? A tündérművész eltüntette a szerelmét!

1997

Egy különleges nap

*Hova is menekülhetett volna el
szívem önmagam elől? Hova
mehettem volna én magam elől?*

SZENT ÁGOSTON

0.

Kellemes ébredés. Szinte bársonyos.

Frissen sült kenyér illatát érzem. Amikor kinyitom a szemem, hason fekszem egy rusztikus terrakottakövezeten. Nem fájnak az ízületeim, enyhébb a migrén, és könnyebb a levegővétel is. Könnyedén felkelek, és szétnézek.

Látok egy dagasztógépet, egy kiflisodrót, egy kelesztőszekrényt és egy forgó kocsis kemencét, amiben péksütemények sülnek. A jutaszövet zsákokon és papírzacskókon egyforma felirat: Friss croissant – francia pékség 1974 óta.

Leporolom a lisztet a zakómról és a nadrágomról: egy kézműves pékség sütődéjében vagyok.

1.

Az emeletről hangokat és mozgolódást hallottam. Sietősen megtöltöttem egy zacskót croissant-nal és csokis párnával, majd eliszkoltam az utcára nyíló kőlépcsőn.

Egy keskeny, kövezett zsákutcába jutottam, merőlegesen a Boweryre, a Little Italy és a Nolita negyed határán. Épphogy felkelt a nap. Az ezüstös hold még ott bujkált az épületek között. Egy bolt kirakatában világító LED-tábla 6 óra 25 percet mutatott.

A már kialakult rituálé szerint aprót dobtam az újságautomatába, és megnéztem a dátumot a *The New York Times* címlapján.

1997. augusztus 31-e.

Tizenhárom hónap telt el az utolsó utazásom óta.

Ezen a reggelen Diana hercegnő fényképe szerepelt a címlapon.

Egy párizsi autóbalesetben meghalt Lady Diana

Beültem egy taxiba, és az út alatt átfutottam a cikk elejét:

Diana walesi hercegnő ma éjszaka, nem sokkal éjfél után Párizsban, egy Szajna-parti alagútban autóbalesetet szenvedett és meghalt. [...]

A királyi család szóvivője szerint számítani lehetett a balesetre, tekintettel arra, hogy a paparazzók mindenhová követték és folyamatosan zaklatták a hercegnőt – számolt be több francia rádióállomás.

Úgy érkeztem az Amsterdam Avenue-n lévő épület elé, hogy eltökéltem: megtartom, amit ígértem. Elfogadom, ha Lisa nem akar látni, és soha többé nem erőltetem a dolgot.

Ellenőriztem, hogy kint van-e még a neve a postaládán, felmentem a lépcsőn, és határozottan megnyomtam a csengőt. Néhány másodperc múlva közeledő léptek zaját hallottam, és azt gyanítottam, hogy valaki engem néz a kémlelőlyukon át. Az ajtó megnyikordult, én pedig mindenre fel voltam készülve: arra is, hogy Kockahas ökle fogad vagy egy sodrófa (bár Lisa nem az a fajta nő, aki sodrófát tart otthon...).

Lisa nyitott ajtót. Csinos arca először semmilyen érzelmet nem árult el. Elővettem a papírzacskót.

– Nem tudtam, hogy melyiket szeretted jobban, a croissant-t vagy a csokis párnát, ezért mindkettőt hoztam.

Egy szempillantásnyi zavar után Lisa a nyakamba ugrott. Szorosan átölelt, és a derekam köré fonta a lábát. Eldobtam a péksüteményeket, megfogtam a csípőjét, és a lábammal belöktem mögöttünk az ajtót.

2.

A fejem Lisa meztelen hasán nyugodott, ő pedig a nyakamat és a hajamat cirógatta.

Egy órája léptem be a lakásba.

– Emlékszel, miről beszéltünk a múltkor, mielőtt eltűntél? – kérdezte.

– Igen. El akartál mondani valamit.

– Arthur, én azt hiszem, ott voltam a Szent Patrik-székesegyházban az első utazásodkor.

Felkaptam a fejem, és felültem az ágyon.

– Komolyan beszélsz?

Feljebb húzta magán a takarót.

– 1992. július 16-án történt, igaz?

Bólintottam.

– Nem sokkal korábban költöztem New Yorkba, és egy lepukkant albérletben laktam a Mott Streeten. Aznap délután sétálni indultam az Ötödik sugárúton a lakótársammal, egy buzgó katolikussal, képzelheted! – Lehajolt egy ásványvizes palackért. – Akkoriban nem izgattak a templomok, de a Szent Patrikkal szemben volt egy jó kis Victoria's Secret... Amíg én a fehérneműboltban nézelődtem, a barátnőm bement a székesegyházba, de mivel nem jött vissza, utánamentem. Messziről észrevettem a csődületet a szentélynél. Éppen elindultam a padsorok közt, amikor két rendőr becsörtetett, és üldözőbe vettek egy fickót, akin csak egy rózsaszín pöttyös alsónadrág volt. Ma már biztosan tudom: te voltál az!

Engem fejbe kólintott ez a vallomás, de Lisa vidámnak látszott.

– Örület, nem? – kérdezte széles mosollyal. – Alig vártam, hogy elmesélhessem neked!

– Ez nem lehet pusztá véletlen!

– Hát persze hogy nem véletlen. Megmondom én neked, hogy mit jelent: hogy én is része vagyok a történetednek! A világítótorony hozott össze bennünket is, ahogyan Sullivant és Sarah-t.

A gondolat lázba hozta, engem azonban megrémisztett.

– Sullivan elmesélte azt is, hogy ért véget a szerelmük?

– Igen, de mi megtörjük az átkot! – vágta rá magabiztosan.

Hirtelen elbizonytalanodtam. Sullivannek talán igaza volt, amikor figyelmeztetni próbált.

De Lisa lerántotta magáról a takarót. Kinyújtózott, végigsimított a felsőtestemen, és magához húzott. Ajka ide-oda rebkent a mellkasomon és a nyakamon. Ujjaival követte csigolyáim vonalát, kihívóan simogatta a fenekemet, majd magához húzott.

Szeretkeztünk, és Sullivan minden intelme messzire szállt.

3.

Bár nem mondtuk ki, eldöntöttük, hogy a jelennek élünk.

Nem hagyjuk, hogy a pillanat szépségét elrontsa a nyomasztó múlt vagy a bizonytalan jövő.

Minden más elfoglaltság időpocsékolás; az egész napot azzal töltöttük hát, amivel érdemes: a szűkre szabott időben szerettük egymást.

Összekapaszkodtunk, és jóformán ki sem bújtunk az ágyból.

9 óra

Reggelit készítettem. Két tejeskávét. Felséges péksütemények a Friss croissant-ból. Morzsák a lepedőn. A nap visszamosolygott a *sunny-side up*-ből^[13].

10 óra

Lisa az ágyra hordta az összes CD-jét, és meghallgattuk a kedvenc számait az éjjeliszekrényen lévő minihifitornyon. Ekkor hallottam először a *No Surprises* gitárriffjét a

Radioheadtől, a Fugees *Killing Me Softly* feldolgozását és a *Bitter Sweet Symphony* kábító refrénjét.

11 óra

Ismerkedés az aktuálisan futó tévésorozatokkal: kedves bemelegítés a *Jóbarátokkal*, két rész a *Seinfeld*ből és egy a *Vészhelyzet*ből, ez utóbbi egyszerre volt érdekes és nosztalgikus, mintha újra dolgoznék.

14 óra

Végszavaztam Lisának a darabot, amelyet tanult, a Lincoln Centerben fogják előadni. „Szeretni: sóhaj füstje, kósza gőz, majd szikratűz a szembe, hogyha győz, s ha fáj, könnyekből egy nagy óceán.” *Rómeó és Júlia*, első felvonás, 1. szín.

16 óra

Nagyot dobbant a szívem, amikor a konyhapolcon megpillantottam a szakácskönyvemet. Hű társam, ami nélkül nem tudtam volna nagyobb károk nélkül elkészíteni az emlékezetes mézes kacsasültemet. Megkérdeztem Lisát, mit szeretne ebédelni, majd emberfeletti erőfeszítések árán kimásztam a kuckónkból, és lementem a sarki boltba vásárolni. Aztán nekiálltam bolognai lasagnét készíteni. Nem sikerült, de mivel a szerelem vak, Lisa esküdözött, hogy ez a legjobb lasagne, amit valaha evett.

18 óra

Az ülőkádban szűkösen fért el két ember. De mi ketten egygő olvadtunk. A rádióból a Texas, Alanis Morissette és a Cranberries szőlt. A habok között Lisa a legfrissebb *Vogue*-ot lapozgatta, én pedig a *Newsweek* és a *Time Magazine* korábbi számaiból szemezgettem, hogy ízelítőt kapjak az elműlt hónapok híreiből, botrányaiból és hírességeiből: Bill Gates a világ ura, fenyeget a globális felmelegedés réme, új és furcsa világ köszöntött be az internettel, Tupac Shakurt lelőtték Las Vegasban, Bill Clintont újraválasztották, az Intel mikroprocesszora forradalmi változásokat hozott a gazdaságban, de a fellendűlés egyre nagyobb társadalmi egyenlőtlenségekhez vezet.

20 óra

A házi feladatok ideje. Előkészűletként főztem egy zöld teát, Lisa pedig magára öltötte az ingemet. Egymás mellett fekűdtűnk az ágyban, és egy-egy tollal felszerelkezve tettűk a dolgunkat.

Lisa a huszonnégyes szám szimbolikájával kapcsolatos listát állított össze, azzal a kissé bolondos reménnyel, hátha sikerűl megfejtenie a világítótorony rejtélyét (a nap huszonnégy órája, huszonnégy karátos arany, egy mozifilm huszonnégy filmkockája másodpercenként, Krisztus huszonnégy gyógyítása a Bibliában, az emberi testet alkotó huszonnégy elem...).

Én pedig egy személyiségtesztet töltöttem ki, amit Lisa készített, hogy jobban megismerjen.

23 óra

A lakástól két háztömbnyire lévő tapasbár, az Empañada Papas ugyan lármás volt és zsúfolt, de a kemencében sült húsos táskáinak nincs párja. Az asztalnál ülve néztem, ahogy Lisa elindul a pulttól, és keresztülvág a tömegben, kezében két üveg Corona.

Bájos mosolya ragyogott, akár a gyémánt. Miért nem találkoztam vele korábban? Miért nem élhetünk normális életet? A szűrt fényben bőrkabátja barna csillogása összeolvadt mézszőke hajával. Az asztalra tette a két sört, és leült mellém.

A nap folyamán lenyűgözve tapasztaltam, mennyire összeillenek a gesztusaink, összezseng a nevetésünk, egy rugóra jár az agyunk.

De a falon, egy halálfejet formázó mexikói órán peregtek a másodpercek, emlékeztetve, hogy közeledik az idő, hamarosan indulnom kell. És egy régi franciaóráról eszembe ötlött Baudelaire verse, amelyet sosem éreztem még ennyire igaznak.

*Emlékezz! a mohó Idő megnyeri sorra
a játszmát, nincs csalás, csak veszthetsz! – ez a rend.*

Hogy lehet a sors olyan kegyetlen, hogy ezt a büntetést mérte rám?

hajnali 5 óra

A szoba sápadt holdfényben fürdött. Kétségbeesetten pillantottam az ébresztőórára. Félelemtől összeszorult gyomorral, csöndben felkeltem.

Ing, zakó, nadrág, cipő. Jobb lesz készen várni az indulást.

Egyszer csak éreztem, hogy Lisa ott áll mögöttem. Azt hittem, alszik. Átkarolt, csókjaival borította be a vállam és a nyakam.

– Még mindig nem hiszem el, hogy elmész – suttogta, és lenyomott az íróasztal melletti fonott székre.

Az ölembe ült, és kibújt a hálóingből.

Gyöngéden megsimogattam a kékes félhomályban kirajzolódó mellét. Ujjaival beletúrt a hajamba, ajka az enyémet kereste, és megemelte a fenekét, hogy elhelyezkedjen rajtam. Teste megfeszült és elernyedtt, ütemes egymásutánban.

Belém kapaszkodott, hátravetette a fejét, és rám omlott, lehunyt szemmel, félig nyitott szájjal.

Hirtelen minden elhomályosult, és alig kaptam levegőt. Az egyre erősebb tűszúrások mozdulatlanra dermesztettek. Megkettőződött a látásom, és a narancsvirág rettegett illata csiklandozta az orrom.

Csak most ne!

Lisa egyre gyorsabban mozgott, én pedig megragadtam a csípőjét, kétségbeesetten kapaszkodtam mindenbe, amibe tudtam: sóhajaiba és bőrének illatába.

Bármit megadtam volna, csak maradhassak még néhány percig.

Most!

Lisa a szemembe nézett. Megremegett. A gyönyör végigfutott rajta, a teste ívben megfeszült.

A nevemet kiáltotta.

De már nem voltam ott.

Mit vétettem, hogy ilyen árat kell fizetnem?

Milyen megbocsáthatatlan bűnért kell így bűnhődnöm?

1998

A köddé vált férfi

*Veszélytelen utakra csak
a gyöngéket küldik.*
Hermann HESSE

0.

*Vannak nehéz ébredések. Ez a mostani nem olyan. Kikerics-,
hanga- és rózsailat. Frissen nyírt pázsiton fekvé térek
magamhoz.*

*Megdörzsölöm a szemem, felállok, megmasszírozom a vállam.
Süt a nap, de hűvös van. A zakóm zsebében ott lapul a pénzem, de
a nadrágom ki van gombolva és lent van a bokámnál. Gyorsan
felrántom. A nap alacsonyan jár az égen. Az ősz tűzpirosra
festette a fákat. Egy csinos családi ház kertjében vagyok.*

*A lépcsőfeljáróról felveszem a lefóliázott újságot, amit nemrég
dobhatott be az újságkihordó. A cím alapján a Gramercy Park
közelében vagyok, a dátum pedig 1998. október 31-e. Halloween
napja.*

*Az idilli és megnyugtató hangulat nem tart soká. A csöndet
hirtelen két rövid szőrű dog dühös csaholása töri meg. A
házórzókkal a sarkamban futok a kerítéshez, felkapaszkodom, és
puff!, elterülök a túloldalon. A kutyaóól megmenekültem, de a
kerítés felhasította a bőrt a vádlimon.*

1.

Taxi az Amsterdam Avenue-ra. Fel a lépcsőn. Hosszú csöngetés. Lisa döbbsen tekintete, amikor ajtót nyit. Önző megkönnyebbülés, hogy nincs másik férfi a lakásban. Embert próbáló egymásra találás. Fáradtságos győzelem a kíméletlen helyzet és az életünket felforgató időeltolódás felett. Még mindig nem könnyű Lisa helyébe képzelni magam, de megértőnek kell lennem, mert az érzéseink soha nincsenek összhangban: ő több mint egy éve nem látott, én úgy érzem, néhány órája váltunk el...

Én vagyok a köddé vált férfi. Akinek nincs jövője. Aki felbukkan, aztán eltűnik. Aki falja az életet, de nem tud ígérni semmit. Akinek gyorsan kell élnie, és minden napja hullámvasút. Aki nyújtana a napot, hogy minél több emlék maradjon utána, amikor már nem lesz itt.

2.

Én vagyok a köddé vált férfi, de mindenre emlékszem. Ez a nap is egy szempillantás alatt elszaladt, akár a többi. Fájdalmasan, sietősen, a hiány előérzetével, amit mindkettőnkben hagyni fog maga után.

Emlékszem a sok vigyorgó halloweentökre az ablakokban és a kertekben.

A könyvesboltra a Union Square-nél, ahol Emily Dickinson-verseket olvastunk.

A szaxofonosra a Bethesda Fountain előtt, aki a *Bye Bye Blackbird*-öt játszotta.

Emlékszem a sorban állásra a Madison Parknál, hogy együnk egy hamburgert a Shake Shackben.

Arra is, hogy a Mulberry Street egy ráccsal elkerített pályáján megvertem kosárlabdában egy nálam egy fejjel magasabb srácot.

Emlékszem a párra, amelyik szakított a Brooklynba tartó magasvasúton, bár úgy tűnt, szeretik egymást.

Emlékszem Lisa nevetésére a Coney Island-i óriáskeréken.

Ahogy a füle mögé simított egy hajtincset.

A szellőkésekre a pallókból kirakott úton a tengerpart mentén.

A fagylaltárusra, aki forró csokiszószba mártott vaníliafagylaltot kínált.

A lemenő nap fényében elszívott cigarettákra a Brighton Beachen.

A visszaútra Manhattan felé.

A jelmezes gyerekekre az utcán, akik minden házba bekopogtattak, és azt kiabálták: „Lesz kapsz, ha nem adsz!”

A szendvicsezőre a Columbia Egyetem mellett, ahol a város legjobb pastrami szendvicsét lehetett kapni.

A régi mozira az Upper West Side-on, ahol Chaplin-filmeket játszottak.

Emlékszem, milyen fájdalmas volt, ahogy elhitettük magunkkal: soha nem ér véget ez a nap.

Emlékszem, hogy hajnalban, amikor az idő újra elszakított tőle, és az agyamat kisütötte az egyre erősebb áramütés, arra

gondoltam, hogy az életem nem sokáig folytatódhat így tovább.
Ahogy Lisa élete sem.

1999

Szellemhajók

*[...] akik már nem nyeretlen
kétevesek, többnyire tudják, [hogya a
szerelem] egyszerűen napról napra
változó dolog, és attól függően,
mennyit küzd érte az ember,
megkapja, vagy kapaszkodik bele,
vagy elveszíti.*

Column McCANN

0.

Először a hideg.

Fagyos szél csípi az arcom és dermeszti mozdulatlanra a tagjaimat. Jeges hullámként hatol át a ruhámon, a bőrömon, egészen a csontjaimig.

Aztán az a szag.

Szárított hal, alga és gázolaj bűze fojtogat és kavargat fel a gyomrom. Felkelnék, de elfog az undor, és epét hányok. Köhögök, fulladozom, de végül talpra állok. A gyomrom összeszorul a félelemtől. Minden ébredéskor ugyanaz a pánik, ugyanaz a rettegés, hogy vajon hol térek magamhoz és milyen veszély leselkedik rám.

Kinyitom a szemem: a táj körülöttem egyszerre lenyűgöző és komor.

Még nem kelt fel a nap, de az ég alja már világosodik. Ameddig a szem ellát, mindenhol hajóroncsok. A legkülönbözőbb méretű hajókat eszi a rozsdá: régi gőzösöket, teherhajókat, egymásnak dőlő árbócú vitorlásokat, fenékvonóhálós halászhajókat, kompokat, uszályokat és még egy jégtörő hajót is.

Több száz, több ezer kivénhedt bárka egy hajótemetőben.

1.

Fogalmam sem volt, hol vagyok.

Hiába kerestem az ismerős felhőkarcolókat: bármerre néztem, nem láttam mást, csak darukat, gyárkéményeket és egy olajfinomító tetején vöröslő lángot.

Nem volt valami bizalomgerjesztő a környék. Egy lélek sem volt közel s távol. A csöndet csak vízcsobogás, csikorgás, a hajókötelek reccsenése és az éjkék égen keringő sirályok vijjogása törte meg.

Reszkettem, vacogtak a fogaim. Elviselhetetlen volt a hideg, rajtam pedig csak egy vászonnadrág, egy póló és egy könnyű zakó volt. Kicsordult a könnyem, a tél mardosta az arcomat.

Hogy átmelegedjem, megdörzsöltem a karom és belefűjtam a tenyerembe, de ez sem segített. Félttem, hogy ha hosszabb ideig egy helyben maradok, megfagyok.

Tőzeges talajba süppedt a lábam. Utat semerre sem láttam. Nem hajógyár volt ez, csak egy tengeri roncstelep, ahol a magukra hagyott hajók rothadtak a vízben.

Világvégi, apokaliptikus, rémisztő táj.

Csak úgy juthattam ki, ha követem a part vonalát. Hátam mögött a szellemhajók sziluettjével, száz métert vergődtem a sárban, mire elértem a homokos partra vezető kőmólót.

A hidegtől elgémberedett tagokkal, leszegett fejjel, hogy védjem az arcomat a szembe fújó, jeges szélről, futni próbáltam.

Néhány lépés után nem éreztem a testemet. Minden tagom elzsibbadt, lángolt a tüdőm, és valahányszor levegőt vettem, az orromat és a torkomat égette a metsző hideg.

Gondolkodni sem tudtam, mintha az agyam is megdermedt volna.

Húsz perc futás után egy lakótelepre értem, ahol színes zsindeletetűs, kétemeletes házak sorakoztak. Megálltam az első háznál. Egy parkába burkolódzott idős férfi avart égetett a kert közepén.

– Eltévedt? – kérdezte csodálkozva, amikor észrevett.

Fején cowboykalap, hosszú bajsza sárgás a dohánytól.

A térdemre támaszkodtam, és előregörnyedve köhögtem, majd kiköptem a tüdőm. Szédültem, és kalapált a szívem.

– Hol vagyok? – kérdeztem zihálva.

Az öreg megvakarta a fejét, és köpött egyet a dohánytól, mint egy westernhős.

– A Witte Marine hajótemetőben.

– És az hol van?

– Rossville-ben, Staten Islanden.

– Messze van Manhattan?

– Hát, legalább egy óra busszal a komp. Aztán mire azzal átér az ember...

Tanácsstalanul, kővé dermedve álltam.

– Nem vagy valami jó bőrben – jegyezte meg. – Nem akarsz felmelegedni kicsit egy jó forralt bor mellett?

– Nagyon kedves.

– Zachary vagyok, de szólíts csak Bagónak, mint mindenki más!

– Arthur Costello...

Követtem a házba, ő pedig így szólt:

– Vannak ruháim, amik jók lehetnek rád. Tele van velük egy szekrény. A fiamé volt. Lincolnnak hívták. Önkéntes volt a Vöröskeresztnél. Két éve oda lett egy motorbalesetben. Hasonlítasz rá...

Még egyszer megköszöntem a segítségét.

– Milyen nap van ma? – kérdeztem, amikor a lépcsőhöz értünk.

– Péntek.

– És hányadika?

Köpött egyet, és megvonta a vállát.

– Ha hihetünk annak, amit a hírekben mondanak, ma van a világ vége.

Összevontam a szemöldököm.

– Éjfélkor az összes gép megbolondul majd – folytatta. – A rendszer nem tudja kezelni a dátumot, azt mondják. De szerintem ez csak ámítás.

Nem értettem, miről beszél. Beléptem a nappaliba, ahol szólt a tévé. A képernyő alján futó hírekből aztán egy csapásra minden világos lett.

1999. december 31-e volt.

A „világvége” előtti nap.

2.

Lisánál zárt ajtókra találtam. Örökkévalóságnak tűnt, mire kijutottam Staten Islandről, és átutaztam Manhattanen, a Morningside Heightshoz. Mint minden évben az ünnepek idején, turistahordák árasztották el New Yorkot. Az ezredforduló csak tovább rontott a dolgon. A város tele volt rendőrrel. A Times Square körül több utcát is lezártak a forgalom elől, amitől az egész Midtown bedugult.

És a szeretett nő nem volt sehol.

Helyesebben mindenhol ott volt. Az 1999-es év végén New York minden reklámfelületét a Calvin Klein hirdetései borították, Lisa fekete-fehér alakjával. Ő nézett rám a buszmegállók és a telefonfülkék plexiüvegéről, ő suhant fel és le a buszok oldalán és a taxik tetején. Egy minimalista és esztétizáló fénykép: nedves haj, csupasz mell, amelyet tettetett szégyenlősséggel eltakar a karja. Lisa a Hamptons üdülőövezet tengerpartján pózolt.

Füleltem, hátha meghallom Remington nyávogását, de a macska nem volt a lakásban.

Tudni akartam, mi a helyzet, hát dörömböltem.

– Ne olyan hevesen! Láthatja, hogy a kishölgy nincs otthon!

A szomszédban lakó idős hölgy, Lena Markovic hajcsavarókkal a fején lépett ki az ajtón, rosszindulatúan

lebiggyesztve a száját. Mögötte Remington dugta ki a fejét, majd ott termett mellettem, és a lábamhoz dörgölőzött.

– Jó napot, Markovic asszony! Maga vigyáz Lisa macskájára?

– Micsoda éleslátás, fiatalember!

– Nem tudja, hová ment? – kérdeztem, kezemben a macskával.

– Nyaralni. Ő megteheti. Bezzeg én, azzal a kis nyugdíjammal...

– Hová utazott? – fojtottam belé a szót.

– A szigetekre – legyintett.

– Milyen szigetekre?

– Honnan tudjam én azt?

Felbosszantott az öregasszony. Mintha a gonosz női párja lett volna Zacharynak, a hajótemető őrének, aki fáradságot nem kímélve segített rajtam.

– Nem hagyta meg a telefonszámát? – erősködtem tovább.

Markovic asszony megrázta a fejét, de tudtam, hogy hazudik. Határozottan előreléptem egyet, és befurakodtam a lakásba. Megpróbált feltartóztatni, de félrelöktem, és magamra zártam az ajtót, ő pedig odakint ragadt papucsban és hálóköntösben.

Egy régimódi, kétszobás lakásban voltam. Ötven négyzetméternyi hetvenes évek: megsárgult linóleum, mértani formákkal díszített tapéta, dekorlemez bútorok, bézs műbőr kanapé. A telefon az előszobában volt, egy gesztenyebarna műgyanta polcon. Mellette egy naptár, egy jegyzetfüzet, egy telefonregiszter és több post-it cédula. Az egyik öntapadós

papírfecnin megtaláltam, amit kerestem: *Elizabeth Ames, Blue Lagoon Resort, Moorea*, mellette egy tizenkét jegyű telefonszám.

Moorea. Felírtam a sziget nevét, és próbáltam felfogni, mit jelent mindez: Lisa Francia Polinéziában van, azaz idén nem fogunk tudni találkozni.

Az lehetetlen!

Fölemeltem a kagylót, és tárcsáztam.

– Blue Lagoon Resort, parancsoljon! – mondta egy hang franciául.

– Elizabeth Amessel szeretnék beszélni.

– Értem, uram, de... az Egyesült Államokból telefonál, jól gondolom? Nálunk még csak hajnali öt óra van...

– Ébressze fel, kérem, nagyon fontos! Mondja meg, hogy Arthur Costello keresi!

– Megnézem, uram, hogy mit tehetek.

Miközben a recepcióásra vártam, hallottam, hogy valaki döngeti odakintről a bejárati ajtót. Óvatosan kilestem a kémlelőlyukon: ahogy sejtettem, Lena Markovic összecsődítette az egész házat. Füleltem, de mindenhol csak azt hallottam: „Hívják a rendőrséget!”

– Arthur! Manhattanben vagy?

Lehunytam a szemem. Lisa hangja egyszerre volt vigasztaló és szívfájdító.

– Itt vagyok nálad. Pontosabban az elbűvölő szomszédasszonyodnál. Négy órája ébredtem New York egy isten háta mögötti szegletében. Alig vártam, hogy lássalak! Nagyon csalódott vagyok!

– Figyelj, én...

Azonnal éreztem a hangján, hogy valami nincs rendben. Hiányzott belőle a lelkesedés, az izgalom. Biztos voltam benne, hogy egyedül maradtam az érzéseimmel. Lassacskán előntött a méreg.

– Megtudhatnám, mit keresel Polinéziában?

– A társulattal vagyok itt. Egy meleg helyen akartuk köszönteni az új évet.

Fortyogtam a dühtől: Lisa elutazott a világ másik végére nyaralni, holott tudta, hogy bármikor felbukkanhatok. Vállalta a kockázatot, hogy elkerüljük egymást.

– Nem értem: ott sütteted a hasad, pedig tudtad, hogy nemsokára visszajövök? Megvárhattál volna! – fortyogtam.

Erre már ő is felemelte a hangját.

– Mit vársz tőlem? Adjam fel az életemet? Ne találkozzak senkivel? Üljek otthon türelmesen, és várjam azt az egyetlenegy napot az évben, amikor együtt lehetünk? Tizennégy hónapja várok rád, Arthur! Tizennégy hónapja!

Nagyot sóhajtottam. Az eszem felfogta, amit mond, de a szívem darabokra tört.

Egyszer csak egy férfi hangját hallottam – vagy véltem hallani – Lisa mögül.

– Nem vagy egyedül? Van ott egy férfi?

– Nem tartozik rád.

Engem is meglepett az a határtalan féltékenység, ami úrrá lett rajtam. Sosem akartam birtokolni senkit. Kifakadtam.

– Még hogy nem tartozik rám? Azt hittem, egy pár vagyunk. Azt hittem, szeretsz!

Lisa sokáig egy szót sem szólt.

– Sosem mondtam, hogy szeretlek, Arthur. De még ha így is volna, ennek a dolognak kettőnk közt nincs jövője. Ez nem szerelem, csak szenvedés. Rosszabb, mintha egy elítéltet szeretnék, mert akkor legalább mehetnék beszélőre. Rosszabb, mintha feleségül mentem volna egy katonához, aki néha hazajöhet szabadságra!

Az ablak alól szirénázást hallottam. Kihajoltam, és két rendőrautót pillantottam meg a ház előtt. Egyenruhás rendőrök pattantak ki belőle, és a lépcsőház felé siettek.

Magamból kikelve emlékeztettem Lisát a néhány hónappal korábbi beszélgetésünkre:

– Te magad mondtad, hogy a világítótorony összeköt minket, és *te is* része vagy a történetemnek!

– Attól tartok, tévedtem – válaszolta elkeseredetten. – Mit akarsz hallani? Nem ez az első eset, hogy olyasvalakibe szeretek bele, akibe nem kellene. Egyszer már kis híján odavesztem emiatt, te tudod a legjobban.

Dörömbölés. A rendőrök fenyegetőztek, hogy nyissam ki az ajtót, Lisa pedig megadta a kegyelemdöfést.

– Nem várhatod tőlem, hogy feladjak mindent, és csak várjak rád, Arthur! Ne találkozzunk többé! Soha többé. Nem tudok segíteni neked, és elég volt a szenvedésből.

Azzal letette.

Falhoz vágtam a telefont. Ebben a pillanatban betört az ajtó, és két rendőr vetette rám magát.

Nem ellenkeztem, hagytam, hogy letartóztassanak. Bilincsben hurcoltak végig a lépcsőházon, ki az utcára.

– Még egy, aki a fogdán tölti a szilvesztert – harsogta az egyik rendőr, és betuszkolt a Ford Crown hátuljába.

Igaza volt: a történet erre az évre véget ért.

2000

Az orosz szoba

*Végigpillantott a tengeren, és
ráeszmélt, hogy milyen egyedül van.
A mély, sötétlő vízben látta a
szivárványos fényfoltokat.*

Ernest HEMINGWAY

0.

Megint a hideg.

*A jeges levegő, ami összeszurkál, keresztüldöf és
megdermeszt.*

*Egész testemben reszketek. A lélegzetem elakad, az ajkam
megfagyott, a hajam nyirkos, az arcomat porhó borítja.*

*Nagy nehezen kinyitom a szemem, és megpróbálok felállni, de
elcsúszom, és orral a hóba érkezem.*

*Feltápászkodom, megkapaszkodom egy lépcsőkorlátban, és
hunyorogva próbálom kibetűzni az utcátáblákat.*

*Az East Side egy kihalt részén vagyok, az Avenue A és a
Tompkins Square Park sarkán.*

*Megrémít ez a Manhattanben szokatlanul nagy csend. Az
egész városra gyöngyházfényű lepel borul. A vastag hórétegen
visszatükröződik a szürke égbolt, amelyből hópelyhek
szállingóznak.*

1.

Szerencsére jól fel voltam öltözve. Melegített a vöröskeresztes parka, egy pulóver és egy bélelt bakancs, amit Zacharytól, a hajótemető őrétől kaptam. Az utolsó emlékem nem volt valami vidám: a szilveszter éjszakát a huszonnégyes körzet rendőrőrsén töltöttem, egy rakás drogossal és részeggel összezárva. Egy korty pezsgőt sem ittam, mégis úgy éreztem magam, mint aki alaposan felöntött a garatra: fájt a fejem és hányingerem volt.

Elindultam az egyik mellékutcában. Egy fodrászüzlet tulajdonosa a havat lapátolta a szalon bejárata előtt. Hegyeztem a fülem, mert a rádióban, amit magával hurcolt, híreket mondtak.

„Az elmúlt évek legkegyetlenebb hóvihara csapott le az ország északkeleti részére. New Yorkban, ahol reggelre több mint harmincöt centiméternyi hó esett, a kotrógépek már útnak indultak, hogy járhatóvá tegyék a főutakat. Rudolph Giuliani polgármester az imént jelentette be, hogy a város három nagy repülőtere hamarosan újra üzemel, de Brooklynban és Queensben sok háztartás maradt áram nélkül. A hóesés az újévi ünnepségeket is megzavarhatja...”

Megtorpantam. A szemközti járdáról egy düftinkabátba burkolózott férfi integetett. Először nem ismertem meg. Szőrmesapkát viselt, és a nyaka köré tekert sálból csak a két szeme látszott ki.

– Hahó, öcskös, de örülök, hogy újra látlak! – kiáltott.

2.

Egymás nyakába borultunk, és percekig így is maradtunk. Jó volt újra találkozni Sullivannel. Nehéz volt beismernem, de az elmúlt három évben nagyon hiányzott a nagyapám.

– Mikor jöttél? – tette a vállamra a kezét.

Nyolcvanéves elmúlt, de még mindig jó formában volt: könnyű léptű és izmos testalkatú, a tekintete tiszta és ragyogó, a szakálla dús és rendezett.

– Épp most – válaszoltam. – Az utca végén tértem magamhoz, a járdán fekvé.

– Látod, nincsenek véletlenek – örvendezett. – Gyere velem, szörnyen hideg van itt!

– Hová megyünk?

– Az egyetlen helyre New Yorkban, ahol nem fagyunk kockára ilyen időben.

A 110. utcában álltunk meg, a házak közt szerényen megbújó felirat előtt: Russian & Turkish Baths.

A Lower East Side híres orosz és török fürdője egy százéves épületben kapott helyet. Hallottam róla korábban, de sosem jártam itt. Sullivan azonban otthonosan mozgott a fürdőben. Oroszul üdvözölte Igort, a szögletes arcú, kétméteres recepcióst. A tradicionális, hímzett lenvászon inget viselő óriás egy húsz centiméter pengéjű késsel faragott egy fadarabot. Amikor észrevette a nagyapámat, a pultba állította a kést, és az üdvözlésünkre sietett.

Kaptunk egy-egy fürdőköpenyt, törülközőt, papucsot, aztán az öltözőbe kísért minket. A viharos időjárás miatt alig voltak a fürdőben. Átöltöztünk, és követtem Sullivant a kacskaringós

lépcsők és folyosók labirintusában. A törökfürdő, a jakuzzi, a gőzkamra és a fizioterápiás szoba után elértünk a fürdő büszkeségéhez, „az orosz szobához”. A jókora teremben egy tekintélyes kályha állt, forró kövekkel. Azonnal éreztem a száraz és karcos forróság jótékony hatását: kitágultak a pórusaim, kitisztult az orrom, felfrissült a vérkeringésem.

Sullivan a legmagasabb kőlépcsőre telepedett le, ahol a legmelegebb volt. Intett, hogy üljek mellé.

– Először is tisztázzuk: Lisa nincs New Yorkban.

Meg sem próbáltam leplezni a csalódottságomat.

– Fotózáson van Velencében, egy ékszercég megbízásából.

Velence... Bár Lisa kilépett az életemből, szíven ütött, hogy hétezer kilométerre van tőlem. Szótlanul masszíroztam a halántékomat, a nagyapám pedig folytatta:

– Mindent elmesélt. Hidd el, okosan döntöttetek!

– Nem hagyott választási lehetőséget...

A szaunában egyre nagyobb lett a hőség. A fali hőmérő majdnem kilencven fokot mutatott.

– Azonnal megtetszett az a lány – mondtam, a szememet dörzsölgetve. – Heves, kiszámíthatatlan, szeszélyes...

Sullivan – aki jobban ismerte őt nálam – önkéntelenül elmosolyodott. Nekem azonban váratlanul eleredtek a könnyeim.

– A rohadt életbe! Nem tudom elhinni, hogy soha többé nem látom!

Nagyapám zavartan felém nyújtott egy törülközőt.

– Próbálj meg továbblépni, Arthur!

– Nem lesz könnyű – mondtam, és megtöröltem az arcomat.

– Tudom, de lásd be: nem követelheted, hogy várjon rád és maradjon hűséges hozzád! Ezt nem lehet elvárni senkitől!

Most először megadtam magam.

– Biztosan igazad van.

Lehunytam a szemem. Néhány percig nem gondoltam semmire, csak élveztem, ahogy a szaunától új erőre kapok.

– Te mégis meg tudtad őrizni Sarah szerelmét!

Sullivan vállat vont, sóhajtott. Valahányszor a múltba révedt, felcsillant a szeme, de az arca elkomorodott.

– Ő más volt, akkor más idők jártak, és mi egy másik generációhoz tartoztunk. Aztán nézd meg, mi lett a vége! Megöltem, akit szerettem, és semmit sem tehettem, hogy megvédjem a lányomat.

Ismertem a történetet, a tragikus végkifejletet is számtalanszor hallottam már, de ezúttal nem hagyott nyugodni egy dolog.

– Mivel győzted meg Sarah-t, hogy várjon rád? Hogyan szerethetett, amikor olyan ritkán voltál vele?

Felállt, és legyezni kezdte magát a kezével. Válasz helyett felkapta a jéghideg vízzel teli favödröt, és rám zúdította.

– Frissítő, nem igaz?

Felkiáltottam, ő pedig jóízűen kacagott.

Szemrehányóan néztem rá, majd a tekintetem az ajtóban megjelenő két tagbaszakadt oroszra vándorolt. Mindketten kopaszok voltak, tele tetoválással, és csak egy rövidnadrág meg atléta volt rajtuk.

– Eljött a masszázs ideje – szólt Sullivan.

Bizalmatlanul néztem őket, de beadtam a derekam. A masszázs egy erőteljes, olívaolajos átkenést jelentett, amit tölgy- és nyírfavesszőkkel történő ostorozás követett. Először tiltakoztam, de végül hagytam, hogy „megvesszőzzenek”, és a kellemesen friss, erdei illatban beszélgettem tovább a szomszéd ágyon fekvő nagyapámmal.

– Mivel töltötted az elmúlt három évet? – kérdeztem.

– Kerestem egy csomó pénzt.

– Tényleg? A tőzsdén?

Helyeslően mordult egyet.

– 1995-ben eladtam a három aranyrudat, és a pénzt befektettem a tőzsdén. Öt év alatt a Nasdaq megötszörözte az értékét. Év elején aztán eladtam az összes részvényt, mielőtt zuhanni kezdett volna az árfolyam.

– Gazdasági válság?

– Nem, csak a technológiai lufi kipukkadott. Ahogyan az várható volt. Már Keynes is megmondta: „A fák nem nőnek az égig.” Időbe telik majd, mire rendeződik a helyzet, de a sok birka minden pénzét elbukja. – Gúnyosan felnevetett: – Az ostobák! Öt évbe telt, mire rájöttek, hogy semmi nincs a mögött, amivel kereskednek! A startupok semmi profitot nem termeltek, csak ígéretekkel kecsegtettek.

– És te? Agyfúrta voltál, mint a többiek?

– Ahogy mondd – vágta rá elégedetten.

– És mihez kezdte a pénzzel?

– Félretettem neked.

Szomorúan felnevettem.

– Bajosan tudnám elkölteni.

– Ne becsüld le a pénzt, Arthur! Az a szabadság fokmérője. Még előtted az élet, és hidd el, tudom, miről beszélek! Alakulhat úgy, hogy jól jön egy kis tartalék, amivel megvalósíthatod, amit elterveztél.

3.

– Ez a tiéd – nagyapám egy útlevelet nyújtott felém.

Megláttam rajta a saját fényképemet, és azonnal eszembe jutott Copyzós Stan, Alphabet City hamisítója.

– Egy „valódi hamisítvány”, jól mondom?

– Bizony ám – helyeselt Sullivan. – Mestermunka. Szinte már igazi.

Este hat óra volt. A Russ & Daughter jiddis *appetizing shop* előtt álltunk sorban az East Houston Streeten. Sullivan szerint itt kapni a legfinomabb bagelt a városban.

A fürdő után „hazamentünk”. A délutánt a kandalló előtt töltöttem, néztem a tévét és régi újságokat lapozgattam. Megtudtam, hogy meghalt Frank Sinatra, Stanley Kubrick, Joe DiMaggio és Yehudi Menuhin. Elszörnyedve olvastam a lövöldözésről a Columbine középiskolában. Kiderült, hogy Bill Clinton népszerűsége túlélte a Lewinsky-botrányt, de öt héttel az elnökválasztás után, a szavazatok újraszámlálását követően ifjabb George W. Bush lett az új amerikai elnök...

– Fáradjanak be!

Elindultam a pult felé. Alig bírtam korgó gyomrommal, olyan éhes voltam. Két szezámos bagelt kértem lazaccal, kapribogyóval, hagymával és krémsajttal töltve, aztán követtem Sullivant a bejárat melletti padokhoz.

Alighogy elhelyezkedtünk, egy régi térképet vett elő a *24 Winds Lighthouse*-ról.

– Az elmúlt években beleástam magam a világítótorony történetébe. Mindent összegyűjtöttem a szerkezetéről, az építéséről, hátha sikerül megfejtenem az átkot, ami sújt minket.

– És találtál valamit?

– Sajnos az égvilágon semmit. Mindez csak megerősített abban, amit mindig is gondoltam: képtelenség megtörni az átkot.

– Nem nyugszom bele!

– Lelked rajta, de semmi értelme, és nem hiszem, hogy érdemes erre pazarolnod az időt. – Bekapott egy ecetes halat, majd folytatta: – Én azt hiszem, hogy a világítótorony az élet metaforája. Jobban mondva a sorsé. A sorssal pedig senki nem szállhat szembe.

Eltüntettem az első bagelt, és a szezámmagokat csipegettem a másodikról.

– Nem hiszek a sorsban.

– A „dolgoz rendjére” gondolok, amin nem tudunk változtatni. Tudod, hogy az ókorban mit gondoltak a végzetről?

Megráztam a fejem.

– A dolgok láncolata, ami meghatározza, hogy mi történt a múltban, mi történik most és szükségképpen mi történik a

jövőben.

– Nem hiszek abban, hogy az életünk előre meg van írva. Túl könnyű volna: nincs egyéni felelősség, nincs bűn, nincs cselekvéskényszer...

– Néhány dolog azért történik, mert meg kell történnie, és nincs más választásunk, mint elfogadni és megszokni.

Szkeptikusan hallgattam. Az volt az érzésem, hogy Sullivan ezekkel a nagy szavakkal próbálja meg elkenni a dolgot.

Eszembe jutott még valami.

– Sosem gondoltál arra, hogy ami történik velünk, az valamiféle büntetés?

– Büntetés?

– Megtorlás egy korábbi vétkünk miatt.

Az ablak felé fordította a fejét, és az üvegen át a fehérbe borult, néma várost nézte, amely mintha megdermedt volna a hópáncél alatt.

– Mégis miféle vétek miatt? – kérdezte a nagyapám.

De nekem fogalmam sem volt róla.

4.

Hazaérve Sullivan egy vastag fahasábot tett a tűzre, megkínált egy pohár sherryvel, és rágyújtott egy szivarra.

Az este azzal telt, hogy megpróbált bevezetni az internet világába. Egy ovális műanyag tokba zárt színes, miniatűr számítógépen megmutatta, hogyan kell szörfölni és e-mailt küldeni.

Aztán ivott még egy pohárral, és elszenderedett a fotelben. Feltettem a fülhallgatót, és tovább barangoltam a kibervilágban. Létrehoztam magamnak egy postafiókot, meghallgattam a legújabb slágereket (a fülbemászó *Maria Mariát* Carlos Santanától, a *Californicationt* a Red Hot Chili Pepperstől, a *Beautiful Dayt* a U2-tól és a *Stan* című számot egy Eminem nevű rappertől), órákon át böngésztem az online újságokat és a fórumokat, ahol a *Harry Potter* sikerétől kezdve az emberi genom megfejtéséről szóló legfrissebb tudományos cikkig mindenről szó esett. Éppen kedvenc baseballcsapatom, a Red Sox oldalát nézegettem, amikor felkelt a nap.

Sullivan is felébredt. Közös reggelink után lezuhanyoztam, tiszta ruhát és meleg cipőt vettem, és belebújtam a vastag vöröskeresztes parkámba.

– Ne feledd a pénzt! Sosem tudhatod, hol ébredsz – tanácsolta nagyapám, azzal a páncélszekrényből kivett egy köteg ötvendollárost, és a zsebembe tuszkolta.

Indulásra készen ültem a kanapén, mint egy hegymászó a csúcstámadás előtt.

– Jövőre találkozunk, rendben? Egy olyan öregember, mint én, már vágja a centit – morgott Sullivan.

– Úgy lesz, ígérem. Nekem meg túl gyorsan telik az idő.

– Nem bírsz megválni ettől a vörös kabáttól? – ugratott, hogy ne legyen olyan fájdalmas a búcsúzás.

– Megszerettem...

Amint a narancsvirágillat csiklandozni kezdte az orrom, összeszorult a gyomrom. Szomorú voltam, hogy megint el kell

mennem, és aggódtam, hogy hol fogok ébredni...

– Milyen volt a legrosszabb ébredése? – kérdeztem Sullivant.
Megvakarta a fejét.

– 1964 nyarán a harlemi zavargások kellős közepébe csöppentem. Az egyik zsaru úgy odasózott a gumibotjával, hogy még most is látszik a helye.

A testem remegni kezdett, de még hallottam, ahogyan szemrehányóan azt mondja:

– Ejnye, Arthur! Olyan a hajad, mint a szénaboglya. Jó, jó, ugrálsz az időben, de azért még adhatnál a megjelenésedre...

2001

A két torony

*Ritka, hogy két ember egyszerre
ugyanazt akarja. Olykor ez a
legnehezebb az emberi sorsban.*

Claire KEEGAN

1.

Arra ébredek, hogy gyomorsav égeti a nyelőcsövemet.

Átkozott gyomorégés!

Kinyitom a szemem, és az órámra nézek. Nem sokkal múlt fél hét. A nap első sugarai áttűznek a zsalu résein. Mellettem horkol egy férfi.

Philip... vagy talán Damian.

Hányingerem van, migrén kínoz és kába vagyok. Óvatosan kikelek az ágyból, felkapom a melltartómat, a farmeremet, a felsőmet és a kabátomat. A fürdőszobában jéghideg vízzel lezuhanyozom: elektrosokk híján talán ez is segít összeszedni a gondolataimat.

Erőteljesen beszappanozom az arcom. Muszáj, hogy visszatérjen belém az erő! Még fontosabb, hogy tisztán lássam a dolgokat. Az életem darabjaira hullott. Csak sodródok, kicsúszott a talaj a lábam alól, hülyeségeket csinálok. Túl sokat

iszom, túl sokat bulizom és túl sok pasival kavarok, egyikük nagyobb barom, mint a másik.

Megtörölközöm egy fürdőköpenyben, amit az egyik szekrényben találtam. Gyorsan magamra kapom a ruháimat, és lábujjhegyen kiosonok a hálósobából. Semmi kedvem beszélgetni, de Hogyishívják szerencsére továbbra is horkol.

A nappali ablakából észreveszem a The Odeon étterem színpompás logóját. A TriBeCa negyedben vagyok, a Thomas Street és a Broadway sarkán. A táskámért nyúlok, és lassan derengeni kezd a tegnap este: kiállításmegnyitó egy galériában, aztán vacsora a Nobuban és koktélozás a környék bárjaiban.

A liftben ránézek a telefonomra, SMS-em jött.

Boldog születésnapot, drága Lisám!
Sokszor gondolk rád. Anyu

Teljesen kiment a fejből: ma van a huszonnyolcadik születésnapom.

2.

Az ég sosem volt még ilyen ragyogó kék.

Egy kapucsínóval a kezemben sétálok a Church Streeten.

Megigazítom a frizurám a kirakatüvegben. Ma reggel a Battery Parkba kell mennem, fotózásra egy női magazinnak. Amíg nem adom fel a színpadi álmaimat, és tovább járkálok castingra, egyedül a fotózásból jön be valami pénz. Tudom, hogy ez nem lesz örökké így, és a születésnapom emlékeztet is az idő múlására. Idén már kevesebbet csörgött a telefonom: a

divat világában mindig új arcokra van szükség, és vészesen közelít az idő, amikor elfelejtenek.

Reggeli csúcs: a járdát ellepik a munkába siető emberek. Férfiak és nők, fehérek, feketék, ázsiaiak, latinók. Hömpölygő, egymásba olvadó, erőtől duzzadó folyam.

Elkapok néhány beszélgetésfoszlányt. Meló, gyerekek, család, testi, lelki bajok. Reggel nyolckor New Yorkban minden élet felér egy regénnyel.

Korábban érkezem a találkozóra. A fémes kék égbolt és a könnyű szellő lélegzetelállítóan széppé varázsolják Manhattan déli csücskét.

– Hahó, Lisa!

Megpillantom Audrey Swant, ő a fényképész. Kedvelem a lányt: mindketten ugyanazzal a csendes belenyugvással végezzük a munkánkat. Ő húszévesen arról álmodott, hogy haditudósító lesz, én pedig Meryl Streep akartam lenni. Ma mindketten Ralph Laurennek fotózunk.

Egymás nyakába borulunk.

– Kidobott az ágy? – kérdezi. – Még legalább fél óra, mire a lányok ideérnek.

Elkísérem a park közepén felállított sminksátorig. Kiveszi a kezemből a holmimat, és kávéval kínál.

Magának is tölt egyet, és az egyik padon elkortyolgatjuk, a járókelők és futók között.

Trécselünk a napsütésben, háttérben a komp, a Szabadság-szobor és az Ellis Island.

Ilyen-olyan bajainkról beszélgetünk. Az életünkről.

Egyszer csak egy görkorcsolyás srác áll meg előttünk. Tenyeréből ellenzőt formál a szeme elé, észak felé néz, furcsán kémleli az eget.

Mi is odafordulunk.

A World Trade Center egyik ikertornya lángokban áll.

3.

– Biztos csak egy sétarepülő találta el az épületet – nyugtatja magát egy biciklista.

Negyedórán át le sem vesszük a szemünket a kétszáz méterre lévő toronyból felszálló fekete füstoszlopról. Audrey, kezében a fényképezőgéppel, megállás nélkül kattogtat. Ekkor még a legtöbben azt hisszük, hogy baleset történt, bár egy futó az 1993-as merényletet emlegeti, amelyben hatan meghaltak.

Aztán egy második repülő tűnik fel az égen. Nem volna szabad itt repülnie, pláne nem ilyen alacsonyan. Csak nézzük, ahogy kanyarodik, és becsapódik a második toronyba.

Kétségbeesett morajlás fut végig a parkon. A szemünk előtt lezajló katasztrófa olyan szürreális, hogy egy ideig meg sem bírunk mozdulni. A következő percben világossá válik, hogy nemcsak nézői vagyunk a tragédiának, hanem a szereplői is. Kitör a pánik.

A legtöbben futásnak erednek kelet felé, a Brooklyn Bridge irányába, de én inkább Audrey után megyek a támadás helyszíne felé.

A villogók sűrűjében lencsevégre kapja a döbbenetet, a rémületet és a félelmet. A mentősök tapintható feszültségét, a

semmibe révedő tekinteteket, a kóválygó, tanácstalan tömeget. Mint a lángoló méhkasból menekülő méhek.

A járdák, az utak: akár egy csatamező. Fájdalomtól összeroskad, vérző, megégett sebesültek. Bejrút Manhattan kellős közepén.

Mindenfelé üvegszilánkok, törmelékek, fémforgács. Több ezer papírlap száll a levegőben. Káosz, füst, apokalipszis. Kétségbeesett kiáltozás és imádkozás mindenfelől.

A tömegben azt beszélik, hogy egy harmadik repülőgép a Pentagonba csapódott. A rendőrök is tehetetlenek, azt tanácsolják, észak felé meneküljünk.

Körbenézek, Audrey eltűnt. Hiába kiabálok a nevét, nem válaszol. Rajtam is úrrá lesz a pánik. A Church Streeten menekülök, amikor szörnyű dübörgés hallatszik. A Leviatán halálhörgése, egy sárkány dühös ordítása.

Megfordulok, és kővé dermedek az elképzelhetetlen láttán: az egyik torony mindjárt összedől. Mintha villám csapott volna bele, a felhőkarcoló összeroskad, majd hatalmas törmelék- és porfelhő közepette a földre omlik.

A rémülettől mozdulni sem bírok. Akármerre nézek, kiabáló, menekülő embereket látok, akik próbálják menteni az életüket a lavinaként rájuk zúduló hamutól és acéltól, ami mindent elsöpör, ami az útjába kerül.

A robaj egyre hangosabb. A romok, törmelék, fémgerendák kíméletlenül hömpölygő áradata közelít felém.

Meg fogok halni.

Kész, ennyi volt...

4.

De túléltem.

Szeptember 11-e van, este nyolc óra. Az Empañada Papas tapasbár pultjánál ülök, két háztömbnyire a lakásomtól.

Majdnem elsodort a porfelleg, de az utolsó percben Audrey megfogta a kezem, és berántott egy kis boltba. Egy fagyasztóláda mögött gubbasztva, összeszorított térddel, a fejünket védve vártuk, hogy elvonuljon a vihar. Az áradat úgy megtépázta a boltot, mint egy hullámok hátán sodródó dióhéjat. Maga alá temetett minket az omladék. Amikor feltápászkodtam, egy atomrobbanás utáni tájkép fogadott. A levegő fakószürke volt, testemet vastagon belepte a hamu.

Intek a pincérnek, hogy kérek még egy kört. Észak-Manhattanben vagyok, messze a World Trade Centertől, de ma este az egész város olyan, mint ostromállapot vagy kijárási tilalom idején.

A mindig zsúfolt és pezsgő bárban most alig lézeng valaki. Az a kevés vendég is a telefonját nyomkodja, hogy kapcsolatban maradjon a szeretteivel, vagy meredten bámulja a tévét, ahol riporterek és „szakértők” próbálják megfejtetni, mi történt.

Kortyolok egyet az italból.

Ahogy sok New York-i, ma én is kis híján mindent elveszítettem. De pontosan mit is?

Milyen életet? Milyen szerelmet?

Ha meghaltam volna, kinek hiányoznék most?

Talán a szüleimnek. De rajtuk kívül?

Egy különös emlék motoszkál a fejemben. Ma reggel, amikor megindult felém a betonrengeteg, és biztos voltam benne, hogy

meghalok, őt láttam magam előtt.

Arthur Costellót.

Nem az anyámat vagy az apámat. És nem is egy másik férfit.

Miért? Három éve nem láttam, mégis folyton ő jár az eszemben.

Vele jól éreztem magam. Magabiztos voltam, kiegyensúlyozott, felnőtt.

Amikor rám nézett, az a ritkán tapasztalt érzés fogott el, hogy jó helyen vagyok. Mellette az a lány, az a nő lettem, aki mindig is lenni akartam.

De hogy lehet együtt élni egy férfival, aki minden évben csak egy napig létezik?

Valakivel, akit sosem tudok bemutatni a szüleimnek.

Akivel sosem lehet igazán tervezni.

Akihez nem lehet odabújni a magányos estéken.

A kurva életbe!

Egy hajtásra felhajtom az italt.

Ma este nagy szükségem volna rá. Mindent megadnék, ha újra felbukkanna az életemben.

Összefontam az ujjaimat, lehunytam a szemem, és imádkozni kezdtem, mint amikor tízéves voltam: *Istenem, kérlek, hozd vissza nekem Arthur Costellót! Kérlek, add vissza őt nekem!*

Természetesen semmi sem történt. Fásultan intettem a pincérnek egy újabb koktéért.

Hirtelen hangos üvegcsörömpölés hallatszott a konyha felől, az egész étterem összerezzent. Mintha valaki elejtett volna egy

halom tányért. Aztán velőtrázó sikoly harsant fel. Mindenki abbahagyta a beszélgetést, és hátrafelé nézett. A konyha ajtaja kivágódott, és egy torzonborz férfi jelent meg.

Vöröskeresztes parka volt rajta.

NEGYEDIK RÉSZ

A Costello nemzetség

2002

Újult erővel

*A lényegeset nem láthatjuk előre.
Mindnyájan találkoztunk forró
örömmel ott, ahol semmi nem ígért
örömet. Olyan honvágy él bennünk
utánuk, hogy még nyomorúságunkat
is visszakívánjuk, ha ezek az örömök
a nyomorúságban születtek.*

Antoine de SAINT-EXUPÉRY

0.

A forgalom ismerős zaja.

Lágy, tavaszi szellő. Kellemes ébredés.

*Kinyitom a szemem. Hajnali világosság dereng. Egy sötétzöld
fapadon fekszem, egy platánokkal szegélyezett, széles sugárút
melletti járdán.*

*Az enyhe idő és a kellemes környezet ellenére érzek valami
szokatlant.*

*Szemügyre veszem a rendszámablákat, egy sövénnyel
körbekerített étterem cégérét – La Closerie des Lilas –, a pad
melletti hirdetőoszlopon a hamarosan mozikba kerülő film
plakátját, majd az utcatáblára függesztem a szemem – boulevard
du Montparnasse.*

Hegyezem a fülem, és megállapítom, hogy körülöttem mindenki franciául beszél.

Most először nem New Yorkban ébredek.

Hanem Párizsban!

1.

Futásnak eredtem. Fel kell hívnom Sullivant! A Notre-Dame-des-Champs templom előtt megpillantottam egy telefonfülkét, de egy hajléktalan aludt benne. Ránéztem a készülékre, és eszembe jutott, hogy nincs nálam kártya. Hagytam az egészet, és inkább taxiba ültem. Elmagyaráztam az első sofőrnek, aki megállt, hogy csak dollár van nálam, de dupla árat fizetek a fuvarért, ha elvisz a repülőtérre. A fickó továbbhajtott, válasza sem méltatva. Szerencsére a következő kedvesebb volt, és intett, hogy üljek be.

A műszerfal órája reggel fél nyolcat mutatott. Az ülésen egy *Le Monde* hevert, a dátum rajta 2002. június 12-e, szerda. A címlapon Zinedine Zidane fényképe és egy vastagon szedett cím:

**Franciaország búcsúzik a világbajnokságtól
Az 1998-as címvédő 2-0-ra kikapott a dánoktól**

Nem elég, hogy kilenc hónapot ugrottam az időben, ezúttal egy másik kontinensen ébredtem fel.

Az ablaküvegen át bámultam az elsuhanó táblákat, rajtuk csupa olyan hely, amiről sosem hallottam: porte

de Bagnolet, Noisy-le-Sec, Bondy, Aulnay-sous-Bois, Villepinte... Nem volt nagy forgalom. Alig háromnegyed óra múlva kint voltunk a Charles-de-Gaulle-on. A taxis javaslatára a 2E terminálnál szálltam ki, mert itt volt a Delta Airlines standja. Hála Sullivan előrelátásának, a zsebemben ott lapult egy köteg ötvendolláros és egy remélhetőleg érvényes útlevel.

A 10:35-ös járatra még maradtak jegyek. Készpénzzel fizettem, és gond nélkül átjutottam a határellenőrzésen. A váróteremben kerítettem magamnak egy kávét meg egy mazsolás csigát, és beváltottam néhány dollárt euróra, amiből vettem egy telefonkártyát. Mielőtt felszálllok a gépre, szerettem volna megbizonyosodni, hogy Lisa New Yorkban van. Hiába tárcsáztam többször Sullivan számát, nem vette fel. Az időeltolódás miatt New Yorkban hajnali három óra volt, azaz a nagyapám vagy nagyon mélyen aludt, vagy nem volt odahaza.

Egy Relay boltban vásároltam pár amerikai újságot. George W. Bush jelmondataival volt tele mindegyik: „a terrorizmus elleni háborúval” és „a gonosz tengelyével”. Hamarosan megkezdődött a becsekkolás, és nemsokára fent voltam a gépen, egyik oldalamon egy anyuka próbálta megnyugtatni a kisfiát, másik oldalamon egy izzadságszagú kamasz teljes hangerőn walkmant hallgatott.

Az utazás alatt a tegnapi eseményeken gondolkodtam. Jobban mondva a tavalyiakon...

Azon a gyászos 2001. szeptember 11-én az Empañada Papas konyháján tértem magamhoz, és legnagyobb meglepetésemre Lisát pillantottam meg a pultnál, mintha csak rám várt volna.

Amikor észrevett, sírva borult a nyakamba. A terrortámadás csillapíthatatlan élni akarást keltett benne. A kaotikus nap ellenére mi egymásra találtunk, és egymáséi lettünk. Sietve, gátlások és a holnap ígérete nélkül.

Lisa aludt, amikor „elindultam”. Úgy tűntem el, hogy nem beszéltünk a jövőnkről. Mire számíthatok így most? Mosoly fogad majd vagy két pofon?

Azt hittem, sosem ér véget a repülőút. Alighogy az Airbus leszállt a Kennedy repülőtéren, bepattantam egy taxiba, és a Morningside Heights-i lakáshoz vitettem magam.

Majdnem dél volt, mire odaértünk. Megkértem a sofőrt, hogy várjon meg, és lábujjhegyen felsettenkedtem a lépcsőn. Becsengettem, de senki nem nyitott ajtót. Minden elővigyázatosságom ellenére egyszer csak Lena Markovic, a zsémbes szomszédasszony jelent meg a folyosón, egy paprikaspray-vel felszerelve. Célba vett, de elfutottam. Már csak az hiányzik, hogy elkapjanak a zsaruk! Visszaültem a taxiba, és irány a Washington Square. Kopogtattam Sullivan ajtaján, de itt sem jártam több sikerrel, mint az előbb. Már indulni készültem, amikor az oroszlános kopogtató karmai közt észrevettem egy borítékot, amin az én nevem állt.

Szervusz, öcskös!

Sosem hittem Istenben.

Lehet, hogy tévedtem.

Lehet, hogy mégis van egy Építőmester, aki irányítja a sorsunkat. És talán még ő is megkönyörül néha.

Nagyon szeretném, ha ma visszajönnél...

Kívánom, hogy részese lehess mindennek, ahogyan negyven évvel ezelőtt nekem is megadatott.

Nem vagyok hívő, mégis hetek óta imádkozom itthon, egymagamban.

Egyedül, keresve a szavakat, tanácstalanul, hogy mit ígérhetnék, ha meghallgattatok.

Szóval ha van Isten ezen az elcsesztett világon, és éppen ma jössz vissza, szedd a lábad! A Bellevue Hospital szülészeti osztályán vagyunk.

Siess!

Apa leszel!

2.

Futok.

Futok a kórház folyosóján egy nővér után.

Utoljára nyolc éve jártam itt, amikor Lisa bevett egy rakás altatót és felvágta az ereit. A halált kereste.

Ma életet ad.

Egyszer fent, máskor lent. Most fent! Muszáj túrni a csapásokat, kitartani, fittyet hányni a nehézségeknek. Megvárni, míg elül a vihar. Túlélni az özönvizet. Mert az élet előbb-utóbb kárpótol. Nem mindig, de gyakran.

Rendszerint akkor, amikor a legkevésbé számít rá az ember.

Benyitok a 810-es szobába.

Lisa az ágyon fekszik, mellette egy szülésznő és Sullivan. Lisa gyönyörű a nagy pocakjával, csak úgy ragyog. Teljesen átalakult. Amikor meglát, felsikolt, és elerednek a könnyei.

– Annyira vártalak!

Megcsókolom, aztán Sullivant is megölelem.

– Szavamra, tudtam! – kiáltja a nagyapám, és szorosan megölel.

Az ő szeme is könnyes. Sosem láttam még ilyen boldognak.

– Honnan jössz?

– Párizsból. Majd elmesélem!

Lisa hatalmas pocakját nézem. El sem tudom hinni, hogy ez megtörténik velünk. Hogy szülők leszünk.

– Orvos vagyok – közlöm a bábával. – Hogy állunk?

– Tízkor kezdődtek a fájások és egy órája elfolyt a magzatvíz. Hat centire tárgult ki a méhszáj.

– Kapott epidurális érzéstelenítést?

– Igen, de túlادagolták, úgyhogy ritkultak a fájások – válaszolja Lisa. – Nem tudom megmozdítani a lábam.

– Ne aggódj, drágám! Megvárjuk, míg elmúlik a hatása, és akkor kapsz egy gyengébb injekciót.

Betty, a szülésznő pár percre magunkra hagy bennünket, ezalatt Lisa megmutatja az ultrahangfelvételeket.

– Kisfiú – mondja büszkén. – Jól tetted, hogy eljöttél ma, mert képzeld, megvártalak a névválasztással.

Legalább egy óráig tanakodunk, hogy kinek melyik keresztnév tetszik. Sullivan is belekotyog, de végül megegyezünk a Benjaminben.

– Legközelebb, ha méltóztatsz meglátogatni, a jó címre gyere! – figyelmeztet Lisa.

– Hogy érted?

– Csak nem gondoltad, hogy abban a mákszemnyi lakásban fogom felnevelni a fiadat? Elköltöztem.

Sullivan polaroid képeket vesz elő a zsebéből. Elsőként egy csinos Greenwich Village-i téglaház fényképét nyújtja felém. Felismerem a Cornelia és Bleecker Street sarkát, nem messze az Oyster Bartól, ahol osztrigát ettünk 1995-ben. Megindultan nézem a berendezett gyerekszobáról készült képeket: egy kiságy, pelenkázó, komód, babakocsi, hordozó, hintaágy...

Most már tudom, mire ment el a tőzsdei nyereség.

A szabadság fokmérője.

– Itt a doktor úr – szól Betty.

– Én is doktor vagyok!

– Az lehet, uram, de a szülést nem maga fogja levezetni.

– Eszedbe ne jusson! – visszhangozza Lisa is.

A szülésznő elhelyezi Lisa lábát a kengyelben, és emlékezteti, mire figyeljen a fájások alatt és hogyan lélegezzon. Bár Lisa azt hiszi, szép fokozatosan jönnek majd a dolgok, most megérti, hogy elkezdődött a hajrá.

– Amikor érzi, hogy jön a fájás, nyomjon! – tanácsolja az orvos, aki úgy lép be a kórterembe, mint egy show sztárvendége.

A következő tíz percben fogom Lisa kezét, és egy-egy kacsintással, biccentéssel, viccelődéssel próbálom tartani benne a lelket.

Orvosként tudom, hogy jól haladnak a dolgok. A baba feje hamar kibukkan.

A kórházban levezettem pár szülést, és tudom, hogy a következő tolások a legfájdalmasabbak. Lisa elengedi a kezem, és felüvölt. Levegő után kapkod, zokog, fulladozik, és néha

mintha feladná, de aztán összeszedi minden erejét, és küzd tovább.

Aztán a végére ér. Megkönnyebbülés. Megáll az idő.

Sikerült, kicsusszant az egész kis test... a gyermekünk már Lisa mellkasán kapálózik és ordít. Lila, ráncos és életerős.

Elvágom a köldökszínort, és a kisfiam fölé hajolok. Lisa rám néz. Előntenek az érzelmek. Könnyek, izzadság, vér. Tájkép győztes csata után.

Mostantól hárman vagyunk.

3.

A bába és a nagyapám tekintetének kereszttüzében megmosdatom a fiamat. Alaposan megcsodálom. Hosszú és vékony, a mellkasa domború, apró ujjai finomak, vékonyak. Fekete haja van és mandulavágású szeme, egyszerűen gyönyörű.

– Köszönöm a lakást! – hálálkodom, miközben megtörlöm az újszülöttet.

– Nincs mit – feleli Sullivan. – Ne aggódj! Gondját viselem a családnak, amíg távol leszel.

– És veled minden rendben?

Felkacag.

– Ne aggódj értem, öcskös! Hála ennek a csöppségnek, újra fiatalnak érzem magam!

Amikor a nagyapám és Betty kimennek, mellkasomon a kis Bennel leülök egy fotelbe, a napsütötte háztetőkre néző ablak elé.

A testünk egymáshoz simul.

Halkan sírok.

Hosszú percekig egyedül maradok a fiammal, aki a káosz közepén fogant meg, a hamu és félelem napján.

Milyen lesz vajon? Hogyan boldogul majd ebben a veszélyekkel teli világban? Tudom-e majd szeretni, védelmezni őt, én, aki sosem vagyok jelen?

A karommal letörlöm a könnyeimet. Boldogságomba a felelősség súlya vegyül.

Tudom, hogy néhány óra múlva elmegyek.

Most először erősnek érzem magam.

Nézem az alvó csecsemőt, erőt merítek belőle, és mosolygok.

Micsoda kaland!

Végiggondolom, mi mindenben mentem keresztül, mire elértem ide.

Ki kell tartanom! A kisfiam miatt.

Egy napon megszakad az ördögi kör.

A mai egy fontos állomás. Hosszú még a harc, de úgy érzem, ma fontos győzelmet arattam.

Semmi sem lesz olyan, mint azelőtt.

Élvezem a különleges pillanatot.

Új élet kezdődik.

2003–2010

A múltó idő

Még nagyon fiatal volt, így hát nem tudta, hogy a szív memóriája a rossz emlékeket kiveti magából, a jókat pedig felnagyítja, és hogy ezzel a csalafintasággal érjük el, hogy el tudjuk viselni a múltat.

Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ

1.

Telt-múlt az idő.

Továbbra is évente egyszer ébredtem fel, mindig Manhattanben vagy valahol New York államban. Néha egy szép helyen (a 28. utcai virágpiacon, egy puha kanapén a Campbell Apartment bárban, a Rockaway Beachen egy nyári reggelen), máskor rosszabb körülmények között (New York elhagyatott temetőjében a Hart Islanden, az Ötödik sugárutat elárasztó tömegben a Szent Patrik-napi felvonuláson, egy bűntény helyszínén, egy lepusztult hotelszobában a Bedford Stuyvesant negyedben, egy még meleg, vérző holttest mellett).

Kialakítottam bizonyos rutint. Odafigyeltem, hogy induláskor mindig legyen rajtam az órám, meleg ruha, jó cipő és elegendő készpénz. A megérkezés után pedig, ha tehettem, azonnal taxiba ültem, és siettem a családomhoz.

Benjamin gyorsan nőtt. Túl gyorsan.

Lisa az évek során vaskos albumokat töltött meg fényképekkel, és bőszen kamerázott, így minden alkalommal úgy érezhettem, hogy sikerült pótolnom valamennyit az elveszett időből. Csillogó szemmel gyönyörködtem a fiam első mosolyában, hallgattam, ahogy először mondja, hogy „papa”, „kukucs”, „pá-pá”. Megcsodáltam az első fogacskáit, amitől olyan lett, mint Tapsi Hapsi, első tétova lépéseit, képeskönyveit, plüssállatait, kirakóit. Láttam, hogy milyen, amikor szeszélyes vagy dühös, és hogy kezdi billegetni magát, valahányszor meghallja a zenét.

Később az első mondatait, az első focizást, pálcikaembereit és -házikóit, cowboyjelmezét és a háromkerekű biciklijét.

Nem voltam ott ősszel az évnyitón, és egyetlen évzáró ünnepségen sem. Nem taníthattam a színekre, a számokra. Nem gyakoroltam vele az ábécét, nem én vettem le a biciklijéről az oldalkereket, a karjáról a karúszót.

Amikor hazajöttem, mindent megtettem, hogy olyan legyek, amilyennek egy apának lennie kell. Egy távoli apának, aki váratlanul bukkan fel, néha rossz pillanatokban, és amilyen hirtelen érkezett, olyan gyorsan tovább is áll.

2.

Voltak tökéletes napjaink. Ilyenkor néhány órára azzá válhattunk, amivé mindennél jobban szerettünk volna: normális családdá.

2006, Coney Island, a függetlenség napja. A négyéves Ben a nyakamban ül. A nap magasan jár az égen. Lisával kéz a kézben andalgunk a pallókból kirakott úton a tengerpart mentén, és nosztalgiával gondolunk vissza a kilenc évvel korábbi télre, amikor itt jártunk. Fürdünk, veszünk egy hot dogot a Nathan's Famous bódéjában, felülünk az óriáskerékre, és megyünk egy kört a hullámvasúton. Este Sullivannel együtt nézzük a tűzijátékot.

Egy októberi vasárnap 2007-ben a háztól pár méterre térek magamhoz, a Christopher Street egyik lámpaoszlopának lábánál. Nem sokkal múlt dél, amikor becsöngetek. A nagyapám nyit ajtót. Szokásunkhoz híven hosszan megöleljük egymást.

– Pont a legjobbkor! – tessékel be.

Az étkezőasztal körül ott ülnek Lisa szülei, akikkel most találkozunk először.

– Ugye mondtam, hogy létezik? – sikolt fel Lisa, és a karjaimba ugrik. – Anya, apa, bemutatom „a férfit, aki köddé válik”.

A nap további része úgy telik, mintha mindig is ismertük volna egymást.

2008. május vége, este nyolc óra. A Manhattanhenge, a manhattani napforduló napja. Zsúfolt utcák, mindenki a naplementét várja, mert kétszer egy évben a lemenő nap pontosan egybeesik a város kelet–nyugati irányú utcáival.

Lisa és Ben a ház előtt áll. A fiam a biciklijén ül, az anyukája pedig hátat fordít nekem.

– Apu! – kiált fel Ben, amikor megpillant. – Itt van apu!

Tekerni kezd, mint egy őrült, Lisa pedig megfordul. Állapotos, a nyolcadik hónapban lehet.

– Kislányunk lesz – fúrja fejét a vállam mélyedésébe.

Ugyanúgy elöntenek az érzelmek, mint az első alkalommal.

– De most korán érkeztem a szüléshez...

Lisa csak legyint.

– Megvártalak a névvel, de van egy ötletem. Mit szólnál a Sophiához?

Egy szombat reggel 2009 nyarán, az otthonunk védőburkában. Lisa enged a dekadens élvezetnek, és sós vajjas pirítóst eszik nutellával, én pedig egy Leonard Cohen-dalt játszom akusztikus gitáron.

So Long Marianne.

Az én kis hercegnőm, Sophia az etetőszékében veri a taktust: egy kanállal csépeleli a műanyag tányért. Benjamin indiánnak öltözve esőtáncot jár a konyhapult körül.

Az asztalon fekvő *Time Magazine* címlapján egy bengáli tigrisről készült fénykép és egy aggasztó szalagcím:

Klí maváltozás: újabb állatfajok a kihalás szélén

Nézem a csodálatos gyerekeimet, gyönyörködöm bennük. Nekik köszönhetem, hogy kitartok, nem adom fel, hogy bízom a

jövőben. De valahányszor rájuk nézek, eszembe jut a réztáblára írt felirat: „Ha feltámad a huszonnégyszél, mindent elsöpör.” Egy hang visszhangozza bennem Sullivan óva intő szavait: *Ne feledd, hogy minden, amit felépítesz, csupán homokvár, amit elmosnak a hullámok! Ez a torony valódi átká: a huszonnegyedik nap reggelén minden szertefoszlik, mintha ezek az évek nem is lettek volna. Mintha csak a képzeletedben léteznének. Senki, akivel ez idő alatt találkoztál, nem emlékszik majd rád.*

Nem felejtettem el, de szeretném hinni, hogy a történelem nem feltétlenül ismétli önmagát. Mint egy rab, aki a szabadulás napját várja, úgy számoltam vissza az éveket a huszonnegyedik utazásig. A végítéletig.

Egy este 2010 tavaszán. Bent a karomban viszem az ágyáig. Elaludt a kanapén az *Avatar* alatt, amit együtt néztünk a nappaliban.

Lefektetem, betakarom, megpuszílom. Elraktározom az illatát a jövő évig. Fordulnék ki a szobából, de megfogja a ruhám ujját.

– Elmész, apu?

– Igen, nagyfiú – felelem, és leülök az ágy szélére.

– Hová mész?

– Sehová, Ben. Tudod, már sokszor megbeszéltük.

A fiam felül az ágyban, háta mögé teszi a párnát.

– Nem a másik családdhoz mész? – kérdezi aggódva.

– Nem, Ben, nincs másik családom, ne beszélj butaságokat!

Csak ti vagytok nekem: anyu, nagyapa, Sophia és te. Nincs senki

más.

Összeborzoló a haját. Dühösen folytatja:

– De olyan nincs, hogy sehol! Muszáj valahol lenned, amikor nem vagy itt velünk!

A vállára teszem a kezem.

– Tudom, hogy nehéz megérteni, de nekem máshogyan telik az idő. Anyu már sokszor elmagyarázta.

Sóhajt.

– Lesz olyan, hogy jól működnek majd a dolgok?

– Remélem.

– Mikor?

– Öt év múlva. 2015-ben.

Fejben számol.

– Akkor tizenhárom éves leszek.

– Az még messze van... Na, feküdj vissza szépen!

– Nézhetem, ahogy eltűnsz?

– Nem. Ez nem játék és nem is bűvésztrükk. Egyébként sem tűnök még el. Maradok egy kicsit anyuval.

Újra betakarom és megcsókolom.

– Remélem, hogy amikor nem vagyok itt, akkor is rendesen viselkedsz a húgoddal és főleg anyukáddal.

Bólint.

– Amikor te nem vagy itt, én vagyok a főnök.

– Nem, Ben. Anyu a főnök. De te vagy a férfi a háznál.

Rendben van?

– Rendben van.

3.

Rohant az idő.

Véget ért a harmadik évezred első évtizede.

Amerikában távozóban volt a Bush család, és közeledett az Obama-korszak.

Minden hazatérő napomon megfigyeltem, hogyan változik a világ. Az internet mindenhová betört, és mindent bekebelezett: a zenét, a könyveket, a mozit. Az emberek egy pillanatra sem válnak meg a mobiltelefonjuktól, és három percig sem bírják ki, hogy ne nézzenek rá. iPhone, Facebook, Google, Amazon... Minden virtuális, digitális lett, személytelenné vált: a levelezés, a beszélgetés, a barátok, a hobbik.

Gyakran nem értettem a kulturális utalásokat. Nem ismertem a színészeket, a legújabb rockbandákat és a celebeket, és nem is mindig volt világos számomra, *miért* lettek híresek.

Apám szavai jutottak eszembe az 1980-as évek elejéről, amikor órákon át csak a walkmanemet hallgattam: „Ettől lesz a te generációd félnótás és süket... Madonna egy ringyó, David Bowie travi, Eric Clapton meg egy drogos.” És most én lettem olyan maradi seggfej, akinek a fajtáját is utáltam kamaszként.

Utazó voltam, aki csak átkel a maga korán, de nem éli meg.

Nem találtam a szavakat, és nem értettem, amit hallok.

Lemaradtam, egyre kevésbé éreztem otthon magam ebben a rémisztő világban.

A családom maradt az egyetlen védőbástyám.

És az egyetlen reményem.

2011

Feldúlt szívek

*Nem a szerelem dúlja fel az életet,
hanem ami bizonytalan a
szerelemben.*

François TRUFFAUT

0.

Egy fűtött szoba barátságos melege.

Bársony érintése az arcomon.

Kényelmes szék és egy puha fejtámla.

Aztán zenével kísért tiszta énekhang, egy ballada a szerelmesek elválásáról, az elvesztett szerelem fájdalomáról. Néhány pillanatra magával ragad a dal ritmusa. Ismerős ez a zene. ABBA. The Winner Takes it All.

Kinyitom a szemem. Egy fotelben ülök egy nézőtér közepén, körülöttem több száz elvarázsolt néző. A színpadon a Mamma Mia! musical.

Körbenézek. Óriási színpad, hatalmas belmagasság, jellegzetes, ívelt félelemet... Már jártam itt korábban.

A Broadwayn vagyok, a Winter Garden Theaterben. Anyám hozott el ide, nem sokkal a halála előtt. A Macskákat néztük meg.

Felállok, és rosszalló morajlás kíséretében átküzdöm magam a mellettem ülőkön. Végigmegyek a sorok mellett, le a lépcsőn, ki

a színházból.

1.

Az esti Broadway.

Néhány lépés, és a Times Square örült forgatagában találtam magam, mindenhol tömeg, buszok és hot dog árusok. Az óriáskivetítőkön romantikus ékszerreklámok ismétlődtek. A járdán a zugárusok szív alakú lufikat és hervadt virágcsokrokat próbáltak rászózni a járókelőkre. Nem sokkal múlt este hét. 2011. február 14-e volt, Valentin-nap.

Amíg taxira vártam, eszembe jutott az a júliusi reggel 1992-ben, amikor Jeffrey Wexler kihozott a börtönből. Akkor itt a közelben béreltem autót, de azóta sem jártam erre. Az elmúlt húsz évben egy szabadtéri szórakoztató központ alakult ki itt. A peep-show-kat és a pornómozikat Disney-boltok és családi üzletek váltották fel. Hajléktalanok, drogosok és prostituáltak helyett turisták árasztották el a teret.

Egy Ford Escape állt meg mellettem. Bevágódtam a taxiba, és tíz perccel később már a Bleecker Street egyik virágárusánál voltam, ahol egy fehér orchideákból és rózsákból összeállított virágkölteményt vásároltam Lisának.

A csokorral a kezemben izgatottan kopogtam az ajtón. Alig vártam, hogy viszontlássam a feleségem és a gyerekeimet.

De nem Lisa nyitott ajtót.

– Jó estét! Mit óhajt, uram? – kérdezte egy húsz év körüli, szőke lány, a kelleténél két számmal nagyobb, Stockholm School of Economics feliratú pulóverben.

– Hol van a feleségem?

– Ki maga?

– Maga kicsoda? – emeltem fel a hangom.

A lány megijedt, és beljebb húzta az ajtót.

– A bébiszitter vagyok. Én vigyázok Benjaminre és Sophiára, amikor az édesanyjuk...

– Apu, apu! – kiabálta Ben, az ajtóhoz szaladt, és az ölembe ugrott.

Felkaptam és megreptettem a levegőben.

– Szia, nagyfiú! Te aztán jó nagyot nőttél!

Rá sem hederítve a svéd ajtónállóra, besétáltam a lakásba.

Sophia nem volt a nappaliban. A csokrot letettem az asztalra, és felmentem a szobájába. A kislányom mélyen aludt az ágyában.

– Ilyen korán lefeküdt? – kérdeztem suttogva.

– Sophia kicsit betegeskedett ma – magyarázta a bébiszitter zavartan.

– Mit jelentsen ez?

– Torokfájás, meghűlés és fülgyulladás. A teljes paletta.

Arcon csókoltam, de óvatosan, hogy ne ébresszem fel, majd a homlokára tettem a kezem.

– Lázas.

– Igen, éreztem, de nem akartam felébreszteni. Később adok neki lázcsillapítót.

Lementem a konyhába.

– Ben, tudod, hol van anyu?

– Elment.

– Azt látom, de tudod, hogy hová?

A fiam csak ingatta a fejét.

– Hol van a feleségem? – kérdeztem a lánytól.

– Nem tudom. Lisa nem köti az orromra, hogy hová megy.
Azt sem tudtam, hogy férje van.

Már nem figyeltem oda. Lisa biztosan hagyott egy címet minden eshetőségre. Megnéztem a telefon mellett, a mindenes tálkában a bejáratnál, végül a hűtőszekrényen. Az egyik hűtőmágnes alatt egy noteszből kitépett lapon: Restaurant Bouley, Duane Street 163. és egy telefonszám.

Egy étterem. Valentin-nap estéjén...

– Vacsorázni ment?

– Fogalmam sincs, mondtam már – mondta a lány.

– Bassza meg... – mormogtam, és megsemmisítően néztem rá.

A fiam a karomba csimpaszkodott.

– Ne beszélj csúnyán, papa!

Leguggoltam mellé.

– Igazad van. Figyelj csak ide, megkeresem a mamát, aztán visszajövök, jó?

– Én is mehetek?

– Nem érdemes, fél óra, és itt leszünk mind együtt. Ha jó leszel, készítek neked lasagnét.

– Már vacsoráztam.

– Akkor egy klassz fagyikelyhet, karamellszósszal és pirított mandulával a tetején.

– A mama nem szereti, ha fagyit eszünk. Azt mondja, tele van zsírral meg cukorral.

Nagyot sóhajtottam, és megsimogattam a kobakját.

– Jövök nemsokára!

2.

Letettem róla, hogy taxiba üljek. Túl nagy volt a forgalom. A TriBeCa itt van a szomszédban, és a futástól legalább bemelegedtek a tagjaim.

Irány dél: MacDougal Street, Hatodik sugárút és a Broadway, egészen a Duane Streetig.

– Foglalt asztalt, uram?

Lihegve, izzadtan érkeztem az előkelő étterembe. Úgy éreztem magam, mint egy elefánt a porcelánboltban. Piros parkámban és farmernadrágomban kilógtam az öltönyös és estélyi ruhás vendégseregéből.

– Csak szeretném megnézni, hogy itt van-e a feleségem.

– Szívesen megkeresem, ha megmondja, milyen néven foglalt asztalt – hallatszott a monitor mögül.

– Nagyon kedves, de jobb szeretném a saját szememmel látni.

– Értem, uram, csak...

De én már a szalon felé tartottam.

Valentin-naphoz illően az étterem tele volt párokkal.

A Bouley maga volt a megtestesült romantika: elegáns, mégis meghitt légkör, gyertyafény, boltíves mennyezet, a falakon Provence-t idéző festmények.

Középen, a kőkandalló melletti asztalnál megpillantottam Lisát. Tökéletes sminkben, elegánsan és fesztelenül beszélgetett egy férfival, aki háttal ült nekem.

Lisa vonásai megkeményedtek, amikor észrevett. Összehajtotta a szalvétáját, felállt, és odajött hozzám.

– Arthur, mit keresel itt?

– Ezt én is kérdezhetném tőled, nem gondolod?

– Dolgozom. Próbálok pénzt keresni, hogy eltartsam a családukat.

– Egy gyertyafényes Valentin-napi vacsorán? Szórakozol velem?

A teremben csönd lett, és egy tucat szempár meredt ránk rosszallóan. A főpincér azt javasolta, hogy a hallban folytassuk a beszélgetést.

– Figyelj, Arthur, sosem ünnepeltem a Valentin-napot. Munkaügyben vagyok itt. Nagyon kérlek, ne rendezz jelenetet!

– Ne nézz már teljesen hülyének! Ki ez a férfi?

– Nicolas Hull, híres író és forgatókönyvíró. Szerepet ajánl egy tévésorozatban az AMC-n.

– És amint egy fickó meglebegettet előtted egy szerepet, te máris ribancnak öltözve elmész vele vacsorázni?

– Ne merészelj sértegetni!

Feldúltan hánytam a szemére, hogy itt szórakozik, amikor a hároméves lánya otthon fekszik betegen. De Lisa kikérte magának, hogy rossz anya.

– Február van, Sophia meg van fázva, mint a gyerekek kilencven százaléka ilyenkor. Télen ez normális. De honnan is

tudnád, hiszen sosem vagy otthon!

– Te is tudod, hogy nem tehetek róla! Hogy engem is kikészít. Hogy egy rémálom az életem!

– És szerinted az enyém nem az?

A veszekedés közben éreztem parfümjének vanília- és ibolyaillatát. Lisa tündöklően szép volt. Kibontott haja selymesen és ruganyosan hullott meztelen vállára és mellkasára, amelyet fekete, csipkés felső takart. Mindkét csuklóját tűzzománc karkötő díszítette. Sokáig szépítkezett valaki másnak! Sajnos nem választhatjuk meg, hogy kibe szeretünk bele. Lisának mindig is szüksége volt arra, hogy érezze: hatással van a férfiakra. Ez élte. Ezzel mérte a nőiességét. Tudom, amióta ismerem, de azóta sem változott meg. Ez a tulajdonsága elszomorított. És megőrijtett.

Próbáltam uralkodni a dühömön. Elvégre volt huszonnégy óráam. *Még elrendeződhetnek a dolgok* – gondoltam naivan. De tévedtem.

– Menjünk haza a gyerekekhez, Lisa!

– Majd ha végeztem itt. Nagyon szeretném ezt a szerepet. Érzem, hogy sikerülni fog.

Elvesztettem a türelmem.

– Ez az egyetlen nap az évben, amikor találkozhatunk, és te szemrebbenés nélkül kijelented, hogy inkább egy másik férfival vacsorázol, ahelyett hogy velem töltenéd az estét?

– Adj nekem két órát, hogy befejezhessük a beszélgetést, utána találkozunk otthon!

– Azt már nem! Felejtsd el azt a fickót!

Megfogtam a kezét, de kiszabadította magát.

– Elég ebből a cirkusból! – kiabálta. – Nincs szükségem az engedélyedre! Nem egy tárgy vagyok, amit birtokolsz!

– Gyere haza, Lisa, mert...

– Mert mi lesz? Megütsz? A hajamnál fogva hazaráncigálsz? Vagy elhagysz? Mást se csinálsz, Arthur: folyton elhagysz, a kurva életbe! Eltűnsz, köddé válsz!

Sarkon fordult, és visszament az asztalhoz.

3.

Tajtékozó dühvel és fájdalomtól elszorult szívvel fordultam ki az étteremből.

Odakint a kocsirendező új vendéget fogadott. Egy kabrió sportkocsi ajtaját nyitotta ki egy hosszú, egyenes hajkoronát és combig érő, fűzős, szöges bőrcsizmát viselő hölgy előtt.

Azonnal döntöttem. A nő elé ugrottam, és kikaptam a kezéből a slusszkulcsot, amit az alkalmazott felé nyújtott.

– Hé!

A felfordulás közepette bepattantam a volán mögé, gázt adtam, és csikorgó kerekekkel elhajtottam.

A Hudson mentén hagytam el Manhattant, és a State Highwayn tartottam Boston felé.

Négy órán át le sem vettem a lábam a gáزرól, beletapostam, ahol tudtam, fittyet hányva minden korlátozásnak. Menekültem. Lázasan, elveszetten, lesújtva, amiért a szeretett nő ezt tette velem. Átszakadt bennem egy gát. Tompa voltam, kimerült, és fogalmam sem volt, hogyan szerezhetném vissza az

irányítást az életem felett. Hogyan tudnám befolyásolni az eseményeket? Sehogy. Húsz éve csak megtörténnek velem a dolgok. Fel-felbukkanó mellékszereplője vagyok a saját életemnek. Küzdöttem, megtettem minden tőlem telhetőt. Kész voltam harcolni, de hogyan győzhetnék, ha azt sem tudom, ki az ellenség?

Bostonba érve előjöttek a régi szokások. Leparkoltam Charlestownban, és beléptem kedvenc ír pubom, a MacQuillan ajtaján.

Végre egy hely, ahol megállt az idő! A kocsmá a 19. század vége óta működött. Semmit sem változott húszéves korom óta: ugyanaz a patkó alakú pult, pincehangulat, sötét faborítás a padlótól a mennyezetig.

A falakon megbarnult fényképek tanúskodtak a hely bohém múltjáról. A földet borító fűrészpor a westernfilmek kocsmáira emlékeztetett. A poharakba ömlött a whiskey és a sör.

Felkapaszkodtam egy bárszékre, és kértem egy pint sört.

Frank hozott el ide először. A pubot főként férfiak látogatták, de nem csajozni vagy haverkodni jártak a MacQuillanbe, még csak nem is a kifinomult konyhájáért: egyszerűen inni jöttek. Elfelejtetni a napot, a munkát, a gondokat, az asszonyt, a szeretőt, a gyerekeket, az idős szülőket. Lerészegedni. Kiütni magukat. Én is ezt tettem, felváltva kértem a sört és a whiskey-t. Ittam, amíg csak bírtam. Amíg már nem tudtam megállni a lábamon. Végül már beszélni sem tudtam. Amikor eljött a záróra, kivonszoltam magam az utcára, és az új kabrióom ülésére zuhantam.

4.

Napfelkeltekor tértem magamhoz, de a napsugarak helyett a metsző hideg ébresztett fel. Száraz nyelvvel és kótyagos fejjel gyújtást adtam, és feltekertem a fűtést. Elindultam délnek, át a Harvard Bridge-en, egészen a Jamaica Plainig. Hét órakor álltam be a Forest Hills temető parkolójába.

A rácsos kapu ilyenkor még zárva volt, de másnaposságom ellenére sikerült átmásznom a kerítésen.

A százhektáros parkot belepte a dér. Az ösvények eltűntek a hófehér lepel alatt. A növényeken megült a zúzmara, a szökőkutak befagytak. A szobrok hús-vér emberekre hasonlítottak, akiket a sarkvidéki szél mozdulatlaná dermesztett.

A sok whiskey-től és sörtől nehéz fejjel, zihálva futottam fel a domboldalon, a tudómet égette a fagyos levegő. A domb túloldalán tar fák árnya és az ég kékje tükröződött a tó jegén.

Követtem az erdei utat, és nemsokára a sírokhoz és kriptákhoz vezető murvás útra értem. A parcellára, ahol az apám sírja is helyet kapott, ködfátyol borult.

FRANK COSTELLO

1942. JANUÁR 2. – 1993. SZEPTEMBER 6.

Az voltam, ami vagy. Az leszel, ami vagyok.

– Hahó, Frank! Jó kis cidri van, mi? – Furcsa érzés kerített hatalmába. Minden eddiginél jobban haragudtam rá, amiért tönkretette az életemet. Egy részem mégis azt kívánta, bárcsak újra beszélhetnénk. – Szép itt, kár, hogy minden halott –

állapítottam meg, a kerítésnek dőlve. – Lassan telhetnek a napok. Biztos unatkozol, mi?

A zsebemből előszedtem a cigarettámat és egy doboz gyufát, amit a MacQuillan pincérnőjétől kaptam. Rágyújtottam, és élvezettel szívtam be a füstöt.

– Te már ilyet sem tudsz. Mondjuk, a cigaretta ölt meg, úgyhogy... – Fújtam egy füstkarikát, ami kristályossá dermedt a jéghideg levegőben, majd végleg eltűnt. – Igazad volt: az ember senkiben sem bízhat. Köszönöm, hogy idejekorán figyelmeztettél, még ha nem is tanultam a leckéből. – Felröppent egy madár, kevéske havat vert le az ágról. – Majd elfelejtettem: nagyapa lettél! Bizony ám. Van egy kilencéves fiam és egy hároméves kislányom. Nem vagyok valami jó apa, de van mentségem. Nem úgy, mint neked. – Közelebb léptem a márványlaphoz. A sír csupasz volt, sehol egy virág, sehol egy emléktábla. – A gyerekeid nem sűrűn látogatnak meg, igazam van? Nem hiányzol senkinek. Mindig azt hittem, csak irántam nem éreztél semmit, de tévedtem: őket sem szeretted. – Újra beleszívtam a cigarettába, de most keserűbbnek éreztem. Aztán eltapostam a csikket. – Miért nem szerettél minket, Frank? – Még közelebb léptem a sírhoz, a cipőm orra a talapzathoz ért. – Tudod, sokat gondolkoztam az utóbbi időben, és azt hiszem, kezdem megérteni. Azért nem akartál szeretni bennünket, mert az érzelmek sebezhetővé tesznek. Ez tény: attól a perctől fogva, hogy megszületik a gyereked, rettegsz, hogy elveszítheted. A védőbástyád összeomlik. Fegyvertelen leszel és törékeny. Könnyű prédává válsz. Ha valaki ártani akar neked, már nem

téged kell megtámadnia. Márpedig te nem lehetsz gyenge. Elérhetetlen akartál maradni, szabad, független. Valami ilyesmiről volt szó, nem igaz? Inkább nem szerettél minket, csak elkerüld a gyengeséget. Csak te biztonságban legyél!

Feltámadt a szél. Percekig álltam válaszra várva, de hiába.

Aztán egyszer csak a reggeli szellő egy meleg, már-már tavaszias illatot hozott felém.

Narancsvirág.

Ez lehetetlen!

Remegő testtel, reszkető lábbal próbáltam megérteni, hogy mi történik velem. Alig múlt reggel hét. Még csak tizenkét órája vagyok itt.

Még nem mehetek el!

De az agyamat mintha áramütés érte volna.

A megfagyott föld eltűnt a lábam alól.

Köddé váltam.

2012

A másik nélkül

Az egyedüllétet már megszoktam, de az öngyűlölet rosszabb, mint a magány.

John IRVING

0.

Friss, élénkítő levendulaillat.

Fenyőgyanta fás jegyei. Egy recsegő bakelitlemezeről a Volare vidám dallama szól Dean Martin igéző, meleg hangján.

Hevesen ver a szívem és izzadok. Alig bírom kinyitni a szemem. Úgy érzem magam, mint aki még nem józanodott ki: kapar a torkom, kiszáradt a szám és gyötör a migrén.

Korog a gyomrom. Megmozdulnék, de görcsbe rándulnak az izmaim.

Végül nem bírom tovább a szomjúságot, kinyitom a szemem. Világos van. Lassacskán összeszedem magam. Az órákra pillantok: délután négy óra múlt.

Egy régi Chesterfield kanapén fekszem elterülve, egy ötvenes évekbeli, barátságos üzletben. Körbenézek: a polcokon mindenféle tégelyek, krémek, szappanok, borotvapamacs és egy lemezjátszó. Tántorogva felállok, és nehézkesen kibetűzőm a feliratot a kirakatüvegen.

Az East Harlem egyik borbélyüzletében vagyok.

1.

– Leülsz, fiatalúr? – szólt egy hang a hátam mögül.

Felpattantam, amikor észrevettem a tulajdonost: ősz szakállú, idős, fekete férfi Borsalino kalapban, ingben, mellényben és csíkos nadrágban, nadrágtartóval.

Intett, hogy foglaljak helyet egy vörös, ívelt bőrfotelben.

– Nem hallottam, amikor bejöttél, de nem csoda, mert süket vagyok, mint az ágyú – mondta, és jóízűen felkacagott.

– Bocsásson meg, uram, de...

– Szólíts csak Dzsibrilnek!

– Nagyon szomjas vagyok, Dzsibril. Kaphatnék egy pohár vizet és egy aszpirint?

– Mindjárt kerítek neked – mondta, azzal eltűnt az üzlet hátuljában.

A napsugár megcsillant a szalon porlepte mahagóniasztalkáján, amelyen halomban álltak az újságok. Az *Entertainment Weekly* magazin 2012. február 24-i száma volt a kupac tetején. A címlapról egy rövid hajú, szőke nő nézett rám határozottan, alatta a következő felirat:

Lisa Ames

**Találkozás a szédületes új sorozat,
a Majd a múltban sztárjával**

Egy soványabb, kihívóbb és fagyosabb Lisa, mint amilyennek én ismertem. Odalapoztam a cikkhez, és átfutottam. Ezek szerint megkapta a szerepet, amire vágyott. Örülnöm kellene vagy sajnálni?

– Tessék, fiatalember! – bukkant fel Dzsibril, kezében egy szódásüveggel és fájdalomcsillapítóval.

Bevettem két tablettát és megittam három pohár vizet. Jobban éreztem magam, bár még tartott a macskajaj.

Elszörnyedve meredtem a tükörbe. Negyvenhat éves voltam, és most már le sem tagadhattam a koromat. Komor, karikás, mélyen ülő szempár, körülötte szarkalábak. Erősen őszülő fekete haj, barázdált homlok. Ráncos nyak, megfakult bőr. Vonásaim megereszkedtek, elmosódtak. Az orromtól két mély ránc indult lefelé a szám szegletéig. Elgyötört, keserű arc.

Lerogytam a székbe. Dzsibril egy meleg, borsmentaillatú törülközőt terített az arcomra. Míg relaxáltam, hallottam, ahogy a borotvakést húzogatja a fenőszíjon. Azután egy pamaccsal beszappanozott, és végighúzta a nyeles borotvát az arcom és a nyakam mentén. Áadtam magam biztos kezének, és közben az „előző napi” keserű emlékeken gondolkoztam.

A veszekedésünk Lisával összezavart, és bűntudatot ébresztett bennem. Elpocsékoltam egy értékes napot, amit a gyerekeimmel tölthettem volna.

A borbély langyos vízzel leöblítette az arcom, és egy apró vágást timsóval törölt át. Dolga végeztével ismét forró, mentolos törülközőt borított az arcomra és a szememre. Pihenés közben csengőszót hallottam: új vendég érkezett. Meg sem mozdultam,

próbáltam összegyűjteni minden erőmet, amikor egy ismerős hangot hallottam:

– Na, öcskös, bársonyos már az a bőr?

Lerántottam az arcomról a törülközőt, felpattantam, és a mellettem lévő fotelben megpillantottam Sullivant.

A nagyapám lefogyott. A ráncok az arcán mélyebbek lettek. Fáradtnak látszott, de tekintetében még mindig huncutság csillogott.

– Jó újra látni! – mondtam, miután hosszan megöleltük egymást. – Sajnálom, hogy legutóbb nem tudtunk találkozni.

– Hallottam, mi történt. Lisa elmesélte. Alaposan elszúrtad.

– Nem csak rajtam múlt.

Sullivan morgott egyet, és Dzsibrilhez fordult.

– Ő az unokám, Arthur, akiről annyit meséltem.

Az idős férfi felkacagott.

– A köddé vált férfi?

– Pontosan!

A borbély a vállamra tette a kezét.

– Ha hiszed, ha nem, már 1950-ben is én vágtam a nagyapád szakállát. Sullivannel hatvan éve ismerjük egymást.

– Bizony, vén csirkefogó! Mi lenne, ha ennek örömeire elővarázsolnál egy üveg whiskey-t a rezervból?

– Van egy palack húszéves Bushmillsem. Ízleni fog, garantálom!

Sullivan elővette a mobiltelefonját.

– Felhívom Lisát. Kaliforniában forgatják a sorozatot.

Megdöbbsentett a hír. Elhatároztam, hogy nem hagyok veszni még egy napot, mindenáron megmentem a házasságomat, és most tanácstalan voltam. Idén sem találkozom a feleségemmel?

– Sophiát magával vitte, de a fiad New Yorkban maradt – vigasztalt Sullivan, és már nyújtotta is a telefont.

– Szia, Arthur!

Még mindig ugyanolyan öröm volt hallani Lisa tiszta, határozott hangját.

– Szervusz, Lisa! Sajnálom, ami a legutóbb történt!

– Sajnálhatod is. Egész éjszaka vártalak. A fiad szörnyen csalódott volt.

Kimentem az utcára, hogy nyugodtan beszélhessünk.

– Meglátogathatlak esetleg Kaliforniában? – jutott eszembe. – Ha most elindulok a repülőtérre, még...

– Csak fájdalmat okoznál mindkettőnknek – szakított félbe szigorúan. – Jobb volna, ha Bennel tölténél egy kis időt.

– Jól van, ugye?

– Nem, egyáltalán nincs jól – vágta rá leplezetlen szemrehányással. – Kezelhetetlen. Rosszul tanul, folyton verekszik, ellógja az órákat, és lop is. Otthon sem jobb a helyzet: semmivel nem lehet hatni rá. Ha azt mondom, nem fogad szót, finoman fogalmaztam. Néha kifejezetten agresszív. Nem bírok vele. A dédapja az egyetlen, akire hallgat. Néhanapján.

A hangjában dermesztő fájdalom volt.

– Talán pszichológushoz kellene fordulni, nem?

– Képzeld, magunktól is eszünkbe jutott! Hónapok óta jár. Az iskola is kötelezett bennünket.

– És mit mond a pszichológus?

– Hogy a viselkedése segélykiáltás. De nem kell pszichológusnak lennem, hogy lássam, Bent nagyon megviseli a helyzetünk. Jobban mondva a te helyzeted...

– Hát persze! Egyedül én tehetek róla. És az jót tesz neki, hogy te négyezer kilométerre élsz tőle?

– Minden héten találkozom a fiammal. És nem vagyok Pénélopé, hogy engedelmesen várjalak otthon, altatókon és nyugtatókon élve.

Néztem az embereket az utcán. Harlem sokat változott az elmúlt húsz évben. Sokszínűbb lett, több családot látni és nagyobb a gyerekzsivaj.

– Három év, és vége – próbáltam meggyőzni Lisát.

– Senki sem tudja, mi lesz három év múlva.

– Lisa, ne töltsük azt a kevés időnket is veszekedéssel! Szeretjük egymást, és...

– Nem! Te nem szeretsz! – szakított félbe hevesen. – Legalábbis nem olyanak szeretsz, amilyen vagyok. A nő, akit szeretsz, csak a képzeletedben él, semmi köze a valósághoz.

Tiltakozni akartam, de nem hagyta.

– Mennem kell – közölte szárazon.

Azzal bontotta a vonalat.

2.

– Hajtsd fel! – nyújtott felém Sullivan egy pohár whiskey-t.

Nem kértem, de ő erősködött.

– Gyerünk, ne hozz szégyent ír felmenőidre! Ismered a mondást: Egy ír csak két esetben iszik: amikor szomjas, meg amikor nem.

Dzsibril felé fordultam.

– Nem főzne inkább egy kávé?

– Fiatalember, mit látsz az ajtó fölé írva: kávézó vagy borbély? – kurjantotta vidáman.

Sullivan két jegyet vett elő a zsebéből, és letette őket maga elé.

– A Knicks játszik ma este a Cleveland ellen a Madison Square Gardenben. Dzsibrilnek és magamnak vettem a jegyeket, de vidd el inkább a fiadat!

– Nem szeretném átváriálni a programotokat...

– Miattunk ne aggódj! – vágott közbe Dzsibril. – Menj csak el a sráccal a meccsre! Mi Sullivannal megvacsorázunk a Red Roosterben, eszünk egy jó curryt vagy báránybordát. Utána meg beugrunk egy italra a 124. utcai sztriptízbárba. És tudod, mit? Főzök neked egy kávé!

Amikor kettesben maradtunk, bevallottam Sullivannek, hogy mi nyomja a lelkem.

– Valami nem stimmelt az utolsó utazásomon. Nagyon nem stimmelt.

Nagyot sóhajtott, a Lucky Strike után nyúlt, kihúzott egy szálat, és a füle mögé tette.

– Rövidebb volt az ittlétem, mint vártam – folytattam. – Sokkal rövidebb: huszonnégy óra helyett csak tizenkettő.

Sullivan nagy lángot lobbantott fel az öngyújtójával.

– Félttem, hogy így lesz – mondta szomorúan, és rágyújtott. – Velem is ugyanez történt. Az utolsó négy utazásom jóval hamarabb véget ért, mint a korábbiak.

– Hogy érted?

– Minden alkalommal feleannyi ideig tartottak: először tizenkét óráig, aztán hatig, majd háromig.

– És az utolsó?

– A negyedik alig több mint egyórás volt.

Csend telepedett a helyiségre. Nem akartam hinni a fülemnek. A döbbenet hamar dühbe fordult át.

– És ezt miért nem említetted egy szóval sem? – kiáltottam, és az asztalra vertem az öklömmel.

Sullivan fáradtan dörzsölte meg a szemét.

– Mert semmi értelme nem lett volna, Arthur. Csak elszomorított volna.

Fogtam a két jegyet, és kiviharzottam a szalonból.

A rémálom folytatódott.

3.

A fiam általános iskolája a Greene Street és a Washington Place sarkán, a New York Egyetemmel szomszédos, okkersárga téглаépületben volt.

A bejárattal szemben, egy falnak dőlve figyeltem, ahogy a kiözönlő gyerekek nagy nevetgélés és zsivaj közepette szétszóródnak az utcán. Alig tízéves kölykök, és máris úgy

viselkedtek, mint a kamaszok: divatmajom, kicicomázott kislányok és nagymenőt játszó kisfiúk.

Alig ismertem meg Benjamins, úgy megnőtt. Hosszú, szőke haja volt. Sötét farmert és szőrmegalléros bomberdzsekit hordott, és Adidas Stan Smith cipőt, akárcsak én, mikor ennyi idős voltam.

– Hogyhogy te jöttél értem? – kérdezte, miközben széthajtotta a rollerét.

– Hé kás, ne örülj ennyire! – öleltem át.

De ő kiszabadította magát a karomból, felpattant a rollerre, és elindult a park irányába.

– Ma csaphatnánk egy fiús estét! – loholtam mögötte. – Van két jegyem a Knicks-meccsre.

– Passz. Nem szeretem a kosarat – mormogta Ben, és még nagyobb sebességre kapcsol.

– Azért csak elmegyünk! – kiáltottam utána.

Remélem, legalábbis...

A neheze még csak ezután jött. Egész este összeszorult gyomorral lestem a fiamat a Madison Square Gardenben. Úgy viselkedett, mintha idegen volnék, kerülte a tekintetemet, és ha kérdeztem valamit, egyszavas választ adott.

Apa nélkül hagytam őt, és Ben most kiegyenlíti a számlát. A szívem mélyén igazat adtam neki. Amikor nagy ritkán megjelentem, akkor is olyan ideges és gondterhelt voltam, hogy nem tudtam teljes odaadással vele lenni. Az egyik felem mindig máshol járt: már a holnapra gondoltam, a következő ébredés nyomasztott. Sosem szakítottam időt – mert sosem volt –, hogy

átadjak neki valamit. Alapot, amire építkezhet, biztos pontot, értékrendet, ami átlendíti a nehézségeken. Mit adhattam volna neki én, aki az apjától csak végtelen pesszimizmust örökölt, és akinek az élete reménytelen harc a múltó idővel?

A New York 120-103-ra megverte a Clevelandet. A hideg ellenére Benjamin ragaszkodott hozzá, hogy gyalog menjünk haza. A házunk előtt ránéztem az órámra, és azt kérdeztem tőle:

– Nem szeretnél enni egy *lobster rollt*?

Felemelte szép arcát, és úgy nézett rám, ahogyan még sosem. Szemében nyugtalanító tűz égett.

– Megmondjam, mi az, amit igazán szeretnék?

A legrosszabbra számítottam, és be is következett. Benjamin dühösen rivallt rám:

– Hogy soha többé ne gyere vissza! Hogy tűnj el az életünkből örökre! – Tartott egy kis szünetet, majd még hevesebben folytatta. – Felejts el minket! Ne fájdítsd tovább anya szívét! Nem tudsz mást, csak fájdalmat okozni mindenkinek!

A szavai úgy hasítottak belém, mint megannyi késszúrás.

– Igazságtalan vagy, Ben. Tudod, hogy nem tehetek róla...

– Ne mentegetőzz folyton! Tök mindegy, ki tehet róla! Nem vagy itt, ez a lényeg! Mondok még valamit: Sophia azt sem tudja, hogy te vagy az apja. Anya meg akarta őt kímélni. De neked fel sem tűnt, hogy sosem hív apának!

Igaza volt mindenben, és ez elviselhetetlenül fájt.

– Ide hallgass, Ben! Tudom, hogy milyen nehéz megértened és elfogadnod ezt a helyzetet, de gondolj arra, hogy nem tart

örökké! Három év, és minden újra normális lesz.

– Nem lesz az!

– Hogyhogy nem?

Könnycseppek gördültek végig az arcán. Szorosan magamhoz öleltem.

– Három év múlva Sophia és én halottak leszünk! – hüppögte a fülemben.

– Ez nem igaz! Ki mondta ezt?

– Sullivan...

Igyekeztem leplezni a dühömet, és elvittem a fiamat az Oyster Barba. Az étteremben alig voltak. Leültünk egy asztalhoz a terem végében, rendeltem két szendvicset és egy-egy üdítőt.

– Mondd el szóról szóra, mit mesélt Sullivan!

Megdörzsölte a szemét, ivott egy korty kólát, és még mindig sírva elmesélte.

– Pár hónapja nagypapa nincs valami jól. Köhög, és sokat iszik. Egyik este anya palacsintát sütött, és megkért, hogy vigyek át neki. Elmentem hozzá, bekopogtam, de nem nyitott ajtót. Már majdnem visszafordultam, amikor észrevettem, hogy az ajtó nincs kulcsra zárva. Bementem, és ott találtam őt hullarészegen, a földön fekve.

– Ez mikor történt?

– Három hónappal ezelőtt – válaszolta egy kis gondolkodás után. – Felsegítettem. Búzlótt a piától. Ott maradtam egy kicsit mellette. Megkérdeztem, miért ivott. Azt válaszolta, hogy el akarta űzni a félelmet. Amikor arról faggattam, hogy mitől fél, elmesélte a történetét, és azt mondta, hogy veled is ugyanez fog

történni. A huszonnegyedik utazás utáni reggelen minden egy csapásra szertefoszlik. Amikor felébredsz, anyu nem fog megismerni, és Sophia és én nem is leszünk.

Egy szalvétával felitattam a könnyeit, és megpróbáltam megvigasztalni.

– Sullivannel csakugyan így történt, de ez nem jelenti azt, hogy ránk is ez vár.

– Mi miért menekülnénk meg?

– Mert szeretjük egymást. Egy család vagyunk, mi négyen. A Costello nemzetség. Tudod, mit mondott Shakespeare? „Ha nem járhat, oson a szerelem.” Tudod, ez mit jelent?

– Hogy a szerelem mindent legyőz?

– Pontosan. Ezért nincs mitől tartanod.

Néhány másodpercig hatott Shakespeare bölcselete, de a realitás hamar felülkerekedett.

– Mit gondolsz, anya még szeret téged? – kérdezte Ben, és bekapott egy sült krumplit. – Mert szerintem azt a másik pasit szereti, Nicolast.

Leplezve a szomorúságomat, kérdezősködni kezdtem:

– Nicolas Hullt, az író?

A fiam döbbenten bólintott.

– Igen, őt. Megnevetteti anyát, amikor meglátogat bennünket, és anya azt mondta valakinek a telefonba, hogy Hull gondoskodik róla.

A fiam szemébe néztem, és igyekeztem meggyőző lenni.

– Jól figyelj rám, Ben! Hinned kell nekem! Anya engem szeret. Mert én vagyok az apátok, Sophiának és neked. És

amikor végleg visszajövök, én is megnevettetem majd, és gondoskodni fogok róla.

Úgy láttam, egy kicsit sikerült megnyugtatni. Az étvágya is megjött. Amikor végeztünk a szendvicsünkkel, hazamentünk, ahol már várt bennünket a bébiszitter.

Együtt mostunk fogat, mint amikor kicsi volt, aztán lefektettem, betakartam, és jó éjszakát kívántam neki.

– Három nehéz év áll még előttünk. De ha összefogunk, és megbízunk egymásban, sikerülni fog. Úgyhogy légy jó, és ne foglalkozz többet butaságokkal, oké?

– Oké. Én vagyok a férfi a háznál.

– Erről van szó.

– Te pedig a köddé vált férfi. Anyu mindig így nevez.

– Igaza van, az vagyok.

Reszketni kezdtem.

– Jó éjt, nagyfiú! – mondtam, és leoltottam a lámpát, hogy ne lássa, ahogy rángatózom.

– Jó éjt, apu!

Könnyes szemmel botladoztam el az ajtóig, és odakint eltűntem, mielőtt elindulhattam volna a lépcsőn.

Mit vétettem, amiért ilyen árat kell fizetnem?

Milyen megbocsáthatatlan bűnért kell így bűnhődnöm?

2013

Az esős évszak

*Az élet csupa válásból kovácsolódik
össze.*

Charles DICKENS

0.

Suttogás.

Bőrkötésű, régi könyvek illata.

*Elmélyült csend, amit csak néha zavar meg a lapozás nesze.
Elfojtott köhintések. A billentyűzet kattogása. A parketta halk
reccsenése.*

*A fejem egy viaszszagú faasztalon nyugszik. Kinyitom a
szemem, és felpattanok. A kezem a karfán lóg. Körülöttem több
ezer könyv, kilométer hosszú könyvespolcok, finoman
megmunkált lambéria, hatalmas csillárok, patinás íróasztalok és
sárgarézbankárlámpák zöld opálüveg lámpaernyővel.*

A New York-i Közkönyvtár nagy olvasótermében vagyok.

1.

Még mindig kába voltam. Felkeltem a székből, és felfedezőútra
indultam.

A főbejárat feletti hatalmas falióra 12 óra 10 percet mutatott.
Ebédidő volt, a legtöbb szék üres volt. Ahogy elmentem egy

hírlaptartó mellett, rápillantottam a napilapok címlapjára – *Humanitárius vészhelyzet Szíriában, A szenátus a fegyvertartás szigorításáról dönt a newtowni vérengzés után* –, és megnéztem a dátumot: 2013. április 15-e, hétfő.

Közeledett az idő. Már csak két utazás várt rám. Utána pedig az ismeretlen.

A terem végében állt néhány számítógépes asztal. Támadt egy ötletem. Leültem az egyik monitor elé, és megpróbáltam csatlakozni az internetre. Pechemre a böngésző kódot kért: csak a könyvtári tagok használhatták.

Néhány percig vártam, megnéztem, kik vannak körülöttem. Egyszer csak rezegni kezdett a szomszéd asztalnál ülő lány mobiltelefonja. Felállt az asztaltól, kicsit odább ment beszélgetni, de nem lépett ki a programból. Átcsúsztam a helyére, és nyitottam egy új ablakot a gépen: bejött a böngésző. Néhány kattintás, és megtaláltam a feleségem szeretőjét a Wikipédián.

Kép nem volt, csak egy rövid életrajz:

Nick Hull

Nicolas Stuart Hull amerikai író és forgatókönyvíró. 1966. augusztus 4-én született Bostonban.

A Duke Egyetemen szerzett diplomát, irodalmat tanít a Berkeley-n és a Chicagói Egyetemen.

A nemzetközi hírnevét trilógiája, az 1991 és 2009 között íródott *The Dive* zajos sikere hozta meg.

2011 óta jegyzi az AMC csatornán futó *Majd a múltban* című sorozatot, amelynek egy személyben producere és *show runnere*^[14] is.

Egy újabb hivatkozásra kattintottam, amikor egy hangot hallottam a hátam mögül:

– Mondja, mit csinál a helyemen?

A lány visszatért. Lesütött szemmel bocsánatot kértem és elszeleltem, a Bryant Parkra nyíló ajtón léptem ki a könyvtárból.

Ismerős volt a környék: a Midtownban voltam, az Ötödik és Hatodik sugárút között. Greenwich Village csak négy metrómegállóra volt innen, negyedóra múlva már a Washington Square-en voltam. Elhatároztam, hogy mielőtt hazamegyek, kicsit körbeszimatolok Sullivannél.

A nagyapám ajtaja elé érve azonban legnagyobb meglepetésemre egy újabb boríték várt a kopogtató oroszlánkarmai között.

Legutóbb a fiam születéséről értesített így. Ezúttal rosszabb hír várt.

Öcskös!

Jó ideje nem találkoztunk, és már nagyon hiányzol.

Ha úgy alakul, hogy a napokban meglátogatnád nagyapádat, a Bellevue Hospitalben találsz.

Ne késlekedj sokat!

Elfáradtam.

2.

Hospice részleg.

Támogatás az élet végén.

Akárhány kórházban megfordultam, mindegyikben volt egy ehhez hasonló speciális osztály. Itt az orvosok a fájdalomcsillapítás mellett a betegek kétségeivel, félelmeivel és utolsó kívánságaival is foglalkoztak.

Egy ápolónő kíséretében benyitottam a szobába. A meleg fényben fürdő, világos, csendes helyiség tökéletesen alkalmas volt a merengésre, elmélkedésre. Csak a legszükségesebb orvosi eszközök kaptak helyet benne; szemlátomást igyekeztek biztosítani a betegeknek a méltóságteljes és fájdalommentes elmúlást.

A nagyapám az ágyon feküdt. Alig ismertem rá. Az arca beesett volt, a bőre megfakult. Csontsovánnyá aszalódott teste mintha összehajlott volna.

Végző stádiumú tüdőrák: ugyanaz, ami az apját és a fiát is elvitte.

Különös példája a családi egységnek.

Sullivan megérezte, hogy ott vagyok, és kinyitotta a szemét.

– Emlékszel? – kezdte kifulladásos hangon. – Egy kórteremben találkoztunk először. És végző búcsút is itt veszünk egymástól...

Gombóc volt a torkomban és könnyek gyűltek a szemembe. Nem is próbáltam ellentmondani. Mindketten tudtuk, hogy közel a vég.

Mondani akart valamit, de köhögőroham tört rá. Az ápolónő egy párnát dugott a háta mögé, aztán magunkra hagyott bennünket.

– Itt volt az ideje, hogy megjelenj, öcskös – folytatta kifulladásos hangon. – Próbáltam beosztani az erőmet. Nem akartam

búcsú nélkül elmenni.

Nem most tapasztaltam először ezt a lenyűgöző jelenséget. A halál közeledtével a betegeknek visszatér az erejük, mert meg akarnak várni egy szeretett rokont vagy teljesíteni szeretnék utolsó akaratukat.

Sullivan krákogott, és rekedten folytatta:

– Szerettem volna elbúcsúzni, de főleg megköszönni, hogy kimentettél a pokolból. Kiszabadítottál a Blackwellből, és ezzel adtál nekem húsz évet, amire nem is számítottam. Szép kis bónusz, nem?

Eleredtek a könnyeim. Sullivan megfogta a kezem.

– Ne sírj! – vigasztalt. – Szép életem volt, amit részben neked köszönhetek. Húsz évvel ezelőtt, amikor először találkoztunk, majdhogynem halott voltam. De hála neked, feltámadtam! Elindítottál egy új, izgalmas életben, amelyben boldog voltam. Neked köszönhetem, hogy találkoztam Lisával. Hogy megismertem a dédunokáimat...

Most már ő is sírt. A könnyecseppek legördültek az arcát barázdáló ráncok közt. A karomba kapaszkodva feltápászkodott.

– Ma már csak miattad aggódom, Arthur. Készülj fel, mert szörnyű dolgok várnak rád!

Lázás, véreres szemébe néztem. Örülten pislogott, mint egy látnok, aki éppen világvégét vizionál.

– Ha feltámad a huszonnégy szél, mindent elsöpör – mormolta, mint egy mantrát. – Tudom, hogy sosem hittél nekem, de így lesz. Amikor magadhoz térsz majd a

huszonnegyedik nap reggelén, senki, akivel kapcsolatba kerültél, nem fog emlékezni rád.

Lehajtottam a fejem, és próbáltam megnyugtatni:

– Én bízom benne, hogy nem így lesz. Frank sem felejtette el, hogy találkoztatok a Kennedy repülőtéren. Emlékezett rá, hogy megkérted, falazza be a pince ajtaját. Látod, a tetteink nem múlnak el minden következmény nélkül.

De egy érv kevés volt ahhoz, hogy Sullivant megingassa a hitében.

– Minden összeomlik majd, amit felépítettél. A feleséged szemében idegen leszel, a gyerekeid eltűnnek, és... – Egy újabb köhögőroham megakasztotta. Kis híján megfulladt. Amikor túl volt rajta, még egyszer utoljára nekiveselkedett. – Nincs ennél elviselhetetlenebb fájdalom. És amikor a szenvedés és az igazságtalanság maga alá temet, mindent megtennél, csak vége legyen. – Kapkodta a levegőt. – Én átéltem ezt, és biztos állíthatom, hogy annyira kibírhatalannak érzed majd, hogy nagy valószínűséggel belehalsz vagy belebolondulsz. Ígérd meg, Arthur, hogy nem követed a példámat! Ne hagyd, hogy a fájdalom elvegye az eszed, szállj szembe a sötétség csábításával!

Zihálva megmarkolta a kezem.

– Ne maradj egyedül, Arthur! Ha az ember magára marad...
– Elhallgatott, majd utolsó erejével folytatta: – Ha az ember magára marad, akkor meghal.

Ezek voltak az utolsó szavai.

Mellette maradtam, amíg csak tudtam. Amíg remegni nem kezdtek a tagjaim. Mielőtt eltűntem, az éjjeliszekrényen

észrevettem egy fényképet. Én készítettem önkioldóval, egy gyönyörű napon, 2009 nyarán.

Ott vagyunk mind az öten egymás mellett: Lisa csak úgy ragyog, Ben bohóckodik a tigrises pizsamájában, Sophia vidáman villantja ki két fogacskáját, Sullivan pedig, a tiszteletre méltó patriarcha büszkén átkarolja a vállamat. Egy időtlen, tökéletes pillanat. Egy család vagyunk. A Costello nemzetség.

Amikor rángatózni kezdtem, a kabátzsebembe süllyesztettem a fényképet.

Mielőtt eltűntem volna az időben, végső búcsút intettem a nagyapámnak.

Az egyetlen embernek, aki mindig támogatott.

Aki sosem okozott csalódást.

Aki sosem árult el.

2014

A másik az igazi

*Minden emberben két személy
lakozik: a másik az igazi.*

Jorge Luis BORGES

0.

Robbanás.

Tömeg. Hangzavar.

*Dobpergés, harsonaszó, gong és durrogó petárdák. Pácolt hal
émelyítő szaga és egzotikus fűszerek, sülték, füstölt hús szaga.*

*Nehezen térek magamhoz. A testem kétrét görnyed. Egy
fémrúd szorul az arcomhoz, egy másik a mellkasomat nyomja.
Úgy érzem, bizonytalanul lógok a semmi fölött. Egyszer csak
zuhanni kezdek.*

Te jó ég!

*Rémes ébredés. Egy vaskorláton csúszom lefelé. Kapálózom,
próbálok megkapaszkodni valamiben.*

*Véget ér a zuhanás, szétnézek, és... és egy vörös sárkány
hatalmas, rémisztő fejét pillantom meg.*

1.

Egy sárkány. Aztán még egy.

Egy egész seregnyi sárkány, oroszlán és ló hullámozott előttem, mindet jelmezes emberek mozgatták.

Egy téglaház tűzlétrájának korlátján lógtam több méter magasan. Fölegyenese dtem.

Pezsgett az élet az utcán: zajos menet vonult színpompás kocsikkal, élénk színű zászlókkal, akrobatákkal, táncosokkal, hatalmas papírmasé állatokkal.

Ismertem ezt a szűk utcát sötét, piszkos épületeivel és aprócska boltjaival, amelyek felett neonreklámok és kínai írásjelek világítottak. Chinatownban voltam, a Mott Streeten. Innen indult minden évben a kínai újévi felvonulás. Ünnepi hangulat uralkodott: szalagok lebegtek a szélben, konfettik repkedtek mindenfelé, és szüntelenül durrogtak a petárdák, hogy távol tartsák az ártó szellemeket.

Lementem a tűzlépcsőn a járdára. Az egyik oszlopra ragasztott plakát hirdette a felvonulás időpontját – 2014. február 2-a, vasárnap – és a menet tervezett útvonalát: Worth Street, East Broadway, majd a Roosevel Park. Utat törtem magamnak a sűrű tömegben, és kimenekültem a felvonulásból.

A Mulberry Streeten több taxit is láttam, amelyek, mintha csak bosszantani akarnának, a *L-O-V-E-R*-t, Nicolas Hull legújabb regényét reklámozták.

Megálltam a Chinatown tüdejének tartott Columbus Parkban. Errefelé nyugalom honolt. Ezen a szép, téli délutánon nem volt túl hideg, tiszta volt az ég, friss szellő fújdogált, a nap magasan járt az égen, sugarai megcsillantak a fák ágai között.

A parkban békésen megfértek egymás mellett a kőasztaloknál madzsongozó és dominózó idős kínaiak, a tajcsizók, a zenészek és a gyerekeikkel piknikező fiatal párok.

– Papa!

Összerezzenem a hangra. Az egyik padon egy kislány rajzolgatott a térdére fektetett rajzfüzetbe. Rám mosolygott, a szívem pedig hevesebben kezdett verni. Az én Sophiám volt az!

Egy a millióhoz az esélye, hogy véletlenül összetalálkozzunk. Sullivannek igaza volt: egyik utazás sem a véletlen műve. Mind valamilyen logikát követ.

– Jól vagy, édesem? – kérdeztem, és leültem mellé.

Nahát! Hogy megnőtt!

A klisé, amit szíves-örömet koptatnak a szülők, sosem volt még ilyen találó.

Kisbaba volt még, amikor utoljára láttam, most pedig egy kislány ült velem szemben, elegáns, galléros ruhában, aranyfényű, hosszú hajában gyöngyös csattal.

– Jól vagyok, papa.

Körbenéztem. Tíz méterre, egy másik padon a svéd bébiszitter fel sem nézett a telefonjáról.

– Megismersz, Sophia?

– Persze. A mama gyakran megmutatja a fényképedet.

A könnyeimmel küszködtem.

– Ha tudnád, milyen boldog vagyok, hogy látlak! – mondtam, és magamhoz öleltem.

Kézen fogtam, és távolabb húzódtunk a dadától. Az egyik bódénál kértem egy kapucsínót, egy narancsszörpöt és egy

válogatást a különlegességekből: egy kis cukrozott gyömbért, szárított gyümölcsöt, hongkongi gofrit, lótuszgyökérchipset...

– Minden rendben otthon? – kérdeztem, miközben letettem a rendelésünket egy fémasztalra.

– Minden rendben – válaszolta, és beleharapott egy kekszbe. Elővette a filctollait és a füzetét, és folytatta a rajzolást.

– És a bátyád? Jól megvagytok?

– Igen. Ben rendes fiú.

– És a mama?

– Sokat dolgozik.

Kortyoltam egyet a kávémból.

– Még mindig találkozgat Nicolasszel?

– Igen, persze – mondta, és rám emelte a tekintetét. – Most mind nála lakunk.

Felkavart ez a hír. Visszakérdeztem, hogy biztosan jól értem-e.

– Van ott egy saját szobám – válaszolta Sophia.

– De... mióta laktok ott?

– Néhány hónapja. Hálaadás előtt költöztünk.

Felsóhajtottam, és a kezembe tettem az arcomat.

– Ne légy szomorú, papa!

Megittam a kávé.

– A mami még haragszik rám?

– Azt hiszem, igen – válaszolta Sophia egykedvűen, és felrázta a szörpöt.

Felém nyújtotta az üveget, mert nem tudta kinyitni.

– De tudja, hogy nem a te hibád, ami történt. Tudja, hogy te nem tehetsz semmiről.

Megsimogattam a haját.

– Figyelj rám, csillagom, ennek az egésznek nemsokára vége lesz! Jövő ilyenkor már együtt lehetünk. Mindennap!

– Nem hiszem – csóválta meg a fejét.

– Miért mondod ezt?

– Ben azt mondta, hogy meg fogunk halni. Sullivantól hallotta.

Felpattantam.

– Nem így lesz, drágám! Ez hülyeség! Senki sem fog meghalni, oké?

– Oké – válaszolta engedelmesen, de meggyőződés nélkül.

Töltöttem neki egy kis szörpöt egy kartonpohárba.

– Szerinted a mami még szerelmes belém?

– Nem tudom – mormolta zavartan.

– És mit gondolsz, szerelmes ebbe a Nicolas Hullba?

– Papa, honnét tudjam, én még csak hatéves vagyok!

Kiáltozást hallottam: a távolból valaki Sophiát szólongatta. Előrehajoltam. A park másik végében a bébiszitter most vette észre, hogy a gondjaira bízott gyerek eltűnt. Nem maradt sok időm.

– Hol lakik Nicolas?

– Elfelejtettem a címet.

– Gondolkozz egy kicsit, kiscicám!

Összeráncolta a homlokát.

– A liftben a 33-as gombot kell megnyomni – bökte ki végül.

– Jó, de melyik kerületben?
– Nem ismerem a kerületeket.
– Akkor... mondd el, hová lehet elsétálni, ha kijössz a házból!
– Hát... néha elmegyünk hamburgerezni egy étterembe. Az a neve, hogy Odeon.
– Tudom, melyik az, a TriBeCában van. Hogy néz ki a ház, amiben laktok?
– Vadi új! Úgy hívják, hogy Dzsenga-ház!^[15]
– Így már meg fogom találni! – mondtam, és összeborzoltam a haját. – Ügyes vagy, kislányom.
– Sophia!
A bébiszitter észrevett minket. Felálltam a székről, és megöleltem a lányomat.
– Szervusz, picikém. Jövőre találkozunk! Rengeteg időm lesz, egy csomó dolgot csinálunk majd együtt, jó?
– Jó! – mosolygott rám. – Tessék, ezt neked rajzoltam.
Elvettem a papírt, összehajtottam és zsebre tettem, majd elindultam kifelé a parkból.

2.

Kétszázötven méter magas üvegépítmény.

A Worth Street és a Broadway sarkán álló TriBeC4 egyike volt azoknak a modern luxusépületeknek, amelyek a kétezres évek vége óta gombamód megszorodtak és törtek Manhattan ege felé.

A torony úgy nézett ki, mintha különböző méretű és alakú üvegekockákat raktak volna egymásra. Minden szint másmilyen

volt, akár egy könyvkupac, ami bármelyik pillanatban összedőlhet. Sokan fanyalogtak miatta, de egyedi volt, és elütött a történelmi negyed régi házaitól.

Vajon hogy lehet bejutni egy ilyen épületbe? – tűnődtem, amikor a taxi megállt a TriBeC4 előtt.

A bejárat előtt két lakájruhás férfi állt. Az egyik azonnal ott termett, és kinyitotta az autó ajtaját. Kiszálltam, és magabiztosan besétáltam a kapun, anélkül hogy bárki egy szót szólt volna. A legalább tízméteres belmagasságú előcsarnok átmenet volt egy repülőtér váróterme és egy modern művészeti galéria kiállítóterme között: üvegfalak, absztrakt és minimalista festmények, élő növényfal, bonszájdzsungel.

Egy hatalmas, áttetsző átjáró vezetett a liftekhez, ahonnan fel lehetett menni a penthouse lakásokhoz. A kabinban vettem észre, hogy a felvonó csak kóddal vagy ujjlenyomattal működik. Már fordultam volna kifelé, amikor egy mindenféle márkás csomagokkal megpakolt kifutófiú szállt be mellém. Üdvözölt, majd bepötyögött egy számsort a kijelzőn. Megnyomta az egyik tetőlakáshoz tartozó gombot, aztán hozzám fordult:

– Hányadikra megy, uram?

– A harmincharmadikra.

Néhány perccel később ott álltam Nicolas Hull lakása előtt.

Az ajtó résnyire nyitva volt.

Nincsenek véletlenek – mintha Sullivan mormogott volna a fülemben.

Belopóztam az előszobába, onnan pedig a modern, de otthonos nappaliba. Szürreális látvány volt, ahogy a délutáni

napsugarak minden oldalról bevilágították a lakást. A lány, rézvörös fény úgy örvénylett körülöttem, mintha életre kelt volna. Mintha egy aranyló porszemekből álló óriáskígyó próbálna bekebelezni.

Elindultam a hatalmas üvegablakok felé, és kiléptem az üvegkorláttal szegélyezett erkélyre. Elém tárult az East River, a Brooklyn Bridge, a Municipal Building aranykupolája és a One World Trade Center új, csillogó tornya...

Lenyűgöző panoráma. A hely elképesztő volt, engem mégis zavart benne valami. Ez az üvegkalitka elrugaszkodott a valóságtól. Azt éreztem, hogy messze kerültem mindentől, amit kedvelek: a hepehupás utcáktól, az emberi kapcsolatoktól, az élettől.

Visszamentem a lakásba. A falon Lisáról és a gyerekekről készült képeket pillantottam meg: mosoly, cinkos összenézés, a boldogság egy-egy elkapott pillanata. A bizonyíték, hogy az életük nélkülem is folytatódott.

Hogy nem vagyok nélkülözhetetlen nekik.

Megálltam a lányomról készült, csodás szépia fénykép előtt. Felkavart, hogy találkoztam vele, és máris hiányzott. Miközben tovább nézelődtem a nappaliban, kivettem a zsebemből a papírt, amelyre Sophia rajzolt nekem valamit.

A szoba sarkában álló jókora diófa íróasztalon a házigazda legújabb regényének dedikálásra váró kötetei sorakoztak. A vaskos kötet borítóján Magritte híres festménye, a *Szerelmesek*, amelyen egy lepelbe burkolózó nő és egy férfi csókolózik. A sötét borítón ezüstös betűkkel díszelgett a cím és a szerző:

L-O-V-E-R
Nicolas Stuart Hull

Széthajtogattam a cetlit, amit féltő gonddal őriztem a zsebemben, de rajz helyett egy gyereketűkkel körmölt sort pillantottam meg:

Eláruljak egy titkot, papa?

Borzongás futott végig rajtam. Megfordítottam a lapot:

Az író te vagy.

Nem értettem meg azonnal, hogy Sophia hogy érti.

Újra megnéztem a könyv borítóját.

L-O-V-E-R
Nicolas Stuart Hull

Szédülés fogott el, és láttam, ahogy a betűk életre kelnek, és egy anagrammába rendeződnek:

ARTHUR SULLIVAN COSTELLO

Izgatottan felkaptam egy könyvet, és belelapoztam. A hátsó borítón Nicolas Hull rövid életrajza és egy fénykép.

Az én arcommal.

3.

– Azt ne mondd, hogy meglepődtél!

Valaki belépett a szobába. Megfordultam, és szembetaláltam magam a hasonmásommal. Egy klónnal. Önmagam arrogánsabb, könnyedebb, komolytalanabb kiadásával, akit nem sújtott az elmúlt évek gondja és szorongása.

Megdermedtem a meglepetéstől és a félelemtől.

– Ki vagy te? – préseltem ki magamból.

– Én vagyok te, nyilvánvalóan – mondta a másik, és elindult felém. – Huszonnégy év alatt egyszer sem jutott eszedbe ez a megoldás?

– Miféle megoldás?

Csúfondárosan felnevetett, és kezébe vette a doboz Lucky Strike-ot, ami az íróasztalon hevert.

– Az apád tévedett: nem az a legnagyobb baj az életben, hogy nem bízatsz meg senkiben... – Rágyújtott. – Az a legnagyobb baj, hogy az ember egyetlen valódi ellensége: önmaga.

A tálalóhoz lépett, és töltött egy pohár japán whiskyt.

– Tudni akarod az igazat a világítótornyról? Nos, az az igazság, hogy néhány dolog visszafordíthatatlan. Lehetetlen kitörölni. Megbocsáthatatlan. Meg kell próbálni együtt élni ezzel, és minél kevesebb bajt okozni. Ennyi az egész.

Izzadságcseppek csordultak le a homlokomról. Éreztem, ahogy egyre nő bennem a harag.

– Mi köze mindennek a világítótornyhoz?

Kéjes örömmel fújta ki a füstöt.

– Nézz csak nyugodtan idiótának! – gúnyolódott. – Biztos nem akarod megtudni az igazat.

Eleget hallottam.

A tekintetem az íróasztalon heverő papírvágó késre tévedt, és ott ragadt. A mutatós kés egy elefántcsont berakásos, miniatűr szamurájkardra hasonlított. Elöntött a düh, hogy ez a fickó büntetlenül szórakozik az életemmel, felkaptam a kést, és a hasonmásomra szegezve közelítettem hozzá.

– Miért akarod ellopni az életemet? Nem hagyom! Visszaszerzem a feleségemet és a gyerekeimet. Nem akarom elveszíteni őket!

Egészen eltorzult az arca a kitörő nevetéstől.

– Nem akarod elveszíteni őket? De hiszen *már elvesztetted* őket, te ostoba!

Rárontottam a késsel, hogy végre elhallgattassam. Gyomron szúrtam, ő pedig összeomlott, és véresen terült el a világos padlón.

Néhány másodpercig mozdulatlanul, földbe gyökerezett lábbal álltam, és próbáltam megérteni, ami ésszel felfoghatatlan.

Majd, immár utoljára, elhomályosult a látásom, és a kép ugrálni kezdett a szemem előtt, mint gyermekkorom régi televízióinál. A testem bizseregni kezdett és durván összerándult, végül vonaglani kezdtem. Szétmállott, elszállt belőle az élet, és égetettcukor-illat közepette elszakadt a valóságtól.

Tompa durranás hallatszott, mintha elsütöttek volna egy hangtompító fegyvert. Amikor köddé váltam, a feleségem és a gyerekeim arcát láttam magam előtt.

Akkor vált nyilvánvalóvá a számomra.

Egész idáig rosszul gondoltam. Nem én váltam köddé.
Ők tűntek el.

2015

A huszonnegyedik nap

*Éjszaka. Sehol semmi. Ennyi a
látóhatár.*

Egyedül volt.

Az egyedül azt jelenti: halál.

Victor HUGO

0.

Kinyitom a szemem.

Én

ÖTÖDIK RÉSZ

A befejezetlen regény

Lapszemle

(2012–2015)

*A fikció: hazugságba bűjtatott
igazság.*

Stephen KING

Arthur Costello az ifjúsági irodalommal kacérkodik

(Publishers Weekly, 2012. október 8.)

Jövő héten jelenik meg a thrillereivel és fantasztikus regényeivel ismertté vált Arthur Costello első ifjúsági regénye, *A Mulberry Street-i kislány*.

Az alig kétszáz oldalas könyv új színfolt a bestselleríró életművében. Kiadója, a Doubleday gondozásában megjelenő mű október 15-én, hétfőn kerül forgalomba. „Benjamin fiam tizedik születésnapjára egy különleges ajándékkal szerettem volna kedveskedni, ezért elhatároztam, hogy írok neki egy könyvet” – nyilatkozta a szerző a könyvbemutatón. A történet egy fiatal lány, Ophelia történetét meséli el, aki a házuk padlásán kutatva egy csapóajtóra bukkan, amin keresztül utazni tud az időben. Akárcsak Alice Tükörországban, Ophelia is felfedez odaát egy különös, varázslatos másik világot. A könyv, amely egy

fejlődéstörténet valahol Lewis Carroll és a *Vissza a jövőbe!* közt, tízéves kortól ajánlott, de fogadni mernénk, hogy a nagyobbakat, sőt a felnőtteket is elvarázsolja majd.

Az 1966-ban született Arthur Costello korán az írói pályára lépett: abból fizette orvosi tanulmányait. 1986 és 1989 között két detektívregényt és egy sci-fit jelentetett meg álnéven. 1991-ben gyakornokként dolgozott a sürgősségin, amikor, immár saját nevén, megjelent a világsikert arató *Alámerülés* trilógia első kötete. Costello ezután otthagyta az orvosi pályát, és csak az írásra koncentrált. Húsz év alatt több műfajban is kipróbálta magát: írt fantasztikus regényt, horrort, detektívregényt és technothrillert. A leghíresebbek az *Elveszve és megtalálva* (Edgar Allan Poe-díj, 2001), a *Lidércnyomás* (Locus-díj, 2003), *A város, amely sosem alszik* és az *Ikrek*, amit Tom Boyddal közösen írt.

Műveit negyven nyelvre fordították le, és világszerte több mint hetvenmillió példányt adtak el belőlük. Több könyvéből mozifilm is készült, amihez ő írta a forgatókönyvet.

*

**A Mulberry Street-i kislányért Arthur Costello
kapta idén a Hugo-díjat**
(*Kirkus Review*, 2013. augusztus 9.)

Az ifjúsági regények kategóriájában Bram Stoker-díjas Arthur Costello újabb irodalmi elismerésben részesült új regényéért, amely hetek óta vezeti a sikerlistákat.

Kérdésünkre, hogy az ifjúsági irodalomba tett látogatás vajon kalandozás lesz-e, Costello azt válaszolta: „Ezt a könyvet a tízéves fiamnak írtam, mert rádöbbenem, hogy egyik regényemet sem tudja elolvasni, mert túl sok bennük az erőszak és a szörnyűség. Ötéves lányom, Sophia most tanul olvasni, és módfelett féltékeny a bátyjára. Megígértette velem, hogy neki is írok majd egy regényt. Úgyhogy alighanem hallani fognak még rólam!”

*

**Arthur Costello egy tévésorozaton
dolgozik az AMC-nek**

(Variety.com, 2013. november 9.)

Az író nemrégiben szerződött le a csatornával egy saját gyártású sorozatra, amelynek elkészítésében producerként és show runnerként is közreműködik.

Az AMC csatorna pénteken jelentette be, hogy megegyezett Costelloval egy bűnügyi-transzcendens sorozat forgatásáról, amelynek történetén Costello évek óta dolgozik. A *Majd a múltban* egy New York-i rendőrcsaládról szól, amely több generáción át üldöz egy időutazó sorozatgyilkost.

A szereplőkről és az előkészületekről egyelőre nem sokat tudni, de a csatornánál olyan lelkesek a produkcióval kapcsolatban, hogy megrendelték az első évad nyolc epizódját, amit szeretnének mihamarabb műsorra tűzni.

*

Lisa Ames a Majd a múltban válogatásán
(Deadline.com, 2014. március 2.)

Willem Dafoe és Bryce Dallas Howard után Lisa Ames nevére derült fény az AMC csatorna készülő sorozatának szereplőgárdájából. Azt még nem tudni, hogy milyen karaktert alakít majd.

Ames, a Calvin Klein egykori reklámarca, a Juilliard Schoolon végzett, és eddig főként színházban és Broadway-musicalesekben játszott. Férje Arthur Costello író, a sorozat *show runnere*.

*

Szörnyű baleset a Sagamore Bridge-en
(Bourne Daily News, 2014. június 11.)

A baleset szerda délután három órakor történt. Egy Cape Cod felé tartó autó lesodródott az útról, és a Sagamore Bridge korlátjának ütközött. A korlát kiszakadt, a gépkocsi pedig a csatornába zuhant.

A seriffhivatal megbízottjai, a tűzoltók és egy csapat bűvár azonnal a helyszínre siettek. Az első jelentések szerint a balesetnek két halottja van: egy tizenéves kisfiú és egy kislány. Az autó vezetőjét, egy eszméletét vesztett, negyven év körüli nőt sikerült élve kimenteni. Őt azonnal a Bourne Kórházba szállították.

Frissítés 16 órakor: A rendőrség tájékoztatása szerint az autót vélhetően az ismert színésznő, Lisa Ames, Arthur Costello felesége vezette.

A New York-i házaspár ismerős volt Cape Cod környékén, gyakran töltötték itt a szabadidejüket.

A két holttest, amit a bűvárok felszínre hoztak, a gyermekeiké lehet: a tizenkét éves Benjaminé és a hatéves Sophiáé.

Információink szerint az író nem utazott a családjával a gépkocsiban.

Frissítés 23 óra 30 perckor: Az orvosok megerősítették, hogy Lisa Ames túl van az életveszélyen.

*

Lisa Ames öngyilkossági kísérlete
A színésznő kis híján életét veszítette
(ABC News, 2014. július 3.)

Három héttel tragikus autóbalesetük után, amelyben elvesztette két gyermekét, a színésznő és egykori modell ma éjszaka nagy mennyiségű gyógyszert vett be és felvágta az ereit.

Férje, Arthur Costello talált rá Greenwich Village-i házuk fürdőkádjában. A sikeres író eredeti szakmája szerint orvos, így elsősegélyt tudott nyújtani feleségének, míg a mentők be nem vitték a manhattani Bellevue Hospitalbe.

Egy kórházi forrás szerint a színésznő állapota súlyos, de nem életveszélyes.

*

**Arthur Costello rendőri őrizetben
testi sértés miatt**

(*New York Post*, 2014. november 17.)

Az eset tegnap este történt a West Fourth Street-Washington Square metróállomáson. A szemmel láthatóan részeg író rátámadt a közlekedési vállalat egyik alkalmazottjára. A biztonsági kamerák felvételei alapján Arthur Costello az állomásra érkező metrószerelvény elé akarta vetni magát, amikor egy fiatal ellenőr, Mark Irving az utolsó pillanatban visszarántotta, és megakadályozta a tragédiát. A csalódott Costello ekkor nekiesett a megmentőjének, és alaposan helybenhagyta, mielőtt a rendőrség kiérkezett volna.

A szakszervezet támogatása ellenére a közlekedési vállalat alkalmazottja nem kíván feljelentést tenni.

*

Arthur Costello a pszichiátrián
(*New York Post*, 2014. november 21.)

Ügynöke, Kate Wood mai tájékoztatása szerint a bestselleríró múlt heti öngyilkossági kísérletét követően saját kérésére felvették a Staten Island-i Blackwell Hospital pszichiátriai osztályára.

„Gyermekei elvesztése, majd a válás nagyon megviselte Arthurt – nyilatkozta. – De biztos vagyok benne, hogy képes lesz szembenézni ezzel a tragédiával, és újra talpra fog állni. ”

*

Arthur Costello hazatér a kórházból

(*Metro New York*, 2015. január 5.)

A sikeres író, aki egy autóbalesetben elvesztette két gyermekét, ma reggel elhagyta a Blackwell Hospitalt, ahol több mint egy hónapon át kezelték. Costello depresszióval került kórházban, és öngyilkosságot is megkísérelt.

Ügynöke, Kate Wood szerint Costello folytatni szeretné az írást, és egy új könyv is szerepel a tervei közt, ám az író ezt nem erősítette meg.

*

KateWoodAgency@Kwood_agency, február 12.

Tavasszal jön Arthur Costello új regénye!

A címe: A köddé vált férfi

#jóhír! #aligvárom

*

Arthur Costello új regénye hamarosan a boltokban?

(*The New York Times Book Review*, 2015. február 12.)

A közösségi oldalakon a Doubleday Kiadó és Kate Wood, az író ügynöke is megerősítette a híresztelést, amely szerint Arthur Costello, aki gyermekeinek tragikus elvesztése után felhagyott az írással, tavasszal új

regénnyel tér vissza. „A regény címe A köddé vált férfi” – adta hírül Wood, aki a cselekményről egyelőre csak annyit árult el, hogy „a történet egy titokzatos világítótoronyban játszódik Cape Cod sziklás partjainál”.

Costello legjobb barátja, a szintén író Tom Boyd azonban kétségbe vonta az információt: „Délután telefonon beszéltem Arthurral, aki arra kért, hogy cáfoljam meg a híreket – nyilatkozta a kaliforniai szerző. – Az igaz, hogy újra foglalkozik írással, de egy új regény megjelenéséről még nagyon korai lenne beszélni. Arthur nem szerződött le semmire. Meggyőződésem, hogy az ügynöke és a kiadó saját maga ellen dolgozik, ha sürgeti a folyamatot” – jegyezte meg titokzatosan az Angyali trilógia szerzője.

Méreg és orvosság

Életünk legjava mindig az, ami már elmúlt.

James SALLIS

Blackwell Hospital, Staten Island

2014. december 29-e

A lift a hetediken állt meg.

Fesztes, fehér köpenyében Esther Haziél kilépett a kabinból. Alacsony, energikus nő volt, a haja rövid, hamvasszőke. Kerek, szarukeretes szemüvege mögött intelligens és kíváncsi zöld szempár ragyogott. Egy vastag dossziéval a hóna alatt végigment a folyosón, és megállt a 712-es szoba előtt.

Itt összetalálkozott az osztály ápolójával, egy kigyúrt óriással, akit megégett arca miatt néhányan Kétarcnak hívtak.

– Kinyitná nekem az ajtót?

– Persze, doki – válaszolta. – A beteg egy kezes bárány, de hát maga orvos, nem kell mondanom, hogy a hozzá hasonló pácienseknél bármi előfordulhat. Legyen óvatos! – tette hozzá az ápoló. – A vész hívó gomb nem működik. Ha bármi gond van, kiabáljon! Nem biztos, hogy bárki meghallja, mert, ugye, létszáshiány van...

Esther lesújtó pillantására Kétarc meghátrált.

– Már viccelni sem lehet? – morgott, és megvonta a vállát.

Az ápoló lenyomta a kilincset, és ügyelt rá, hogy bezárja Esther mögött az ajtót. A parányi kórterem spártai berendezése egy vaságyból, egy billegő műanyag székből és egy földhöz rögzített asztalból állt.

Arthur Costello a matracon hevert félig ülő helyzetben, egy párnának támasztva a hátát. Magas, barna, vonzó negyvenes férfi volt, a szeme mélabús, az arcvonásai élesek. Póló és bő nadrág volt rajta.

Meg sem moccan, üveges tekintettel merült el egy távoli álmvilágban.

– Jó napot, Costello úr, Esther Haziél vagyok, a kórház pszichiátriájának vezetője.

Costello meg se moccan, mintha észre sem vette volna a pszichiátert.

– Én írom alá a zárójelentését. Mielőtt azonban elhagyná a kórházat, szeretnék megbizonyosodni arról, hogy nem jelent veszélyt sem magára, sem másokra.

Arthur hirtelen visszatért a letargiából.

– Doktornő, nekem semmi kedvem elmenni innen!

Esther közelebb húzott egy széket, és leült az ágy mellé.

– Nézze, én nem ismerem magát és nem olvastam a könyveit. Átnéztem viszont az anyagát – az asztalra tette a kartondossziét –, és magától szeretném hallani a történetet.

Arthur a doktornőre emelte a tekintetét.

– Van cigarettája?

– Tudja, hogy itt tilos dohányozni! – a füstérzékelőre bökött.

– Akkor tűnés!

Esther felsóhajtott, kapitulált. Beletúrt a köpenye zsebébe, és átnyújtotta az öngyújtóját és egy doboz mentolos cigarettát.

– Mesélje el! – kérte újból. – Pontosan mi történt aznap, amikor a gyerekei meghaltak?

Arthur a fülére tette a cigarettát.

– Már vagy egy tucatszor elmondtam a kollégáinak.

– Tudom, de örülnék, ha nekem is elismételné.

Arthur hosszasan dörzsölgette a szemét, majd nagy levegőt vett, és belefogott:

– Benjamin és Sophia 2014. június 11-én halt meg. Akkoriban nem voltam jó passzban. Hónapok óta egy sort sem írtam. Az év elején elvesztettem a nagyapámat, és ez nagyon megviselt. Neki köszönhetem, hogy megszerettem olvasni és írni, tőle kaptam az első írógépet, és rengeteg hasznos tanácsot is adott az íráshoz. Az apámmal soha nem találtuk a közös hangot. Sullivan volt az egyetlen ember, aki mindig támogatott. Az egyetlen, aki sosem árult el.

– Milyen volt a kapcsolata a feleségével? – kérdezte Esther.

– Voltak jobb és rosszabb pillanataink, mint minden párnak. Lisa, mint sok más írófeleség, a szememre vetette, hogy folyton visszavonulok a saját világomba, és nem jut elég időm rá és a gyerekekre. Hogy túl sokat dolgozom, és a fantáziavilágom bekebelezi az életemet. Ezért lett a nevem „a köddé vált férfi”.

– Miért „köddé vált férfi”?

– Mert gyakran elvonultam a dolgozószobámba a kitalált karaktereimmel. Azt mondta, hogy ez menekülés, és cserben hagyom a családomat. Valóban elszalasztottam pár szülői

értekezletet, focimeccset és évváró ünnepélyt, de akkor ez megbocsáthatónak tűnt. Mind azt hisszük, hogy van időnk. Azzal vigasztaljuk magunkat, hogy lesz mód pótolni az elmulasztott pillanatokot, de nem így van.

Csönd lett.

– Ezek szerint a baleset idején eltávolodtak egymástól? – kérdezte Esther.

– Többről volt szó. Biztos voltam benne, hogy Lisa megcsal.

– Mire alapozta a gyanúját?

Arthur legyintett.

– Telefonbeszélgetésekre, amelyek hirtelen félbeszakadtak, amikor megjelentem. Gyakran elment, de nem mondta, hová. Megváltoztatta a kódot a telefonján...

– Ez minden?

– Nekem elég volt, hogy felbéreljek egy magándetektívet.

– És így is tett?

– Igen. Felkerestem Zachary Duncant, alias Bagót. Régen zsaru volt, most egy biztonsági cégnél dolgozik. Tőle szoktam szakmai tanácsot kérni a detektívregényeimhez. Vöröskeresztes parkájában és cowboykalapjában nem valami bizalomgerjesztő figura, de ő az egyik legjobb nyomozó New Yorkban. Lisa nyomába szegődött, és alig egy héttel az első találkozásunk után terhelő bizonyítékokkal állt elő.

– Mifélékkel?

– Fotókat mutatott a feleségemről egy másik férfi, Nicolas Horowitz társaságában egy belvárosi szálloda bejáratánál Bostonban. Három kétórás találkozó egy hét alatt. Zachary

kérte, hogy várjam meg a nyomozás végét, mielőtt beszélek a feleségemmel, de nekem szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy az a férfi a szeretője. – Arthur felkelt, és az ablakhoz lépett. Az Astoria felé igyekvő bárányszerűket nézte. – Másnap felhoztam a dolgot Lisának – folytatta. – Szombat volt. Azt terveztük, hogy elautózunk nyaralni az egyik kedvenc helyemre, a *24 Winds Lighthouse*-hoz, egy Cape Cod-i világítótornyhoz, ahová szinte minden évben kiruccanunk. Elvarázsolt az a régi épület, jól éreztem magam benne. Gyakran „meg is ihletett” a hely, jól ment ott az írás. De aznap nem vártam meg, míg a toronyhoz érünk, már a reggelenél kitálaltam a feleségemnek, az orra alá dugtam a fényképeket, és magyarázatot követeltem.

– És ő hogy reagált?

– Felháborodott, hogy ráuszítottam egy magánnyomozót, és nem volt hajlandó magyarázattal szolgálni. Soha nem láttam még annyira dühösnek. Végül beparancsolta a gyerekeket a kocsiba, és nélkülem indultak el Cape Cod felé. Odafelé úton érte őket a baleset.

Costello hangja megremegett. Egyszerre küzdött a könnyeivel és a rátörő köhögéssel, aztán elhallgatott.

– Mihez kezdett, amikor elmentek?

– Semmihez. Meg sem bírtam mozdulni, az orromban éreztem narancsvirág-illatú parfümjét.

– A felesége sosem csalta meg, igaz? – kérdezte Esther.

– Ellenkezőleg. Aggódott értem, és egy meglepetést tartogatott számomra. Az egyik csatornától komoly gázsít

kapott egy sorozatszerepért. Csak később tudtam meg, hogy abból a pénzből megvette a *24 Winds Lighthouse*-t.

– Magának akarta ajándékozni?

Arthur bólintott.

– Tudta, milyen sokat jelent nekem az a hely. Azt remélte, hogy ez majd átsegít a nagyapám halálán, és új erőt ad az íráshoz.

– És ki volt ez a férfi, Nicolas Horowitz?

– Nem a szeretője. Csak egy bostoni üzletember, akinek egy szállodalánca és több vendégháza is volt Új-Angliában. És nem utolsósorban az ő családjáé volt a világítótorony. A tősgyökeres bostoni család sarjának azonban nem akaródzott megválni a patinás épülettől. Lisa emiatt beszélt és találkozott Horowitzcal többször is a hét folyamán.

Arthur elhallgatott, rágyújtott. Esther Haziél is szótlan maradt, majd megdörzsölte a karját, hogy felmelegedjen. Benne jártak a télben, és hűvös volt a szobában. Hallatszott, ahogy az öntöttvas radiátorban csordogál a víz, de semmi meleg nem érződött.

– És most mihez kezd? Van terve a jövőre? – kérdezte a pszichiáter, és Arthur szemébe nézett.

– Jövő? Maga szerint miféle jövő vár arra, aki megölte a gyerekeit? Mit gondol, mi...

A doktornő félbeszakította.

– Nem intézheti el ennyivel! Nem ölte meg a gyerekeit, és ezt maga is tudja!

De Arthur nem figyelt rá. Bámult kifelé az ablakon, és idegesen szívta a cigarettát.

– Costello úr, ez egy kórház, nem szálloda.

Arthur feleszmélt, megfordult, és kérdően nézett a nőre.

– A legtöbben itt, a Blackwellben súlyos betegséggel küzdenek, és segítségre van szükségük – magyarázta Haziél. – Magával más a helyzet. Magában megvan az erő. Ne hagyja, hogy a fájdalom megtörje! Kezdjen vele valamit!

Arthur elhúltan tiltakozott.

– És mégis mi a francot kezdjek vele?

– Amihez a legjobban ért: írja meg!

– De hogyan?

– Írja ki magából, ami gyötri! Élje át újra a megpróbáltatást, öntse szavakba a fájdalmát, vetítse ki a problémát! A maga esetében az írás egyszerre méreg és orvosság.

Az író megrázta a fejét.

– A regény nem erre való. Nem akarom az olvasóimra kényszeríteni a lelkiállapotomat. Az írás nem terápia.

– Hát akkor mi?

Arthur fellelkesült.

– Először is fantázia. Egy másik élet, egy kitalált univerzum, egy álmovilág, ahol elképzelt szereplők élnek. Munka szavakkal, mondatokkal, eltalált ritmus, sóhaj, zene. Az írás nem arra van, hogy meggyógyítson. Az írás romba dönt, elemészt, meggyötör. Sajnálom, de a mi munkánk nem ugyanaz.

Esther azonnal visszavágott.

– Én pedig hiszem, hogy ugyanazokkal a dolgokkal foglalkozunk: elfojtással, félelemmel, fájdalommal és kényszerképzetekkel.

– Maga szerint ilyen egyszerű továbblépni? Csak írnom kell?

– Ki beszélt továbblépésről? Csupán azt javasoltam, hogy távolítsa el magától a fájdalmát, kristályosítsa ki egy elképzelt történetben. Amivel nem tud megbirkózni a valóságban, tegye elviselhetővé egy regényben!

– Sajnálom, de én képtelen vagyok erre.

Esther felkapta az asztalkán heverő dossziét, és néhány fénymásolt lapot vett ki belőle.

– Ez itt egy 2011-es interjú a *Daily Telegraph*-ban az egyik regényének angliai megjelenése kapcsán. Idézem: „*A kitalált történet mögött mindig rejtőzik valamennyi igazság. Minden regény önéletrajz, hiszen a szerző a saját érzéseinek és érzékenységének prizmáján keresztül meséli el a történetet.*” Kicsit később azt mondja: „*Ahhoz, hogy érdekes karaktereket alkossak, együtt kell éreznem velük. Mindegyik szereplőm egy kicsit én vagyok. Ahogyan a napfény megtörik az üvegen, úgy szóródom szét én is a hőseimbe.*” Akarja, hogy folytassam?

Arthur Costello vállat vont. Kerülte a pszichiáter tekintetét.

– Egy interjúban mindenki összehord hetet-havat.

– Hogyne, csak hogy maga így is gondolta. Ez...

Esther érvelését a füstérzékelő sípolása szakította félbe.

Kétarc berontott a szobába.

A csikk és az asztalon heverő cigarettásdoboz láttán dührohamot kapott.

– Távozzon, doktornő, most azonnal!

A szerelem fárosz

*[A szerelem] az örök fárosz maga ő,
Nézi a vihart, s nem ing semmi vészben.*

William SHAKESPEARE

Ma

2015. április 4-e, szombat

A felkelő nap lángba borította az eget a horizont felett.

Egy lekerekített motorháztető, krómozott dísztárcsás régi pick-up Chevy hajtott a Winchester Bay északi csücskébe vezető földúton. Varázslatos, de vad környék volt, ahol mindig fújt a szél, és amit mindenfelől óceán és sziklafal vett körül.

Lisa Ames leparkolt a ház előtt. Egy nagy, zsemleszínű labrador ugrott ki az autóból, és vidáman megrázta magát.

– Nyugi, Remington! – szólt rá Lisa, és becsukta a pick-up ajtaját.

Felnézett a csúcsos palatetővel fedett kőház mellett magasodó, robusztus, nyolcszögletű világítótornyra.

Tétova léptekkel indult el a házhoz vezető lépcsőkön. Kabátzsebéből kulcsomót vett elő, kinyitotta az ajtót, és belépett a tágas, fagerendás nappaliba, amelynek hatalmas franciaablaka az óceánra nézett.

A szobában egy könyvespolc és egy szekrény állt, a falakon fehérre festett polcok. Mindenhol halászhálók, hajókötelek,

kisebb-nagyobb petróleumlámpák és fából készült homárcsapdák heverték, de voltak ott tengericsillagok és egy palackba zárt miniatűr vitorlás is.

Lisa megpillantotta a férjét a kandalló mellett. Arthur mélyen aludt a kanapén, mellette egy whiskysüveg, aminek a háromnegyede hiányzott.

Könnyek szöktek Lisa szemébe. Benjamin és Sophia halála óta nem találkoztak. Arthur lefogyott, alig lehetett ráismerni: bozontos haj, nagy szakáll, szeme körül sötét karikák.

A gyalult íróasztalon megpillantotta a régi írógépet, amelyet Sullivantól kapott Arthur a tizenötödik születésnapjára: egy alumíniumházas, világoskék Olivetti Letterát.

Meglepetten lépett közelebb. Arthur már régóta nem használt írógépet. Lisa kicsavarta a befűzött lapot.

2015

A huszonnegyedik nap

Éjszaka. Sehol semmi. Ennyi a látóhatár.

Egyedül volt.

Az egyedül azt jelenti: halál

Victor Hugo

O.

Kinyitom a szemem.

Én

Itt félbeszakadt az írás. Lisa értetlenül állt fölötte. A gép mellett vastag papírköteget pillantott meg. Reszkető kézzel felemelte a

kéziratot, és átfutotta az első sorokat.

Félelmeink története

1971

– Ne félj, Arthur! Elkaplak. Ugorj!

– Egész biztos, apa?

Ötéves vagyok. A bátyámmal közös emeletes ágyunk tetején ülök, lábam a semmibe lóg. Apám kitárt karral, jóságosan néz rám odalentről.

– Rajta, nagyfiú!

– De félek...

Tíz sorig sem jutott, eleredtek a könnyei. Letelepedett az íróasztal mögötti nádfonatú székbe, és olvasta tovább.

*

Két órával később Lisa vörös szemmel és összeszorult torokkal ért el az utolsó sorig. Ez a regény az ő történetük allegóriája volt. A háromszáz oldal alatt végigpörgött előtte élete filmje. A megismerkedésük Arthurral az 1990-es évek elejének New Yorkjában, amikor a Juilliard School diákjaként egy underground bárban dolgozott, hogy előteremtse a tandíjra valót. Minden örömük és nehézségük ott volt a regényben átalakítva, kiszínezve, összekuszálva: a párizsi nászút, Benjamin és Sophia születése, szeretetteljes, de néha bonyolult négyesük, a múltó idő, a sok emlékezetes nap.

Lisa letörölt az arcáról egy könnycseppet. Olvasás közben együtt szenvedett Arthurral, mindvégig érezte, hogy a férfit

mardosó bűntudat és önvád legalább olyan kínzó, mint az övé. A regényt olvasva újra közel kerültek egymáshoz, és Lisa már bánta, hogy a férjét okolta a balesetért.

Amikor felnézett, a napsugarak már áttűztek a franciaablakon, borostyánsárga fénybe borították a nappalit. Arthur sóhajtott, kinyitotta a szemét.

Felállt a kanapéről, és amikor megpillantotta a feleségét az íróasztal mögött, a meglepetéstől csak állt kábán, mozdulatlanul, mint aki kísértetet lát.

– Szia! – törte meg a csendet Lisa.

– Régóta itt vagy?

– Jó két órája.

– Miért nem ébresztettél fel?

– Mert a regényedet olvastam.

Arthur lehorgasztotta a fejét, mire Remington odaszaladt hozzá, és megnyalta a kezét.

– Hiányzik a befejezés – tette hozzá Lisa.

Arthur lemondóan széttárta a karját.

– Tudod, mi a vége. Nem tudjuk megkerülni a végzetet, sem helyrehozni a helyrehozhatatlant. A dolgokat nem lehet meg nem történtté tenni.

Lisa odalépett hozzá.

– Ne fejezd be ezt a regényt, Arthur! – kérlelte. – Ne hagyd, hogy a gyerekeink még egyszer meghaljanak!

– Ez csak egy regény – védekezett erőtlenül Arthur.

– Mindenkinél jobban tudod, mire képes egy regény! Ezeken az oldalakon Ben és Sophia újra él. Újra *mind* együtt vagyunk.

Mint akik nem hagyják magukat. Ne törj össze mindent újra! Ne vess véget mindennek pár sorban! Ha befejezed a regényt, végleg elveszítesz bennünket. Nem kell, hogy újra büntudatod legyen! Ne vádold magadat a tragédiánk miatt! Ebben a könyvben benne van minden fájdalmunk, minden titkunk. Ne tereged ki őket! Mindenki csak erre vár. Senki nem úgy olvassa majd, mint egy regényt. Pletykára éhesen esnek majd neki, csámcsogni fognak minden apró részleten. A mi történetünk többet ér ennél!

Arthur szélesre tárta a franciaablakot, és kilépett az óceánra néző kőteraszra. Lisa követte, hóna alatt a kéziratot, nyomában a labradorral. A kutya a sziklába vésett lépcsőn megiramodott a part felé.

Lisa letette a kéziratot egy faasztalra, amelyről az idők folyamán már lepattogzott a festék.

– Gyere! – nyújtotta a férje felé a kezét.

Arthur megfogta, és erősen megszorította. Lisa bőrének melege, ujjainak bizalmas érintése új erőt, örökre elveszettnek hitt erőt adott neki.

– Sosem leszünk már újra négyen, Arthur – mondta Lisa, miközben az óceán felé sétáltak. – De még lehetünk újra ketten. Szörnyűség, ami történt velünk, de itt leszünk egymásnak. És talán lehet még gyerekünk.

Arthur némán ballagott a felesége mellett a sok kilométer hosszú, kihalt partszakaszon. A feltámadó szél hűvösen simogatta az arcukat, lábukat ezüstös hullámok nyaldosták.

Lisával szerették ezt a vad, időtlen tájat, ahol ma minden eddiginél jobban érezték, hogy élnek.

Egy erős szellőkés felkavarta a homokot. Arthur megfordult, és kezéből ellenzőt formálva visszanézett a sziklák fölé magasodó terasz irányába.

A regény lapjai táncoltak a szélben. Szétszóródtak a levegőben, lebegtek, örvénylettek egy darabig a sirályok között, egy részük a nyílt tenger felé sodródott, a többi leszállt a nedves homokra.

Arthur és Lisa egymásra néztek.

A világítótorony legendája valóra vált: a huszonnégy szél mindent elsöpört, de talán jó volt ez így.

Fontosabb, hogy hogyan folytatódik a történet.

Kettejük története, amelyet közösen írnak.

Köszönet

Ingridnek,

Édith Leblond-nak, Bernard Fixot-nak és Alain Koucknak,

Sylvie Angelnek és Alexandre Labrosse-nak.

Bruno Barbette-nek, Jean-Paul Camposnak, Isabelle de

Charonnak, Catherine de Larouzière-nek, Stéphanie Le Follnak,

Caroline Ripollnak, Virginie Plantard-nak, Valérie Taillefernek.

Jacques Bartolettinek, Pierre Collange-nak, Nadia Volfnak,

Julien Mussónak és Caroline Lépée-nek.

Az idézetek forrása

Stephen King: *Állj ki mellettem!* Fordította Polgárdi Péter
Pablo de Santis: *Gyilkosok és kertek.* Fordította Dornbach Mária
Françoise Sagan: *Rejtekek.* Fordította Bognár Róbert
Oscar Wilde: *Dorian Gray arcképe.* Fordította Kosztolányi Dezső
Szent Ágoston vallomásai. Fordította dr. Vass József
William Shakespeare: *Rómeó és Júlia.* Fordította Kosztolányi
Dezső
Charles Baudelaire: *Az óra.* Fordította Tóth Árpád
Hermann Hesse: *Az üveggyöngyjáték.* Fordította Szabó Ede
Column McCann: *Hadd forogjon a nagyvilág.* Fordította Berta
Ádám
Ernest Hemingway: *Az öreg halász és a tenger.* Fordította Ottlik
Géza
Antoine de Saint-Exupéry: *Az ember földje.* Fordította Rónay
György
Gabriel García Márquez: *Szerelem a kolera idején.* Fordította
Székács Vera
William Shakespeare: *A két veronai nemes.* Fordította Szabó
Magda
Charles Dickens: *Nagy várakozások.* Fordította Mikes Lajos és
Telekes Béla

Stephen King: *Az.* Fordította Hamvai Kornél, Kiss Annamária,
Koppendorfer Noémi, Szappanos Gábor, Szántó Judit
William Shakespeare: *CXVI. szonett.* Fordította Szabó Lőrinc

Frank Costello sírfeliratát a salles-du-gardoni temető
bejáratánál található sírfelirat ihlette

Jegyzetek

- 1 Homársalátával töltött hot dog kifli.
- 2 Ha feltámad a huszonnégyszél, mindent elsöpör.
- 3 *A Gyűrűk Ura* egyik szereplője.
- 4 Jabba, a hutt a *Csillagok háborúja* egyik szereplője.
- 5 Amerikai multiművész (1955).
- 6 Wim Wenders filmje.
- 7 Filmszereplő.
- 8 Tévésorozat-szereplő.
- 9 Gaston Leroux regénye, 1907.
- 10 Afroamerikai polgárjogi harcos. Letartóztatták, mert a buszon nem volt hajlandó átadni a helyét egy fehérnek.
- 11 Tupac Shakur amerikai rapper.
- 12 Amerikai filmszínész (1922–1973).
- 13 Tükörtojás angolul.
- 14 Gyártásvezető és -menedzser.
- 15 A jenga vagy dzsenga ügyességi társasjáték.

Tartalom

Félelmeink története

Első rész: 24 Winds Lighthouse

A világítótorony

Az örökség

A huszonnégy szél

Második rész: Úttalan utakon

1992 – A város fényei

1993 – Sullivan

1994 – Elizabeth

1995 – Bomba a szív helyén

Harmadik rész: A köddé vált férfi

1996 – Shakespeare in the Park

1997 – Egy különleges nap

1998 – A köddé vált férfi

1999 – Szellemhajók

2000 – Az orosz szoba

2001 – A két torony

Negyedik rész: A Costello nemzetség

2002 – Újult erővel

2003–2010 – A múltó idő

2011 – Feldúlt szívek

2012 – A másik nélkül

2013 – Az esős évszak

2014 – A másik az igazi

2015 – A huszonnegyedik nap

Ötödik rész: A befejezetlen regény

Lapszemle (2012–2015)

Méreg és orvosság

A szerelem fárosz

Köszönet

Az idézetek forrása

Jegyzetek

Italianno – SIL Open Font License

Roboto – Apache License v2.0

Veteran Typewriter – Freeware by Koczman Bálint